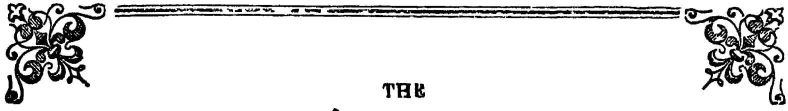
November 1929.

THE

CHOWKHAMBÂ SANSKṚIT SERIES,

A

COLLECTION OF RARE & EXTRAORDINARY SANSKRIT WORKS

NO. 383

श्री

मण्डनमिश्रकृता

मीमांसानुक्रमणिका

महामहोपाध्याय-गङ्गानाथझाशर्मणा मैथिलेन रचितेन

मीमांसामण्डनेन मण्डिता

न्यायोपाध्यायेन डुण्ढिराजशास्त्रिणा

संस्कृता शोधिता च।

MĪMÂNSÁNUKRAMANIKÂ

by

Mandana Miśra,

With an Original Commentary,

Mīmānsāmandana

by

Mahāmahopādhyāya

Gangānātha Jhā, M. A., D Litt., LL. D.

Edited by Nyāyopādhyāya Pandit Ḍhunḍhirāja S'āstrī

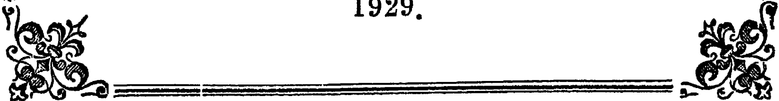
FASCICULUS III-३

PUBLISHED & SOLD BY THE SECRETARY,

CHOWKHAMBA SANSKRIT SERIES OFFICE

Vidya Vilas Press, North of Gopal Mandir, Benares.

1929.

॥ श्रीः ॥

आनन्दवनविद्योतिसुमनोभिः सुसंस्कृता ।
सुवर्णाऽङ्कितभव्याभशतपत्रपरिष्कृता ॥ १ ॥
चौखम्बा-संस्कृतग्रन्थमाला मञ्जुलदर्शना ।
रसिकालिकुलं कुर्यादमन्दाऽऽमोदमोहितम् ॥ २ ॥

स्तबकः—३८३

Printed by Jai Krishna Das Gupta
at the Vidya Vilas Press, Benares.

Agents:

1 Otto Harrassowitz, Leipzig:
GERMANY.

2 The Oriental Book-supplying Agency,
POONA.

(४) पूर्वपक्षः—चतुर्दशाधिकरणीय-प्रयाजन्यायेन यूपच्छेदनान्तस्य सकलाङ्गकलापस्योत्कर्ष इति ।

(५) सिद्धान्तः — प्रयाजाघारादीनामेकमेव प्रधानम्प्रति अङ्गत्वेन एकप्रयोगान्तःपातित्वादवश्यम्भावी परस्परक्रमनियमः । ततश्चैकस्य प्रयाजस्यापकर्षे तदन्तस्य सर्वस्यापकर्षो युक्तः । इह तु प्रणयनं सोमयागस्याङ्गम् यूपच्छेदनन्तु अग्नीषोमीयपशोरङ्गमिति प्रणयनच्छेदनयोर्नास्त्यन्योन्यं कोऽपि क्रमः । एवं च एकस्यापकर्षेऽन्यस्याप्यपकर्षो नावश्यम्भावी । तस्माद् यथाश्रुतो यूपच्छेदनमात्रस्यापकर्ष इति ।

एतदभिप्रेत्याह यूप इति । 'यूपः' 'एव' यूपच्छेदनमात्रम्—'अपकृष्यते'—न तु अन्यदङ्गजातं प्रणयनादिकमिति शेषः ॥ १६ ॥

(१७) ५।१।२८ नोत्कृष्यते पिष्टलेपि

(१) क्रमप्रसङ्गेनैवोत्कर्षविचारः ।

(२) सवनीयपुरोडाशे पिष्टलेपहोमश्चोदकेन प्राप्तः । दृषदुपलकपालादिष्वाश्लिष्टो यः पिष्टलेपः तमुद्धृत्य जुह्वा चतुर्गृहीते आज्ये प्रक्षिप्य दक्षिणाग्नौ जुहोति-स एव पिष्टलोपहोमः ॥

(३) तत्र सन्देहः किमस्योत्कर्षो भवति न वेति ।

(४) पूर्वपक्षः—प्रकृतावयं होमोऽनुयाजोत्तरकालीनः—अनुयाजाश्चाग्निमारुतादूर्ध्वमुत्कृष्टा भवन्ति चतुर्दशाधिकरणन्यायेन । तस्मात्पिष्टलेपहोमस्याप्युत्कर्ष इति ।

(५) सिद्धान्तः—उत्कृष्यमाणा अनुयाजाः पश्वर्थाः, न पुरोडाशार्थाः । पिष्टलेपहोमश्च पुरोडाशार्थः—पशौ पिष्टाभावेन तद्धोमासम्भवात् । एवं च प्रयोगभेदान्नास्य होमस्यानुयाजैः सहोत्कर्ष इति ।

एतदभिप्रेत्याह नेति । 'पिष्टलेपि' यस्मिन् होमरूपे कर्मणि पिष्टलेपो हूयते तत् कर्म—'न उत्कृष्यते' इति सम्बन्धः ॥ १७ ॥

(१८) ५।१।२९ वेदिरेवापकृष्यते

(१) अपकर्षविचारः ।

(२) दर्शपूर्णमासयोर्हविरभिवासनोत्तरकाले वेदिराम्नाता । दर्शे तु तस्या अपकर्ष आम्नातः—'पूर्वेद्युरमावास्यायां वेदिं करोति' इति ।

(३) तत्र सन्देहः—अपकृष्यमाणा वेदिः किं ततोऽर्वाचीनान् सर्वान् अभिवासनान्तान् पदार्थानप्यपकर्षति उत नेति ।

(४) पूर्वपक्षः—वेदिना सम्बद्धत्वात् तेषामप्यपकर्ष इति ।

(५) सिद्धान्तः—अप्रकृतिपूर्विकायाममावास्यायां पूर्वेद्युर्वेदिकरण-

माम्नातम् । उभयोरपि दर्शयागपौर्णमासीयागयोः श्वोभूते हविरभिवासनमाम्नातम् । किन्तु 'अमावास्यायामभिवासनानन्तरं वेदिः कर्तव्या' इत्यस्मिन् क्रमे श्रुत्यादि किमपि प्रमाणन्नास्ति । तस्मादभिवासनान्तानां पदार्थानां नास्त्यपकर्ष इति ।

एतदभिप्रेत्याह—वेदिरिति । दर्शयागे 'वेदिरेव' वेदिमात्रं वचनबलात्—'अपकृष्यते'—न तु तदर्वाचीना अभिवासनान्ताः पदार्था अपीति शेषः ॥ १८ ॥

(१९) ५।१।३०–३४ उत्कर्षो नाग्निहोत्रस्य

(१) उत्कर्षविचारः ।

(२) चातुर्मास्येषु साकमेधनामके पर्वणि सान्तपनीष्टिः श्रूयते—'मरुद्भ्यः सान्तपनेभ्यो माध्यन्दिने चरुम्' इति । तां चेष्टिं समाप्य सायङ्कालेऽग्निहोत्रं हूयते ।

(३) तत्र सन्देहः—यदि कदाचिद्दैविकान्मानुषाद्वा प्रतिबन्धात् सान्तपनी इष्टिः सायंसमयात् प्राक् न सम्पन्ना सायं तदनन्तरे वा कालेऽपकृष्येत तदा किमग्निहोत्रस्यापि सायंकालादुत्कर्षो भवति न वेति ।

(४) पूर्वपक्षः–सान्तपनीष्ट्यग्निहोत्रयोः पौर्वापर्ये सिद्धे भवत्येव त्वाग्निहोत्रस्यापकर्षो यदि सायम्पर्यन्तमिष्टिर्न कृतेति ।

(५) सिद्धान्तः—इष्ट्यग्निहोत्रयोः प्रयोगभेदान्नास्ति कोऽपि शास्त्रीयः पौर्वापर्यभावः । इष्टिर्यदि स्वकालाद् भ्रष्टा तदा तस्याः कालान्तरेऽनुष्ठानं भवतु । तावता अग्निहोत्रस्य तु स्वकालाद् भ्रंशो न भविष्यति । तस्मादग्निहोत्रस्य नापकर्ष इति ।

एतदभिप्रेत्याह—उत्कर्ष इति । 'अग्निहोत्रस्य' 'उत्कर्षः' स्वकालादपनयनं 'न' भवतीति शेषः ॥ १९ ॥

(२०) ५।१।३५ षोडश्युत्कर्ष इष्यते

(१) उत्कर्षविचारः ।

(२) ज्योतिष्टोमेऽस्ति षोडशिग्रहणम् । तस्य कालः सूर्यास्तसमय उक्तः—'समयाध्युषिते सूर्ये षोडशिनः स्तोत्रमुपाकरोति' इति । अन्यथोक्थ्येभ्यः परस्तात् षोडशिग्रहणं भवतीत्येतदप्याम्नातम्—'तम्पराञ्चमुक्थ्येभ्यो निगृह्णाति' इति ।

(३) तत्र सन्देहः—यदि कारणवशात् सायंसमयात्पूर्वमुक्थ्यग्रहो न सम्पन्नः तदनन्तरकाले उत्कृष्येत—तर्हि किं तत्परस्ताद्भाविनः षोडशिनोऽप्युत्कर्षो भवति न वेति ।

(४) पूर्वपक्षः—पूर्वाधिकरणन्यायेन नोत्कर्षः षोडशिनः । तस्यापि स्वकालाद्भ्रंशने नास्ति प्रमाणमिति ।

(५) सिद्धान्तः—पराञ्चमिति शब्देन स्पष्टमुक्थ्येभ्य उत्तरकालः षोडशिग्रहाङ्गत्वेन विधीयते । ततश्च यदोक्थ्यग्रहः सम्पन्नो भविष्यति तदैव षोडशिग्रहस्य कालः । तस्माद् भवत्येवास्योत्कर्ष इति ।

एतदभिप्रेत्याह—षोडशीति । 'षोडशिनः' षोडशिग्रहस्य 'उत्कर्षः' स्वकालानन्तरमनुष्ठानम्—'इष्यते' इष्टतया स्वीक्रियते इत्यर्थः ॥२०॥

पादेऽस्मिन् विंशतिर्न्याया
भाष्यकारेण वर्णिताः ॥

स्पष्टम् ।

इति पञ्चमस्य प्रथमः ।

अथ पञ्चमस्य द्वितीयः पादः ।

[क्रमविशेषविचारात्मकः]

(१) ५।२।१-३ क्रमः पदार्थेषु गुणे पशूनाम्

(१) क्रमे विचारविशेषः । पदार्थानुसमयन्यायः ।

(२) वाजपेये सप्तदशसु प्राजापत्येषु पशुषु एकैकस्मिन् पशौ उपाकरणादिसंस्काराः प्रकृतियागात् प्रकृतिवद्विकृतिः कर्तव्येति चोदकप्राप्ताः ।

(३) तत्र सन्देहः—पशूनां संस्कारानुष्ठाने कः क्रमः—किं प्रत्येकं सर्वान् संस्कारान् समाप्य द्वितीये तेऽनुष्ठेया उत आदावुपकरणसंस्कारं सर्वेषां कृत्वा ततो द्वितीयो नियोजनसंस्कारः सर्वेषु कर्तव्य इति ।

(४) पूर्वपक्षः—साङ्गप्रधानं कर्तव्यमिति स्थितम् । प्रयोगवचनेन सधर्माणां साहित्यमवगतम् । एवं चैकस्य पशोः सर्वे संस्काराः सहैवानुष्ठेयाः । एवं द्वितीयादेरपि इति ।

(५) सिद्धान्तः—साक्षाच्छ्रुत्या साहित्यं पशूनामेव न तत्संस्काराणाम् । एवं च पशूनां साहित्यार्थं सर्वेषु एकैकः उपाकरणादिसंस्कारः कर्तव्यः । तस्मात् सर्वेषां पशूनामुपाकरणं ततः सर्वेषां नियोजनम्—एवमेव सर्वे संस्काराः कर्तव्याः । अयमेवैकजातीयानुसमयः पदार्थानुसमयश्च कथ्यते । इति ।

एतदभिप्रेत्याह क्रम इति । 'पशूनां' 'गुणे' धर्मे 'पदार्थेषु' संस्कारेषु एव 'क्रमः' अनुष्ठेय इति शेषः—न पशुष्विति भावः । प्रथममेकस्मिन् पशौ सर्वे संस्कारास्ततो द्वितीये इति पशुषु नानुष्ठेयः क्रम', अपि तु एकः संस्कारः सर्वेषु पशुषु ततो द्वितीयः संस्कारः सर्वेषु पशुष्वित्येवं संस्कारेष्वेव क्रम आस्थेय इत्याशयः ॥ १ ॥

(२) ५।२।३ काण्डम्पुरोडाशगुणे क्रमेण ।

(१) क्रमविचारः । काण्डानुसमयन्यायः ।

(२) 'यावतोऽश्वान् प्रतिगृह्णीयात्तावतो वारुणांश्चतुष्कपालान्निर्वपेत्' इति । एवं च यदा बहवोऽश्वाः प्रतिगृहीतास्तदा अश्वसमसंख्यकाश्चतुष्कपाला निरुप्यन्ते । पुरोडाशे च भवन्त्यधिश्रयणादयो धर्माः ।

(३) तत्र सन्देहः—बहुषु पुरोडाशेषु अधिश्रयणादिधर्मेष्वनुष्ठेयेषु किं सर्वे धर्मा एकैकस्मिन् समापनीया उत प्रथमो धर्मः सर्वेषु ततो द्वितीयो धर्मः सर्वेष्विति क्रमः ।

(४) पूर्वपक्षः—पूर्वाधिकरणन्यायेन प्रथमो धर्मः सर्वेषु ततो द्वितीयः सर्वेष्विति पदार्थानुसमय एवानुष्ठेय—इति ।

(५) सिद्धान्तः—तप्तेषु कपालेषु क्रमेण पुरोडाशानधिश्रित्य यावता कालेन प्रथमपुरोडाशे द्वितीयसंस्कारं कर्तुमागच्छति तावताऽसौ शुष्को भस्मीभविष्यति । तस्मात् एकैकस्मिन् सर्वे धर्माः समापनीया इति काण्डानुसमय एवाभ्युपेय इति ।

एतदभिप्रेत्याह—काण्डमिति । 'पुरोडाशानाम्' 'गुणे' धर्मविषये 'क्रमेण' 'काण्डम्' कृत्स्नो धर्मकलापः सहैवानुष्ठेयः इति भावः ॥ २ ॥

(३) ५।२।४–५ मुष्ट्यादयः स्युर्गणशः क्रमेण

(१) क्रमोऽनुवर्तते । समुदायानुसमयन्यायः ।

(२) दर्शपूर्णमासयोराग्नेयाग्नीषोमीयनिर्वापयोः श्रूयते—'चतुरो मुष्टीन् निर्वपति' इति ।

(३) तत्र सन्देहः—किं प्रत्येकं द्वयोर्निर्वापयोरेको मुष्टिर्निरुप्य ततो द्वयोर्द्वितीयो मुष्टिरित्येवं क्रम उत प्रथमे चत्वारो मुष्टयस्ततो द्वितीये चत्वारो मुष्टय इति ।

(४) पूर्वपक्षः—एकैको मुष्टिः पृथक् पदार्थः । अत एकैकस्यैव मुष्टेर्निर्वापः । एवं च द्वयोर्निर्वापयोः क्रमेण एकं मुष्टिं निरुप्य ततो द्वितीयमुष्टिरित्येव पदार्थानुसमयः कर्तव्य इति ।

(५) सिद्धान्तः—यदीह पदार्थत्वं लौकिकं स्यात्तर्ह्येवं स्यात् ।

अत्र त्वेकविधिगम्य एकः पदार्थः । विधिश्च चतुस्सङ्ख्याविशिष्टानेव मुष्टीन् विदधाति । तस्मान्मुष्टिचतुष्टयमेकः पदार्थः । एवं च प्रथमे निर्वापे चत्वारो निरुप्यास्ततो द्वितीये इति ।

एतदभिप्रेत्याह—मुष्टीति । 'मुष्ट्यादयः' चत्वारो मुष्टयः [आदिपदेन पुरोडाशस्याष्टकपालोपधानम्] 'क्रमेण' आदौ प्रथमे ततो द्वितीये निर्वापे—'गणशः' चतुष्टयरूपेण, न त्वेकैकम्—'स्युः' निरुप्या भवेयुरिति सम्बन्धः ॥ ३ ॥

(४) ५।२।६ क्रमोऽवदानेऽधिगतः प्रदाने ।

(१) क्रमोऽनुवर्तते ।

(२) दर्शपूर्णमासयोः श्रूयते—'द्विर्हविषोऽवद्यति' इति ।

(३) तत्र सन्देहः—किमत्र द्विरवदानमेकः पदार्थस्तथा च एकस्याग्नेयस्य हविषोऽवदानद्वयं कृत्वा तद्धोमात्प्रागेवाग्नीषोमीयस्य द्विरवदानमुताग्नेयस्य द्विरवदानं ततोऽस्य होमस्तदनन्तरमाग्नीषोमीयस्य द्विरवदानं ततोऽस्य होम इति ।

(४) पूर्वपक्षः—उक्तेन विधिना विहितत्वाद् द्वित्वसङ्ख्याविशिष्टमवदानमेकः पदार्थः । तथा च एकैकस्मिन् हविषि तत्सम्पादनीयम्—तदनन्तरमुभयोर्होम इति ।

(५) सिद्धान्तः—होमपर्यन्तमवदानमेकः पदार्थः—होमार्थत्वादेवावदानस्य । अत एव 'चतुरवत्तं जुहोति' इतिविधिना सावदानक एको होमो विहितः । एवञ्च होमान्तस्यावदानस्यैकपदार्थत्वात् आग्नेयमवदाय हुत्वा च तत आग्नीषोमीयावदानमित्येव क्रमोऽभ्युपेय इति ।

एतदभिप्रेत्याह—'अवदाने' यः 'क्रमः' 'अधिगतः' अभ्युपगन्तव्यत्वेन स 'प्रदाने' होमे समाप्ते सत्येव—सम्पन्नो भवतीत्यर्थः ।। ४ ।।

(५) ५।२।७–९ क्रमः परिव्याणयुतेऽञ्जनादौ

(१) क्रमविचारः ।

(२) ज्योतिष्टोमेऽग्नीषोमीयपशौ यूपस्य-नृ तेनाञ्जनम् उच्छ्रयणम् अवटस्य समूहनम् यूपमूलस्य परिबृंहणम् मध्ये रशनया परिव्याणम्-इत्येते पदार्था आम्नाताः ।

(३) तत्र सन्देहः—यत्र बहवो यूपास्तत्र किं अञ्जनादि प्रत्येकम् एकैकस्मिन यूपे कर्तव्यमुत सर्वे एकस्मिन् यूपे समापनीयास्ततो द्वितीये इत्येवं क्रम-इति ।

(४) पूर्वपक्षः-प्रथमाधिकरणन्यायेन प्रत्येकमञ्जनाद्येकैकस्मिन् यूपे कर्तव्यम् । तथाच प्रथमस्य यूपस्याञ्जनम्, ततो द्वितीययूपस्याञ्जनम्,

ततस्तृतीयस्य यूपस्य—ततः प्रथमयूपस्योच्छ्रयणम्, ततो द्वितीयस्योच्छ्रयणम्, ततस्तृतीयस्येत्येवं क्रमोऽनुष्ठेय इति ।

(५) सिद्धान्तः—'अञ्जनादि परिव्याणान्तं यजमानो यूपं नावसृजेत्' इति वचनेन यूपत्यागनिषेधस्तदैवोपपद्यते यदि अञ्जनमारभ्य परिव्याणान्ताः सकलाः पदार्थास्तत्रैकस्मिन् यूपे सहैवानुष्ठिता भवन्ति । अन्यथा यद्येकस्य यूपस्याञ्जनानन्तरं द्वितीयस्याञ्जनं कृतं स्यात्तर्हि प्रथमयूपस्योच्छ्रयणादेः प्रागेव त्यागो भवेत् । तच्च वचनेन निषिद्धम् । तस्मात् काण्डानुसमय एवात्र भवति—इति ।

एतदभिप्रेत्याह—क्रम इति । 'परिव्याणेन' 'युते' सहिते एव-'अञ्जनादौ' 'क्रमः' स्यात् । अञ्जनमारभ्य परिव्याणपर्यन्तं सर्वं मिलित्वैव प्रथमेऽनुष्ठेयास्ततो द्वितीय इति भावः ॥ ५ ॥

(६) ५।२।१०-१२ हव्यावदानं युगपत्पशूनाम् ।

(१) क्रमविचारः ।

(२) अग्नीषोमीयपशौ श्रूयते—'दैवतान्यवदाय न तावत्येव होतव्यम्, सौविष्टकृतान्यवदाय न तावत्येव होतव्यम्, ऐडान्यवद्यति' इति । अत्र प्रधानदेवतार्थानि स्विष्टकृदर्थानि इडाभक्षणार्थानीति त्रिविधान्यवदानानि ।

(३) तत्र सन्देहः—अत्र दैवताद्यवदानेषु किं काण्डानुसमय उत पदार्थानुसमयः—किं त्रीण्यप्यवदानानि सहैवैकैकस्मिन् पशौ समापनीयान्युत प्रथममवदानमेकस्मिन् ततो द्वितीये पुनर्द्वितीयमवदानम्प्रथमे पशौ ततो द्वितीये—इति ।

(४) पूर्वपक्षः—त्रिविधानामप्यवदानानां समूहः (काण्डः) एकैकस्मिन् पशौ समापनीयः—काण्डानुसमयन्यायेनेति ।

(५) सिद्धान्तः—पदार्थानुसमय एवात्र युक्तः । दैवावदानरूपमेकं पदार्थं सर्वेषु पशुषु समाप्य पश्चात्सर्वेषु सौविष्टकृतावदानम्—तच्च सर्वेषु कृत्वा पश्चात् सर्वेष्वैडावदानमिति ।

एतदभिप्रेत्याह—हव्यावदानमिति । 'हव्यस्य' हविषः 'अवदानम्' दैवतादिकम् 'पशूनां' सर्वेषु पशुषु-'युगपत्' मिलितमेव-'अनुष्ठेयम्' इति शेषः ॥ ६ ॥

(७) ५।२।१३-१५ उलूखलैक्यं बहुबीजयागे

(१) क्रमे विचारविशेषः ।

(२) राजसूये नानाबीजेष्टिराम्नाता—'अग्नये गृहपतये पुरोडाशमष्टाकपालं निर्वपति कृष्णानां व्रीहीणाम्—सोमाय वनस्पतये श्यामाकं चरुम्' इत्यादि । तत्रैषां बीजानामवघाताय—कृष्णाजिनास्तरणम्, उप-

र्युलूखलस्थापनम्, तत्र बीजावापः, अवघातः, सूर्पेण परावपणं, कणेभ्य-स्तण्डुलानां विवेचनम्—इत्यादि पदार्था अतिदिष्टाः ।

(३) तत्र सन्देहः—कृष्णाजिनास्तरणादयः पदार्थाः किं सर्वेषु बीजेषु कर्तव्या उतैकस्मिन्नेवेति ।

(४) पूर्वपक्षः—कृष्णाजिनास्तरणादयः पृथग्विधिभिर्विहितत्वाद् भिन्ना एव पदार्थाः । ततो नानाबीजेषु सर्वमेव कृष्णाजिनास्तरणादि-कमनुसमेतव्यम् । तथासति यावन्तो बीजजातयस्तावन्ति कृष्णाजिनानि तावन्ति चोलूखलानीति ।

(५) सिद्धान्तः—'व्रीहिनवहन्तीति' विधिनाऽवघातरूप एक एव पदार्थः । स च कृष्णाजिनास्तरणादिस्तण्डुलनिष्पत्त्यवसानः । स च पदार्थः कृष्णव्रीहिष्वनुष्ठाय पुनः श्यामाकेष्वनुष्ठेयः । तथा चानुक्रमेणैक-मेव कृष्णाजिनमेकमेव चोलूखलं सर्वेषु बीजेषूपयुज्यते । एवमुलूखल-कृष्णाजिनादीनां नास्त्यनेकत्वमिति ।

एतदभिप्रेत्याह—उलूखलेति । 'बहुबीजयागे' 'उलूखलस्य' 'ऐक्यम्' एकत्वमेव, न नानात्वमित्याशयः ॥ ७ ॥

(८) ५।२।१६ भिन्नं पशौ स्यात् पृथगाज्यपात्रम् ।

(१) पूर्वाधिकरणापवादः ।

(२) अग्नीषोमीयपशौ श्रूयते—'पृषदाज्येनानुयाजान् यजति' इति।

(३) तत्र सन्देहः—किं प्रयाजानामनुयाजानां द्रव्याणि धारयितुमे-कमेव पात्रमुतानेकमिति ।

(४) पूर्वपक्षः—प्रकृतौ उभयार्थस्याज्यस्यैकयैवोपभृता धृतत्वेन विकृतावपि तदतिदेशात् एकमेव पात्रमिति ।

(५) सिद्धान्तः—प्रकृतिवत् केवलं प्रयाजा आज्येन क्रियन्ते । अनुयाजास्तु पृषदाज्येन यष्टव्याः—'पृषदाज्येनानुयाजान् यजति' इति विधानात् । पृषदाज्यं च दधिमिश्रमाज्यम् । न च शुद्धमिश्रयोरेकेन पात्रेण धारणं सम्भवति। तस्मात् पृषदाज्यपात्रमाज्यपात्रात् पृथगेवेति ।

एतदभिप्रेत्याह भिन्नमिति । 'पशौ' अग्नीषोमीयपशौ—'पृषदाज्य-पात्रम्' अनुयाजे पृषदाज्यधारणपात्रम्—'भिन्नम्' आज्यपात्रात् पृथक् स्यादिति शेषः ॥ ८ ॥

(९) ५।२।१७-२० अन्ते भवेद्वैकृतमङ्गजातम्

(१) क्रमविचारविशेषः-नारिष्टन्यायः ।

(२) अग्न्यादिदेवतायुक्तानां कृत्तिकादिनक्षत्राणां काम्या इष्टय

आम्नाताः—'अग्नये कृत्तिकाभ्यः पुरोडाशमष्टाकपालम्' इत्यादयः । तत्र प्रधानहोमाः 'अग्निर्नः पातु कृत्तिकाः' इत्यादि याज्यानुवाक्यापुरस्सरं हूयन्ते । उपहोमाश्चात्रैवमाम्नाताः—'सोऽत्र जुहोति अग्नये स्वाहा—कृत्तिकाभ्यः स्वाहा—अम्बायै स्वाहा—दुलायै स्वाहा' इति । अत्रैव च 'दश ते तनवो यज्ञयज्ञियाः' इत्यादिभिर्मन्त्रैराज्याहुत्यात्मका नारिष्टहोमाश्च प्रकृतितश्चोदकप्राप्ताः ।

(३) तत्र सन्देहः—किं प्राकृता नारिष्टहोमाः पूर्वमनुष्ठेया उत वैकृता उपहोमा -इति ।

(४) पूर्वपक्षः—'अष्टाकपालं निर्वपेत्' इति मुख्यं कर्म—तत्सम्बद्धतया प्रथममुपहोमा उक्ताः । 'सोऽत्र जुहोतीति' प्रत्यक्षपाठेन मुख्यकर्मसमनन्तरमुपहोमा एव प्राप्ताः । यदि तस्मात् प्राक् नारिष्टहोमाः क्रियेरन् तर्हि तद्व्यवधानेनोक्तः पाठक्रमो बाध्येत । तस्मात् पूर्वमुपहोमाः कर्तव्यास्ततो नारिष्टहोमा-इति ।

(५) सिद्धान्तः—नक्षत्रेष्टिरूपा विकृतिर्विधीयमाना स्वोपकारकमङ्गजातमपेक्षते—तदा प्राकृतमङ्गजातं नारिष्टहोमादिकं चोदकेन प्राप्नोति—प्रत्यक्षवाक्येन चोपहोमादिकं वैकृतम् । अनयोरङ्गयोर्नारिष्टहोमादिकं क्लृप्तोपकारं प्रथमं बुद्धावारोहति पश्चादुपहोमादिकं तु कल्प्योपकारम् । तस्मात् प्रधानप्रत्यासत्त्या नारिष्टहोमाः पूर्वमनुष्ठेयाः पश्चाच्चोपहोमा इति

एतदभिप्रेत्याह—अन्त इति । 'वैकृतम्' नक्षत्रेष्टिरूपविकृतिमात्रसम्बन्धि-'अङ्गजातम्' उपहोमादिकम्—'अन्ते' प्राकृतानां नारिष्टहोमानाम्पश्चात्—'भवेत्' अनुष्ठीयेत इति सम्बन्धः ॥ ९ ॥

(१०) ५.२।२१ विदेवनादेर्विहितोऽप्रकर्षः

(१) क्रमविचारः । पूर्वाधिकरणापवादः ।

(२) राजसूये श्रूयते—'अक्षैर्दीव्यति—शौनःशेफमाख्यापयति—अभिषिच्यते' इति । अभिषेचनीयमत्र विकृतियागः, तस्याङ्गं विदेवनादिकम्—अभिषेकस्तु प्रकृतिभूतराजसूयादागतः प्राकृतमङ्गम् ।

(३) तत्र सन्देहः-विदेवनादयः किमभिषेकात् प्राक् उत पश्चादिति ।

(४) पूर्वपक्षः—विदेवनादीनां वैकृतत्वात् पूर्वाधिकरणन्यायेनान्तेऽनुष्ठेयता । तस्मादभिषेक एव प्रथममनुष्ठेयः पश्चाद्विदेवनादय-इति ।

(५) सिद्धान्तः—'माहेन्द्रस्तोत्रं प्रत्यभिषिच्यते' इति वाक्येन सोमयागस्य मध्येऽभिषेकोऽपकृष्टः । अभिषेकात्पूर्वभावित्वं तु विदेवना-

दीनां प्रत्यक्षपाठादेवावगतम्। तस्मात् माहेन्द्रस्तोत्रादपि पूर्वं विदेवनादीनामनुष्ठेयता। अतस्तेषामपकर्ष इति।

एतदभिप्रेत्याह—विदेवनादेरिति। 'विदेवनादेः' विदेवनशौनःशेपाख्यानरूपाङ्गजातस्य—'अपकर्षः' अभिषेकात्पूर्वभावित्वं-'विहितः' प्रत्यक्षपाठादवगतः। तस्मात्प्रथमं विदेवनादिकं ततो माहेन्द्रस्तोत्रं ततोऽभिषेक इत्येव क्रमोऽभ्युपगन्तव्य इत्यर्थः॥ १०॥

(११) ५।२।२२ पश्चादुखासम्भरणाच्च दीक्षा

(१) क्रमविचारः। अयमपि नवमाधिकरणस्यापरोऽपवादः।

(२) अग्निचयने सावित्रहोमः उखासम्भरणम् इष्टकाः पशुश्चेत्यादि आम्नातम्—तत्पश्चात्—'अग्नावैष्णवमेकादशकपालं निर्वपेद्दीक्षिष्यमाण' इति दीक्षा विहिता।

(३) तत्र सन्देहः—सावित्रहोमादिकम्पूर्वमनुष्ठेयमुत दीक्षणीयादिकम्।

(४) पूर्वपक्षः—नवमाधिकरणन्यायेन प्रकृतौ क्लृप्तोपकारकं दीक्षणीयादिकं शीघ्रं बुद्धावारूढमतः सावित्रहोमादिभ्यः पूर्वमेव दीक्षणीयेति।

(५) सिद्धान्तः—प्रत्यक्षपाठेन हि क्रमोऽवगम्यते। तस्मात् यद्यपि दीक्षणीयादिकं प्राकृतं तथाऽप्यग्निचयनकाण्डे सावित्रहोमादिभ्यः पश्चात् पठितम्। तस्मात्सावित्रहोमादिकं प्रथमं कृत्वा ततो दीक्षणीयादिकमनुष्ठेयमिति।

एतदभिप्रेत्याह—पश्चादिति। 'उखासम्भरणात्' सावित्रहोमोखासम्भरणादिकात्—'पश्चात्'—'दीक्षा' दीक्षणीयादिकमङ्गजातमनुष्ठेयमित्यर्थः॥ ११॥

(१२) ५।२।२३ रुक्मं परं दीक्षितसंस्कृतेः स्यात्।

(१) क्रमविचारः—पूर्वाधिकरणापवादः।

(२) अग्निचयने दीक्षणीयादेरूर्ध्वं रुक्मधारणमाम्नातम्। उखास्थितोऽग्निः शिक्येऽवस्थापितः कण्ठे धार्यमाण उरःप्रदेशं यथा न दहति तथा व्यवधायकत्वेन कण्ठे धृतस्य उरसि लम्बमानस्य सौवर्णस्याभरणविशेषस्य रुक्मसंज्ञकस्य धारणं विहितम्। यजमानसंस्काराश्च वपनादयः प्रकृतौ दीक्षणीयानन्तरभाविन इह चोदकेन प्राप्ताः।

(३) तत्र सन्देहः—रुक्मधारणं किं यजमानसंस्कारेभ्यः प्रागुत पश्चादिति।

(४) पूर्वपक्षः—यजमानसंस्कारेभ्यः प्रागेव रुक्मधारणम् । आदौ दीक्षणीया ततो रुक्मधारणम् इति प्रत्यक्षपाठात् क्रमः । दीक्षणीयानन्तर्यं च संस्काराणां चोदकात् प्राप्तम् । तस्मादादौ दीक्षा–ततो रुक्मधारणम्—ततः संस्कारा इत्येव क्रमः पूर्वाधिकरणन्यायेन सङ्गच्छते इति ।

(५) सिद्धान्तः—यजमानसंस्काराणां दीक्षानन्तर्यं प्रकृतौ क्लृप्तोपकारम्—रुक्मधारणस्य तूपकारः पाठात् कल्पनीयः । तस्मात् संस्कारा एव पूर्वमनुष्ठीयेरन् रुक्मधारणं च पश्चात् कर्तव्यमिति ।

एतदभिप्रेत्याह—रुक्ममिति । 'दीक्षितस्य' यजमानस्य 'संस्कृतेः' संस्कारात्—'परम्' अनन्तरमेव—'रुक्मम्' रुक्मनामकसौवर्णाभरणधारणम्'—'स्यात्' अनुष्ठीयेतेत्यर्थः ॥ १२ ॥

पादे द्वितीये खलु पञ्चमस्य
भाष्योदिता द्वादश नीतयः स्युः ॥

पञ्चमस्य द्वितीये पादे 'भाष्येण' 'उदिता' उक्ताः 'द्वादश' 'नीतयः' न्यायाः अधिकरणानि ॥

इति पञ्चमस्य द्वितीयः ।

अथ पञ्चमस्य तृतीयः पादः ।

(कर्मणां वृद्ध्यवृद्धिविचारात्मकः)

(१) ५।३।१–२ सङ्ख्या प्रयाजवृन्दस्य

(१) क्रमविचारप्रसङ्गेन कर्मणामावृत्त्यनावृत्ती चिन्त्येते ।

(२) अग्नीषोमीयपशौ श्रूयते—'एकादश प्रयाजान् यजति' इति । चोदकप्राप्ताश्च पञ्चैव प्रयाजाः ।

(३) तत्र सन्देहः—किं पञ्चसु प्रयाजेषु प्रतिप्रयाजमेकादशत्वसङ्ख्या उत सर्वसम्पाद्येति ।

(४) पूर्वपक्षः—प्रत्येकमेकादशत्वसङ्ख्यासम्बन्धः । प्रयाजानुद्दिश्य सङ्ख्यागुणे विहिते सति प्रतिप्रधानं गुणस्य सम्बन्धोऽभ्युपेय एवेति ।

(५) सिद्धान्तः—न ह्येकैकस्य प्रयाजस्य स्वरूपे एकादशत्वसङ्ख्या सम्पादयितुं शक्या । नापि पञ्चप्रयाजसमुदायस्य स्वरूपे सा सम्भवति । तस्मात् विहिता एकादशत्वसङ्ख्या प्रयोगद्वारेणैव सम्पादनीया । प्रयोगस्यावर्तयितुं शक्यत्वात् । पञ्च प्रयाजान् द्विरावर्त्य दश भवन्ति चरमस्य च प्रयाजस्य पुनरावृत्त्या एकादशत्वसङ्ख्या सम्पद्यते । त-

स्मात् सर्वं प्रयाजसम्बद्धा एकादशत्वसङ्ख्येति।

एतदभिप्रेत्याह सङ्ख्येति। 'सङ्ख्या' एकादशत्वरूपा—'प्रयाजानाम्' पञ्चानाम्,—'वृन्दस्य' समूहस्य—सम्बद्धा भवति—आवृत्त्येति भाव ॥ १ ॥

(२) ५।३।२ स्वस्थानेषूपसत्ततिः।

(१) पूर्वाधिकरणापवादः।

(२) अग्नौ श्रूयते—'षडुपसद.' इति। चोदकप्राप्तास्तु तिस्र एवोपसदः।

(३) तत्र सन्देहः—तिसृणामुपसदां षट्सङ्ख्यापूरणं किं तासां सङ्कलितानामावृत्त्या भवति उत प्रत्येकमावृत्त्येति।

(४) पूर्वपक्षः—पूर्वाधिकरणन्यायेन तिसृणां समूहस्यैवावृत्त्या षट्सङ्ख्या सम्पादनीयेति।

(५) सिद्धान्तः—एवं सति प्राकृतक्रमो बाध्येत। प्रकृतौ हि दीक्षानन्तरभाविनि दिने प्रथमोपसत्—ततोऽपरस्मिन् दिने द्वितीया—ततोऽप्यपरस्मिन् दिने तृतीया। एतासां समुदायस्यावृत्तिपक्षे उक्तदिनत्रयानन्तरमेव सा आवृत्तिः स्यात्। तथा च सति प्रथमायाश्चतुर्थीत्वं द्वितीयायाः पञ्चमत्वं तृतीयायाश्च षष्ठत्वमापतति। तस्मात् प्राकृतक्रमरक्षायै यस्मिन् दिने प्रथमा क्रियते तस्मिन्नेव दिने सा आवर्तनीया। एवमेव द्वितीयाऽपि स्वकीय एव दिने आवर्तनीया—तृतीया च तृतीये दिने। इत्येवं प्रत्येकं स्वस्थाने एव तासामावृत्तिः कार्येति।

एतदभिप्रेत्याह स्वेति। 'उपसदां'—'ततिः' वृद्धिरावृत्त्येति भावः—'स्वस्थानेषु' प्रत्येकं स्वस्वस्थाने-न तु समुदायरूपेण सर्वासामन्ते—कार्येति शेषः ॥ २ ॥

(३) ५।३।४-६ धाय्याशब्दोदिता मध्ये

(१) आवृत्त्या सङ्ख्यापूरणं विविच्य अनावृत्त्या सङ्ख्यापूरणं विविच्यते।

(२) दर्शपूर्णमासयोः सामिधेनीषु श्रूयते—'एकविंशतिमनुब्रूयात् प्रतिष्ठाकामस्य' इति। पठितास्तु सामिधेन्य ऋच एकादशैव। तासां सङ्ख्याविवृद्धौ पञ्चदशत्वपूरणायाम्नातम् 'त्रिःप्रथमामन्वाह त्रिरुत्तमाम्' इति। एकविंशतित्वपूरणं च दशतयीपठितानां षण्णामृचामागमेन भवति।

(३) तत्र सन्देहः—आगन्तूनामेतासामृचां समावेशः कुत्र भवति किमेकादशानाम्मध्ये—उतान्ते इति।

(४) पूर्वपक्षः—नारिष्टहोमन्यायेनागन्तूनामन्त एव निवेश उचित इति ।

(५) सिद्धान्तः—धाय्यानाम्ना प्रसिद्धिरागन्तूनां सामिधेनीनाम् । धाय्यानां चान्तराले एव विधानम्—'इयं वै समिध्यमानवती असौ समिद्धवती यदन्तरा तद्धाय्या' इति । तस्मान्मध्य एव निवेश आगन्तूनामिति ।

एतदभिप्रेत्याह धाय्येति—'धाय्या' इति 'शब्देन' नाम्ना 'उदिताः' प्रसिद्धाः मन्त्राः—'मध्ये' एव पठनीयाः—नान्त इत्याशयः ॥

मूलानुसारेणेत्थमेवाधिकरणस्वरूपम् । भाष्यकारेण न्यायमालाकारेण च प्रकारान्तरेणापि व्याख्यातम् । तत्र च पूर्वपक्षः-'धाय्याशब्देन ख्यातानामागन्तुकमन्त्राणां मध्ये निवेशस्य विधानात् सर्व एवागन्तुकमन्त्रा मध्य एव निवेशनीयां इति । सिद्धान्तस्तु-येषाम्मन्त्राणां धाय्यानाम्ना प्रसिद्धिस्तेषां निवेशो मध्ये स्यादपि—किन्तु सर्व एवागन्तुका न धाय्यानाम्ना प्रसिद्धाः । तस्मात् धाय्यातिरिक्तानामागन्तूना पठितसामिधेनीनाम्मध्ये निवेशने सामिधेनीपाठक्रमो बाध्येत—तत्र च न प्रमाणं किमप्यस्ति । तस्मादागन्तूनामन्त एव निवेश इति ।

अस्मिंश्चाधिकरणस्वरूपे—'धाय्याशब्दोदिता एव मन्त्रा मध्ये निवेशनीयास्तदतिरिक्तानान्त्वागन्तुकानामन्त एव निवेश' इति मूलव्याख्या ॥ ३ ॥

(४) ५।३।७-१२ स्तोमेष्वागन्त्वृचोऽन्ततः ।

(१) क्रमविचारे पूर्वाधिकरणापवादः ।

(२) सन्ति विवृद्धस्तोमकाः क्रतवः-'एकविंशेनातिरात्रेण प्रजाकामं याजयेयुः—त्रिणवेनौजस्कामम्—त्रयस्त्रिंशेन प्रतिष्ठाकामम्' इति । प्रकृतौ बहिष्पवमानस्तोत्रे त्रय एव तृचाः भवन्ति । त्रिषु तृचेषु नवैव ऋक्सङ्ख्या । एकविंशतिसङ्ख्यापूरणाय च चत्वारस्तृचा आगमयितव्याः, त्रिणवसङ्ख्यापूरणाय षट् तृचाः, त्रयस्त्रिंशत्सङ्ख्यापूरणाय चाष्टौ तृचा इति ।

(३) तत्र सन्देहः—एतेषामागन्तूनां तृचानां कुत्र निवेशः-किन्नवानाम्मध्ये उतान्ते इति ।

(४) पूर्वपक्षः—आगन्तूनाम्मन्त्राणां प्राकृतमन्त्राणाम्मध्य एव निवेशः—द्वादशाहे तथैव दर्शनात् इति ।

(५) सिद्धान्तः—द्वादशाहे तु मध्ये निवेशनं श्रुतिविहितम् । अतस्तद्बलेन क्लृप्तोऽपि प्राकृतः क्रमो बाध्यते । इह तु नोपलभ्यते तादृशी

श्रुतिः। तस्मादत्र क्लृप्तः प्राकृत एव क्रमो गृह्यते। तथा चागन्तूनामन्ते एव निवेश इति ।

एतदभिप्रेत्याह स्तोमेष्विति। 'स्तोमेषु' 'आगन्तवः ऋचः' 'अन्ततः' प्राकृतानामन्ते एव—निविशन्ते इति शेषः ॥ ४ ॥

(५) ५।३।१३–१४ गायत्र्यादावृगावापः ।

(१) पूर्वाधिकरणापवादः ।

(२) पूर्वोदाहृत एव विवृद्धस्तोमेऽतिरात्रे उत्तरयोः पवमानयोः विवृद्धसङ्ख्यापूरणं सामगानेन भवति।

(३) तत्र सन्देहः—आगम्यमानानि सामानि कुत्र निविशन्ते-सर्वासामृचामन्ते उत मध्ये इति ।

(४) पूर्वपक्षः—आगन्तूनामन्ते निवेश इति न्यायेनागन्तूनां साम्नामन्ते निवेश इति ।

(५) सिद्धान्तः—'त्रीणि ह वा यज्ञस्योदराणि गायत्री बृहती अनुष्टुप् च-अत्र ह्येवावपन्ति अत एवोद्वपन्ति' इति विशेष आम्नायते। अस्यार्थः—स्तोमस्य विवृद्धये यः साम्न आवापः क्रियते यश्च तस्य ह्रासायोद्वापः क्रियते। तावुभावावापोद्वापौ गायत्र्यादिष्वेव नान्यत्रेति। द्वयोश्च पवमानयोर्द्वावेव तृचौ गायत्रीछन्दस्कौ-'उच्चा ते जातमन्धस' इत्येष माध्यन्दिनपवमानस्याद्यः तृचः, 'स्वादिष्ठया' इत्येषार्भवपवमानस्य। तथा चानयोरेवावापः। तस्माच्च मध्ये एव सामागमो नान्त इति ।

एतदभिप्रेत्याह गायत्रीति । 'गायत्र्यादौ' गायत्रीबृहत्यनुष्टुप्सु एव, न तु त्रिष्टुब्जगत्योः—'ऋगाबापः' ऋचि स्तोमस्य विवृद्धये साम्न आगमः—न त्वन्ते इत्याशयः ॥ ५ ॥

(६) ५।३।१५–१६ यागाग्न्यर्था ग्रहेष्टकाः।

(१) आवृत्तिविचारः ।

(२) अनारभ्य श्रूयते—'योऽदाभ्यं गृहीत्वा सोमाय यजते' इति-अत्रादाभ्यग्रह आम्नातः । तथा 'इष्टकाश्चित्रिणीरुपदधाति' इतीष्टका आम्नाताः ।

(३) तत्र सन्देहः—अत्रोक्तो ग्रहः किं सवनशेष उत यागशेषः—तथा च इष्टका किं चितिशेष उताग्निशेष इति ।

(४) पूर्वपक्षः—ग्रहाणां सवननिष्पादकत्वं प्रत्यक्षदृष्टम्। तथा चादाभ्यग्रहस्यापि सवनाङ्गत्वम्। एवं च प्रतिसवनमदाभ्यग्रह आवर्तनीयः। इष्टकाभिश्च प्रत्यक्षं चितिनिष्पत्तिर्दृश्यते। तथा च चित्रिणीनामपीष्टकानां

चित्यङ्गत्वम् । एवं च प्रतिचयनं चित्रिणीनामावृत्तिरिति ।

(५) सिद्धान्तः—सोमयाग एव फलवत्, न सवनम् । तथैवाग्निः फलोपेतो न तु चितिः । अनारभ्याधीतस्य च वाक्यात् फलवत्येव सम्बधो युक्तः । तस्मात् ग्रहस्य यागाङ्गत्वम् इष्टकानां चाग्न्यङ्गत्वम् । तथाच सति नैवावृत्तिरिति ।

एतदभिप्रेत्याह यागेति । 'ग्रहश्च' 'इष्टकाश्च'–'यागश्च' 'अग्निश्च' इति यागाग्नी–यागाग्नी अर्थौ प्रयोजनं यासां तास्तथाभूताः—यागाग्निशेषभूता–भवन्ति । क्रमिकश्चात्रान्वयः । एवं च ग्रहो यागार्थः यागस्य शेषः—इष्टकाश्च अग्न्यर्थाः अग्नेः शेष इत्यर्थः पर्यवसितः ॥ ६ ॥

(७) ५।३। १७–१९ चित्रिण्याद्या मध्यचितौ

(१) पूर्वाधिकरणशेषो विचारः क्रमविचारसम्बद्धः ।

(२) 'चित्रिणीरुपदधाती'ति श्रुतं चित्रिण्या उपधानम् ।

(३) तत्र सन्देहः—पञ्चानां चितीनां कस्यां चिति चित्रिण्य उपधातव्या इति ।

(४) पूर्वपक्षः—अन्तिमायां पञ्चम्यामेव चितौ अनारभ्याधीतानां चित्रिणीनामुपधानं युक्तम् । तथा सति क्लृप्तक्रमाणाम्प्रकरणाधीतानामिष्टकानामुपधानक्रमो न बाध्येत इति ।

(५) सिद्धान्तः—'यां कां च ब्राह्मणवतीमिष्टकामभिजानीयात् ताम्मध्यमायां चितौ' इति वाक्येन—अनारभ्याधीतब्राह्मणविहितानामिष्टकानां मध्यमचितावेवोपधानम् ।

एतदभिप्रेत्याह—चित्रिणीति । 'चित्रिणी' 'आद्या' प्रथमा यासां तास्तथाभूता इष्टकाः—'मध्यचितौ' मध्यमायामेव चितौ—'उपधातव्याः' इति शेषः ॥ ७ ॥

(८) ५।३।२० ताः प्राग्लोकम्पृणान्वयात् ।

(१)क्रमविचारः—पूर्वाधिकरणसम्बद्धः ।

(२) 'चित्रिणीरुपदधाति' इति श्रुतम् । तच्चोपधानं मध्यमायां चितौ भवतीति स्थितम्पूर्वाधिकरणे । मध्यमायां चितावुपहितानाम्मध्ये ऽन्तिमा लोकम्पृणा नाम्नी इष्टका भवति ।

[लोकम्पृण इति मन्त्रेणोपहितत्वात्तस्यास्तन्नाम]

(३) तत्र सन्देहः—यच्चित्रिण्या उपधानं तत् किं लोकम्पृणाया उपधानात् प्रागुत पश्चात् इति ।

(४) पूर्वपक्षः–आगन्तूनामन्ते निवेश इति न्यायेन प्राकरणिकाया अन्तिमेष्टकाया लोकम्पृणाया उपधानस्यान्ते एवोपधानं चित्रिण्या भवतीति ।

(५) सिद्धान्तः—अनुष्ठिते कर्मणि न्यूनत्वादिदोषसमाधानेन सम्पूर्तिहेतुत्वं लोकम्पृणेष्टकाया ब्राह्मणवाक्येनावगतम्—'यदेवास्योनं यच्छिद्रन्तदेतया पूरयति लोकम्पृण छिद्रं पृण' इति । एवं यद्येतस्या उपधानादनन्तरं चित्रिण्युपधानं क्रियेत तर्हि चित्रिणीगतं न्यूनत्वादिकमसमाहितमेव स्यात् । तस्मात् लोकम्पृणातः पूर्वमेव चित्रिण्युपधानमिति ।

एतदभिप्रेत्याह—ता इति । 'ता' चित्रिणीष्टकाः—'लोकम्पृणायाः' तन्नाम्न्या इष्टकायाः 'अन्वयात्' सम्बन्धात् उपधानात्—'प्राक्' एव—उपधातव्या इति शेषः ॥ ८ ॥

(९) ५।३।२१–२५ सपावमानेऽग्नौ कर्म

(१) क्रमविचारो वर्तते ।

(२) अग्न्याधानाङ्गभूताः पवमानेष्टयः आधानद्वादशदिनानन्तरं क्रियन्ते—'द्वादशसु रात्रिष्वनुनिर्वपेत्' इति तस्या इष्टेः कालविधानात् । सन्ति च नियतानि कर्तव्यानि अग्निहोत्रादीनि ।

(३) तत्र सन्देहः—किम्पवमानेष्टिं समाप्य तदनन्तरमग्निहोत्रादीनि कर्तव्यानि उत आहितमात्रेष्वग्निषु पवमानेष्टेः प्रागपीति ।

(४) पूर्वपक्षः—आधानमात्रेण निष्पन्ने आहवनीयेऽग्नौ तस्मिन्नेवाग्निहोत्रादीनि कर्तव्यानि पवमानेष्टेः प्रागपि-इति ।

(५) सिद्धान्तः—पवमानेष्टिनिरपेक्षेणाधानमात्रेण न सम्पद्यते आहवनीयाग्निः । उक्तेष्टिमन्तरेणाप्याहवनीयो यदि निष्पद्येत तर्हि सेष्टिर्व्यर्था स्यात् । आधानमुपजीव्यैव च तस्मादुत्तरकाले पवमानेष्टिर्विधीयते । अतः पवमानेष्टिसमुच्चितस्यैवाधानस्याहवनीयाग्न्युत्पादकत्वम् । तस्मात् पवमानेष्टिभिः संस्कृते एवाग्नावग्निहोत्रादीन्यनुष्ठेयानीति ।

एतदभिप्रेत्याह सपावमान इति—'सपावमाने' पावमानेष्टिसंस्कृते एव—'अग्नौ' आहवनीये—'कर्म' अग्निहोत्रादि—अनुष्ठेयमिति शेषः॥९॥

(१०) ५।३।२६–२८ यागे पूर्णेऽग्निचिद्व्रतम् ।

(१) क्रमविचारः ।

(२) इदमाम्नायते—'अग्निचिद् वर्षति—न धावेन्न स्त्रियमुपेयात्—तस्मादग्निचिता न पक्षिणोऽशितव्या' इत्याद्यग्निचिद्व्रतं श्रूयते ।

(३) तत्र सन्देहः—किमेतद् व्रतमग्निचयनसमनन्तरमेवानुष्ठेयमुताचितेऽग्नौ यागानुष्ठानादनन्तरमिति ।

(४) पूर्वपक्षः—चितौ निष्पन्नायां तदनन्तरं व्रतानुष्ठाने विलम्बो नोचितः । अतश्चयनान्तरमेव व्रतमनुष्ठेयं न क्रत्वनुष्ठानमपेक्षणीयम् ।

अग्निचित्पदेन चयनमात्रं व्रते निमित्तमुक्तम् । न हि सति निमित्ते नैमित्तिकस्य विलम्बो युज्यत इति ।

(५) सिद्धान्तः—क्रत्वनुष्ठानायैवाग्निश्चयनेन संस्क्रियते । न चानऽपन्ने क्रतौ चयनसंस्कारः सफलो भवति । तस्मात् क्रतौ सम्पन्ने एव चयनस्य याथार्थ्येन सम्पत्तिः । तत्सम्पत्त्यनन्तरं चानुष्ठातुरग्निचित्त्वम्-ततश्चास्याग्निचिद्व्रते ऽधिकारः । तस्मात् क्रत्वन्ते व्रतानुष्ठानमिति ।

एतदभिप्रेत्याह—याग इति । 'यागे पूर्णे' सम्पन्ने सति चयनसंस्कृताग्नौ यागानुष्ठानानन्तरमेव—'अग्निचिद्व्रतम्' अनुष्ठेयम्—न तु चयनमात्रे सम्पन्ने इत्याशयः ॥ १० ॥

(११) ५।३।२९–३१ दीक्षितो दक्षिणीयान्ते

(१) क्रमविचारः आवृत्तिपरकः ।

(२) ज्योतिष्टोमे श्रूयते—'अग्नावैष्णवमेकादशकपालं निर्वपेत् दीक्षिष्यमाणः' इति । अन्यदपि श्रूयते—'दण्डेन दीक्षयति—मेखलया दीक्षयति—कृष्णाजिनेन दीक्षयति' इति ।

(३) तत्र सन्देहः—किं सर्वैरेभिर्दीक्षणैर्दीक्षितत्वं सम्पद्यते—उत केवलमेकयैव दीक्षणीयेष्ट्येति ।

(४) पूर्वपक्षः—इष्टिवद् दण्डादीनामपि दीक्षितत्वसाधनत्वाभिधानात् सर्वाणि दीक्षणान्यपेक्षितानि दीक्षितत्वसिद्धाविति ।

(५) सिद्धान्तः—पुरुषसंस्कारकत्वेनैव दीक्षाया उपयोगः । संस्कारकत्वं च कर्मरूपाया इष्टेरेव, न द्रव्यरूपाणां दण्डादीनाम् । तस्माद्दीक्षासिद्धिर्दीक्षामात्रेणेति ।

एतदभिप्रेत्याह दीक्षित इति । 'दीक्षणीयायाः' इष्टेः—'अन्ते' सम्पत्तौ—'दीक्षितः' दीक्षासंस्कारयुक्तो भवति पुरुष इति ॥ ११ ॥

(१२) ५।३।३२–३६ काम्ययागेषु न क्रमः ।

(१) क्रमविचारः ।

(२) भवन्ति काम्या यागाः—'ऐन्द्राग्नमेकादशकपालं निर्वपेत् प्रजाकाम' इत्यादयः ।

(३) तत्र सन्देहः—किं येन क्रमेणाम्नातास्तेनैव क्रमेणानुष्ठेयाः काम्ययागा उत नियतक्रमं विनैवेति ।

(४) पूर्वपक्षः—पाठस्य क्रमहेतुत्वात् पठितक्रमेणैवानुष्ठानमिति ।

(५) सिद्धान्तः—एकप्रयोगाभावेन परस्पराकाङ्क्षाभावात् यदा काम उत्पद्यते तदैव काम्यस्य कर्मणोऽनुष्ठानम् । नाश्रयणीयस्तत्र कोऽपि क्रम इति ।

एतदभिप्रेत्याह काम्येति । 'काम्ययागेषु' 'क्रमः' अनुष्ठानपौर्वापर्यरूपः 'न' आश्रयणीय इति शेषः ।। १२ ।।

(१३) ५।३।३७-३८ अग्निष्टोमस्त्वेतदर्थः

(१) क्रमविचारः ।

(२)ज्योतिष्टोमे श्रूयते—'एष वाव प्रथमो यज्ञानां यज्ज्योतिष्टोमः-य एतेनानिष्ट्वाऽथान्येन यजेत गर्तपत्यमेव हि तज्जीयेत प्रवा मीयेत' इति ।

(३) तत्र सन्देहः—'य एतेन' इत्यनेन किं कर्म उच्यते—किं सर्वसंस्थो ज्योतिष्टोमः सकलः उत तस्याग्निष्टोमसंस्थामात्रमिति ।

(४) पूर्वपक्षः—सप्तानां ज्योतिष्टोमसंस्थानां काम्यैकामनुपन्यस्य 'एतेन' इति सामान्यनिर्देशात् प्रकृतः पूर्ववाक्योक्तः सकलः सर्वसंस्थोपेतो ज्योतिष्टोमः परामृश्यते । तस्मात् सकलं ज्योतिष्टोमं समाप्यैव यागान्तरमनुष्ठेयमिति वाक्यार्थः—इति ।

(५) सिद्धान्तः—अग्निष्टोमसंस्थैव ज्योतिष्टोमस्य नैजं रूपम् । अग्निष्टोमस्यैव नित्यत्वात् । अतः प्रकरणमेतदग्निष्टोमस्यैव । तस्माच्च एतच्छब्देन स एव परामृश्यते । संस्थान्तराणां काम्यत्वेनानित्यता । ततश्च न तद्रूपत्वं नित्यस्य ज्योतिष्टोमस्य युक्तम् । तस्मात् अग्निष्टोम एव तत् कर्म यस्यानुष्ठानं विना यागान्तरं नानुष्ठेयमिति ।

एतदभिप्रेत्याह अग्निष्टोम इति । 'एतदर्थः' एतेनेत्यत्र एतच्छब्देन परामृष्टः—'अग्निष्टोमः' एव, न तु ज्योतिष्टोमस्य संस्थान्तराणीत्याशयः ॥ १३ ॥

(१४) ५।३।३९-४२ ऽथान्येनेत्यखिलः क्रतुः ।

(१) पूर्वाधिकरणशेष एव विचारः ।

(२) पूर्वोदाहृतमेवात्रापि विषयवाक्यम् ।

(३) सन्देहान्तरं च तत्र—अथान्येनेत्यत्रान्यपदेन किं परामृश्यते-किं ज्योतिष्टोमस्य संस्थान्तराणि उत तानि सोमविकृतिरूपाण्यन्यानि चेति ।

(४) पूर्वपक्षः—सन्निधानात् अग्निष्टोमसजातीयानां संस्थान्तराणामेवात्र परामर्श इति ।

(५) सिद्धान्तः—'यज्ञानां प्रथमो यज्ञ' इति सर्वयज्ञप्रतियोगिकं प्राथम्यमुक्तम् । तस्मात् अन्येनेतिपदेन सर्वे एव यागाः—ज्योतिष्टोमस्य संस्थान्तराणि एकाहाहीनसत्ररूपाः सोमविकृतियागाश्च—परामृश्यन्ते । तस्मादग्निष्टोमानुष्ठानानन्तरमेव सर्वे एतेऽनुष्ठेया इति ।

अयं च नियमः सोमविकृतिष्वेव नेष्टिपशुरूपयागान्तरेषु इति लिङ्गाद् गम्यते—'प्रजापतिर्वा अग्निष्टोमः स उत्तरानेकाहान्तानसृजत्-तेभ्यः स्वां तनुं प्रायच्छत्' इत्यनेन एकाहादीनामेवाग्निष्टोमप्रभवत्वं सूच्यते न यागान्तराणाम् ।

एतदभिप्रेत्याह—अथेति । 'अथान्येनेति' शब्देन—'अखिलः क्रतुः—सर्व एव यागाः ज्योतिष्टोमस्य षट् संस्थाः सोमविकृतयश्च—परामृश्यन्ते इति शेषः ॥ १४ ॥

(१५) ५।३।४३-४४ स चैकानेकशस्तोमः

(१) पूर्वविचारशेषः ।

(२) पूर्वोदाहृतमेवात्रापि विषयवाक्यम् ।

(३) सन्देहस्तु—अन्येनेत्ययं शब्दः किमेकस्तोमके क्रतौ वर्तते उत एकस्तोमके बहुस्तोमके चेति ।

(४) पूर्वपक्षः—एकस्तोमके एव क्रतौ वर्ततेऽत्रान्यशब्दः—अर्थवादेन तथैवावगमात् । अग्निष्टोमे यस्त्रिवृत् स्तोमः स तं यज्ञं दीपयतीत्यर्थवादवाक्ये उपलभ्यते । तस्मादर्थवादात् एकस्तोमकानामेव बुद्धौ प्राप्तिः । अत एकस्तोमका एवान्यशब्देनोच्यन्ते इति ।

(५) सिद्धान्तः—अग्निष्टोमप्रतियोगिकतया एकस्तोमबहुस्तोमसाधारण्येन श्रूयमाणस्यान्यशब्दस्य सङ्कोचे हेत्वभावात् सर्वविषयोऽन्यशब्द इति ।

एतदभिप्रेत्याह स चेति । 'एकानेकशस्तोमः' एकस्तोमकः अनेकस्तोमकः 'च' क्रतुः—'स' अन्येनेत्यत्रान्यशब्देन परामृष्ट इत्यर्थः ॥१५॥

न्यायाः पञ्चदशेरिताः ।

'पञ्चदश' 'न्यायाः' अधिकरणानि—'ईरिताः' उक्ताः—भाष्यकारेणास्मिन् पादे इति शेषः ॥

इति पञ्चमस्य तृतीयः ।

अथ पञ्चमस्य चतुर्थः पादः।

[क्रमनियामकश्रुत्यादिबलाबलविचारात्मकः]

(१) ५।४।१ श्रुत्यर्थाभ्यामपाठबाधः क्रमेषु

(१) क्रमबोधकेषु बलाबलविचारः।

(२) (अ)ज्योतिष्टोमे ऐन्द्रवायवादिग्रहेषु आश्विनग्रहस्तृतीयस्थाने पठितः। तस्यैव दशमस्थानत्वं श्रुत्याऽऽम्नायते—'आश्विनो दशमो गृह्यते' इति॥ (क) अग्निहोत्रानन्तरं यवागूपाकः पठितः अर्थवशात्तु अग्निहोत्रात्प्रागेव स प्राप्तः॥

(३) उभयथात्र सन्देहः—(अ) आश्विनग्रहस्य कः क्रमोऽभ्युपेयः—किं पाठानुरोधात् तृतीयस्थानं तस्योत श्रुत्यनुरोधाद् दशममिति। (क) तथैव यवागूपाकस्य कः क्रमः-किं पाठवशात् सोऽग्निहोत्रानन्तरं कर्तव्य उतार्थवशात् तस्मात् प्रागिति।

(४) पूर्वपक्षः—श्रुतिपाठयोरर्थपाठयोश्च समबलत्वादुभयत्रात्रच्छिको विकल्प इति।

(५) सिद्धान्तः—(अ)पाठो न क्रममभिधत्ते—केवलमन्यथानुपपत्त्या क्रमस्य कल्पने मूलं भवति। श्रुतिस्तु साक्षात् क्रममभिधत्ते। तस्मात् श्रुतिः पाठाद् बलवत्तरा। एवं चाश्विनस्य दशममेव स्थानमिति। (क)अर्थपाठयोर्मध्येऽपि पाठः क्रमं कल्पयन् वस्तुसामर्थ्यमनुसरन्नेव तं कल्पयति। असमर्थं तु यवागूपाकात् पूर्वमग्निहोत्रमनुष्ठातुम्—द्रव्यमन्तरेण होमस्यासम्भवात्। एवं चार्थपाठयोरुपजीव्योपजीवकभावे सिद्धेऽर्थः पाठाद् बलवत्तरः। तस्मात् यवागूपाकादनन्तरमेवाग्निहोत्रानुष्ठानमिति।

एतदभिप्रेत्याह श्रुतीति। 'क्रमेषु' क्रमविषयकसंशये—'श्रुत्यर्थाभ्याम्' श्रुत्या अर्थेन च—'पाठस्य' 'बाधः'—तथा पाठापेक्षया श्रुतेरर्थस्य च प्राबल्यमित्याशयः॥ १॥

(२) ५।४।२-४ प्राक्तु मुख्यं न प्रवृत्तिर्विरोधे।

(१) बलाबलविचारोऽनुवर्तते।

(२) दर्शपूर्णमासयोः पूर्वं दध्नो धर्मा आम्नाता अवदानादयः पश्चादाग्नेयस्य। प्रदानं तु आग्नेयस्यैव पूर्वम्।

(३) तत्र सन्देहः—किं प्रावृत्तिकेन क्रमेण पूर्वं दध्नोऽवदानादयः उत मुख्यक्रमेणाग्नेयस्यैव पूर्वमिति।

(४) पूर्वपक्षः-प्रावृत्तिकक्रमेणावदानादिर्दध्न एव पूर्वं कार्य इति।

(५) सिद्धान्तः—यस्य प्रदानं पूर्वं तस्यैवावदानादिः पूर्वं कार्यः। फलप्रत्यासत्त्या प्रदानमेव मुख्यम् अवदानादिकं तु तदङ्गम्। तथा-सति मुख्यस्य क्रममनुसृत्यावदानादिकमप्याग्नेये पूर्वं कर्तव्यम्। मुख्य-क्रमो हि प्रावृत्तिकक्रमाद्बलवत्तरः। अन्यथाकरणे तु दध्नोऽवदा-नादि-तत आग्नेयस्यावदानादि—तत आग्नेयस्य प्रदानम्—ततो दध्नः प्रदानम् इति क्रमः स्यात्। तत्र च दध्नोऽवदानादेः प्रदानस्य च मध्ये महद्व्यवधानं स्यात्। मुख्यक्रमाश्रयणे तु आग्नेयस्यावदानादि-तत-स्तस्य प्रदानम्-ततो दध्नोऽवदानादि—ततो दध्नः प्रदानमिति न क-स्याप्यङ्गविप्रकर्ष इति।

एतदभिप्रेत्याह-ग्राह्यमिति। 'विरोधे' प्रवृत्तिक्रममुख्यक्रमयोर्विरो-धे 'मुख्यम्' मुख्यक्रम एव—'ग्राह्यम्' बलवत्तरत्वेनेति शेषः॥ २॥

(३) ५।४।५-६ इष्टिं कृत्वा सोमयागन्न कुर्यात्

(४) ५।४।५-६ यद्वा सोमः पूर्वमिष्टेरपि स्यात्।

(१) क्रमविरोधविचारः।

(२) स्तो दर्शपूर्णमासौ इष्टियागौ—अस्ति च ज्योतिष्टो-मः सोमयागः।

(३) तत्र सन्देहः—इष्टिसोमयागयोः कः क्रमः—किमादाविष्टिः पश्चात् सोम उत व्यत्यय इति

(४) पूर्वपक्षः—'दर्शपूर्णमासाविष्ट्वा सोमेन यजेत' इति स्पष्टं श्रुत्या क्रमस्याभिधानात् प्रथममिष्टिः कार्या ततः सोमयाग इति।

(५) सिद्धान्तः—'सोमेन यक्ष्यमाणोऽग्नीनादधीत' इति श्रुतिः अग्न्याधानादनन्तरमेव सोमयागस्य कर्तव्यत्वं वक्ति। अत्र च यदान-न्तर्यमुच्यते तद् व्यवधानं न सहते। 'दर्शपूर्णमासाभ्यामिष्ट्वा सोमेन यजेत' इत्यत्र तु पौर्वापर्यमात्रमुक्तं नानन्तर्यम्। तस्मात् सोमेनेति श्रुति-बलात् सोमयागस्यैव पूर्वमनुष्ठानम् नेष्टेरिति।

एतदभिप्रेत्याह इष्टिमिति। 'इष्टिं' इष्टियागं 'कृत्वा' तत्पश्चात् 'सोमयागं' 'न' कुर्यात्—अपि त्विष्टेः प्रागेवेत्याशय.॥ ३॥

उभयोरपि क्रमयोः श्रौतत्वेन नात्र बलाबलमिति मनसि कृत्वा पूर्वोपात्ते सिद्धान्ते ऽरुचिं प्रदर्शयन् सिद्धान्तस्य स्वरूपान्तरमाह यद्वे-ति। 'यद्वा' अथवा—'इष्टेः' 'पूर्वम्' 'अपि'—न तु पश्चादेव—सोमः 'स्यात्'। दर्शपूर्णमासाविष्ट्वेत्यनेन इष्टेः प्रागनुष्ठेयता सोमेन यक्ष्य-

माण इत्यनेन च सोमस्य प्रागनुष्ठेयता—इत्युभयोः क्रमयोर्विकल्प एवा-स्थेयः । दर्शपूर्णमासाविष्ट्वेति वाक्येनेष्टेरनन्तरमेव सोमस्य कर्तव्यत्व-मुच्यते—किन्तु तदेव नैकान्तिकम्—वाक्यान्तरेण इष्टेः पूर्वमपि सोमः कर्तव्यो भवत्येव । अत ऐच्छिको विकल्प एवात्रेति ॥ ४ ॥

(५) ५।४।१०-१४ एतौ पक्षौ क्षत्रविड्ब्राह्मणानाम्

(१) पूर्वाधिकरणशेषः ।

(२) पूर्वोदाहृत एवात्र विषयः । इष्टिसोमयोः क्रमे ऽनियम इति स्थितम् ।

(३) तत्र सन्देहान्तरम्—इष्टिसोमयोः क्रमे योऽनियम उक्तः स किं त्रयाणामपि वर्णानामुत द्वयोरेव न ब्राह्मणस्येति ।

(४) पूर्वपक्षः—विट्क्षत्रिययोरेवानियमः । ब्राह्मणस्य तु सोमपूर्व-त्वमेव नियतम्, उत्कर्षश्रवणात्—'आग्नेयो वै ब्राह्मणो देवतया—स सोमेनेष्ट्वाऽग्नीषोमीयो भवति—यदेवादः पौर्णमासं हविः तत् तर्ह्यनुनि-र्वपेत–तर्ह्युभयदेवतो भवति' इति । अत्र दर्शपूर्णमासयोः सोमादूर्ध्व-मुत्कर्ष उच्यते ब्राह्मणविषये । तस्माद् ब्राह्मणस्य सोमपूर्वत्वमेव नियतमिति ।

(५) सिद्धान्तः—आग्नेय इत्यादिवाक्ये दर्शपूर्णमासयागो नोक्तो नाम्ना । एकमेव हविरत्रोच्यते—तेन चाग्नीषोमीयपुरोडाशमात्रे ब्राह्म-णस्य सोमपूर्वत्वमनेन वाक्येनोच्यते । तस्मात्पूर्वाधिकरणन्यायस्य वर्ण-त्रयसाधारण्ये स्थिते वर्णत्रयेऽप्यनियम एव क्रमस्येति ।

एतदभिप्रेत्याह—'एतौ पक्षौ' यौ द्वौ सिद्धान्तौ पूर्वाधिकरणे उक्तौ तौ—'क्षत्रविड्ब्राह्मणानाम्' वैश्यक्षत्रियब्राह्मणानां त्रयाणामेव वर्णा-नाम्—न विट्क्षत्रिययोरेव । वृत्तानुरोधात् जात्यभिधाने क्रमव्य-तिक्रमः ॥ ५ ॥

(६) ५।४।१५-१८ सोमाधाने सोमकालस्य बाधः ।

(१) क्रमे विचारविशेषः ।

(२) 'यः सोमेन यक्ष्यमाणोऽग्निमादधीत नर्तुं स प्रतीक्षेत न नक्ष-त्रम्' इति ऋतुनक्षत्रपरीक्षणं निषिद्धम् ।

(३) तत्र सन्देहः—अयं कालविशेषबाधः किमाधानस्योत सोमस्येति ।

(४) पूर्वपक्षः—आधानस्यैव कालबाधः । आधानकालविधावेवो-क्तम् 'वसन्तेऽग्नीनादधीत—कृत्तिकास्वग्निमादधीत' इति ऋतुनक्षत्रावेक्ष-

णम्। अङ्गश्चाधानम्। तस्मात् तस्यैव कालबाधो न्याय्यो न तु प्रधानस्य सोमस्येति।

(५) सिद्धान्तः—सोमसम्बन्धिन आधानस्य विषये वसन्तकृत्तिकाद्युपलक्षितः कालः शास्त्रान्तरेणैव बाधितपूर्वः। 'यदैवैनं यज्ञमुपनमेदथादधीत' इति सोमयागचिकीर्षया आधानस्य काल उपदिष्टः ऋतुनक्षत्रादिनिरपेक्ष एव। तस्मादुदाहृतवाक्ये य ऋतुनक्षत्रपरीक्षणनिषेधस्तेन सोमकालस्यैव बाध इति।

एतदभिप्रेत्याह—सोमाधान इति। 'सोमाधाने' सोमयागचिकीर्षया य आधानः क्रियते तस्मिन्—यदृतुनक्षत्रेक्षणनिषेधनं तेन—'सोमकालस्य' एव 'बाधः' न त्वाधानस्येति शेषः॥ ६॥

(७) ५।४।१६–२१ उत्कृष्टव्यः स्यात् पुरोडाश एव

(१) क्रमविशेषविचारः।

(२) 'आग्नेयो वै ब्राह्मणो देवतया' इत्यादिना चतुर्थाधिकरणविचारप्रस्तावे उद्धृतेन वाक्येन अग्नीषोमीयस्य पुरोडाशस्य सोमादूर्ध्वमुत्कर्ष उक्तः। भवति चाग्नीषोमीयस्याज्यमपि।

(३) तत्र सन्देहः—किम्पुरोडाशवदाज्यस्याप्युत्कर्षो न वेति।

(४) पूर्वपक्षः—अग्नीषोमीयसम्बन्धस्योभयत्रापि तुल्यत्वात् पुरोडाशवदाज्यस्याप्युत्कर्ष इति।

(५) सिद्धान्तः-मिश्रदेवतं हि आज्यम्—अग्नीषोमीयं प्राजापत्यं वैष्णवं चेति। पुरोडाशस्त्वेकदेवतः अग्नीषोमीय एव। उदाहृते च वाक्ये एकदेवतस्याभिधानम्। यथा चैन्द्राग्नं द्रव्यं न शक्यते आग्नेयमिति वदितुं तथा त्रिदेवतमाज्यं न शक्यते अग्नीषोमीयमिति वदितुम्। तस्मादुक्तवाक्येन सोमात् प्राक् अग्नीषोमीयस्यैवाकर्तव्यत्वमुच्यते—अग्नीषोमीयत्वं च पुरोडाशस्यैव। आज्येन प्रजापतेः विष्णोर्वा यजनं न निषिध्यते। तस्मात् सोमात् प्रागप्याज्येन यजितुं शक्यम्। ततश्च नाज्यस्य सोमादूर्ध्वमुत्कर्ष इति।

एतदभिप्रेत्याह—उत्कृष्टव्य इति। अग्नीषोमीयः 'पुरोडाश' एव 'उत्कृष्टव्य':-सोमादूर्ध्वमिति शेषः-न त्वाज्यमप्युत्कृष्टव्यमिति भावः॥७॥

(८) ५।४।२२–२४ द्वैदिन्यं स्यान्नेष्टिधर्मो विकारे।

(१) क्रमे विचारविशेषः—

(२) 'ऐन्द्राग्नमेकादशकपालं निर्वपेत्' 'सौर्यं चरुं निर्वपेद् ब्रह्मवर्चसकामः' इति इष्टिविकाराः। इष्टिप्रकृतिश्च ग्रहकालः-'पूर्वेद्युरग्निं गृह्णाति उत्तरमहर्देवतां यजेत' इति स्पष्टविधानात्।

(३) तत्र सन्देहः—किं वैकृतानामपि द्व्यहकालतोतैकाहकालतेति ।

(४) पूर्वपक्षः—प्रकृतौ द्व्यहकालत्वं दृष्टम् । प्रकृतिधर्माणां च विकृतावतिदेशः । तस्माद् वैकृतानामपि द्व्यहकालतेति ।

(५) सिद्धान्तः—एकाहकालत्वं स्पष्टमुक्तं श्रुत्या—'इष्ट्या पशुना सोमेन वा यक्ष्यमाणः पौर्णमास्याममावास्यायां वा यजेत' इति । अत्र साङ्गस्य पौर्णमासीयागस्यैकाहनिर्वर्त्यत्वमुच्यते । अनेन चोक्त वैकृतानामेकाहकालताऽतिदिष्टद्व्यहकालतां बाधते इति ।

एतदभिप्रेत्याह—द्वैदिन्यमिति । 'इष्टिधर्मः' इष्टिप्रकृतिगतो धर्मः'—'द्वैदिन्यम्' द्व्यहकालत्वम्—'विकारे' विकृतियागे—'न' 'स्यात्' अतिदिष्टतया न प्राप्नोतीत्यर्थः ॥ ८ ॥

(९) ५।४।२५ सोमोर्ध्वं सान्नाय्यधर्मा विकारः

(१) क्रमविचारविशेषः ।

(२) 'वैश्वदेव्यामिक्षा' इत्यादिः सान्नाय्यविकारः—'अग्नीषोमीयमेकादशकपालम्' इत्यादिरग्नीषोमीयपुरोडाशविकारः ।

(३) तत्र सन्देहः-किमेते विकाराः सोमादूर्ध्वमेवोत प्रागूर्ध्वं चेति ।

(४) पूर्वपक्षः—सोमात्प्रागूर्ध्वं वा यथेच्छमनुष्ठानं विकाराणाम्—विशेषनियामकस्याभावादिति ।

(५) सिद्धान्तः—'नासोमयाजी सन्नयेत्' इति निषेधेन सान्नाय्यं नियमेन सोमादूर्ध्वमुत्कृष्यते । अग्नीषोमीयपुरोडाशस्य चोत्कर्षः पूर्वमेव चतुर्थाधिकरणे दर्शितः । तस्मात् सान्नायाग्नीषोमीययोर्विकारा अपि सोमादूर्ध्वमेवानुष्ठेया इति ।

एतदभिप्रेत्याह—सोमोर्ध्वमिति । 'सान्नाय्यधर्मा' सान्नाय्यस्य धर्म इव धर्मो यस्य स एवम्भूतः—'विकारः' सान्नाय्यविकार इति यावत्—'सोमाद्' 'ऊर्ध्वम्' एव अनुष्ठेय इति शेषः—न कदाचिदपि प्रागित्याशयः ॥ ९ ॥

(१०) ५।४।२६ इष्टेः पश्चात् सोमधर्मा विकारः ।

(१) क्रमविचारो वर्तते ।

(२) 'गवा यजेत' इत्यादिना गवादिनामकाः सोमविकारा एकाहा आम्नाताः ।

(३) तत्र सन्देहः—इष्टिसोमयोः पौर्वापर्यविकल्पः स्थितस्तृतीयेऽधिकरणे । अयमेव विकल्पः किं सोमविकारेष्वपि उत भवति तत्र नियम इति ।

(४) पूर्वपक्षः—प्रकृतिवद्विकृतिरिति न्यायेन-यथा सोमस्य इष्टिपूर्वत्वे विकल्पस्तथैव सोमविकाराणामपीति ।

(५) सिद्धान्तः—इष्टेः पूर्वं यत्सोमानुष्ठानं प्राप्नोति तन्न साक्षादुक्तमपि त्वर्थाल्लिप्तम् । तस्मात्तन्न शक्यते विकारेष्वतिदेष्टुम् । इष्टेः पश्चात्कर्तव्यत्वं तु सोमस्य साक्षादुक्तं 'दर्शपूर्णमासाभ्यामिष्ट्वा सोमेन यजेत' इत्यत्र । अस्यैव चेष्ट्युत्तरकालीनताधर्मस्यातिदेशो विकारेषु । तस्मात् सोमविकारा इष्टेः पश्चादेवानुष्ठेया इति नियम इति ।

एतदभिप्रेत्याह इष्टेरिति । 'सोमधर्मा' 'विकारः' सोमस्य विकारः गवादियागः—'इष्टेः' 'पश्चात्'-एव अनुष्ठेय इति शेषः ॥ १० ॥

पादे तुर्ये पञ्चमस्येह सम्यक्
प्रोक्ता न्याया न्यायविद्भिर्दशैव ।

स्पष्टम् ।

इति पञ्चमस्य चतुर्थः ।

समाप्तः पञ्चमोऽध्यायः ।

अथ षष्ठोऽध्यायः ॥

अथ षष्ठस्य प्रथमः पादः ।

[अधिकारिविचारात्मकः]

(१) ६।१।१-३ स्वर्गादिफलमिज्यादेः

(१) अनुष्ठानक्रमो निरूपितः । कोऽनुष्ठातेत्यधिकार इदानीं कर्मसु विचार्यते । अधिकारश्च कर्मसु तत्फलभोक्तृतयैवेति कर्मणां सफलत्वमेवादौ परीक्ष्यते । (अधिकारन्यायः)

(२) 'दर्शपूर्णमासाभ्यां स्वर्गकामो यजेत' इत्यत्र यागस्वर्गकामयोः सम्बन्धोऽवगम्यते ।

(३) तत्र सन्देहः—किमत्र प्रधानं-यागो वा स्वर्गो वा-अर्थात् किमत्र यागः साधनत्वेन सम्बध्यते उत साध्यत्वेनेति प्रधानः संशयः । तन्मूलत्वेन चापरः सन्देहः-स्वर्गः किं द्रव्यविशेषः उत सुखविशेषः । यदि स्वर्गो द्रव्यविशेषस्तर्हि स एव प्रधानं यागो गुणः ।

यागस्य प्राधान्यपक्षे स एव साध्यतयाऽन्वेति-ततश्च स्वर्गकामस्य पुरुषस्याधिकारोऽनेन वाक्येन नैवोच्यते-इत्येव स्यात् ।

(४) पूर्वपक्षः—स्वर्गो द्रव्यविशेषः लोके सुखसाधनद्रव्यपरत्वेन स्वर्गशब्दस्य प्रयोगदर्शनात् । अतः स्वर्गोयं गुणः साधनम् , यागः प्रधानं साध्यम् । तथा स्वर्गरूपेण द्रव्येण यागं साधयेदित्यर्थो वाक्यस्य पर्यवसितः । एवं च वाक्ये फलानभिधानेन तद्योगाभावात् यजमानस्य यागे कर्तृत्वमेव, न त्वधिकारः-फलभोक्तृतया स्वामित्वमेव ह्यधिकारशब्दार्थः इति ।

(५) सिद्धान्तः—स्वर्गशब्दः सुखविशेषे रूढः द्रव्ये तु लाक्षणिक एव । यजेतेति पदमाख्यातत्वाकारेण भावनामाचष्टे विधित्वाकारेण च पुरुषं प्रवर्तयति । पुरुषश्च स्वाभिमतफलमन्तरेण न प्रवर्तते इति तदपेक्षितं स्वर्गमेव भाव्यतया उपादीयते । एवं च सुखविशेषस्य भाव्यत्वं विधिश्रुत्या सिद्धम् । कामशब्दयोगादपि स्वर्गस्यैव भाव्यत्वम् । तस्मात् स्वर्गरूपफलसम्भोगस्य सम्भाव्यमानत्वादस्येवात्र वाक्येऽधिकारप्रदर्शनं यजमानस्यैति ।

एतदभिप्रेत्याह स्वर्गादीति । 'इज्यादेः' यागादेः कर्मणः साधनभू-

तस्य 'फलं' साध्यम्—'स्वर्गादि' स्वर्गपश्चिन्द्रियादि-भवतीति स्वर्गादिकामस्यैव यजमानस्य तत्तत्कर्मण्यधिकार इति ॥ १ ॥

(२) ६।१।४-५ मनुष्योऽत्राधिकारभाक् ।

(१) अधिकारिविचारः ।

(२) 'दर्शपूर्णमासाभ्यां स्वर्गकामो यजेत'इत्युक्तम् ।

(३) तत्र सन्देहः—अत्र विहिते कर्मणि कोऽधिकारी-यः कश्चन चेतनो जीवः स सर्व उत केवलं स एव यः समर्थ इति ।

(४) पूर्वपक्षः—स्वर्गकामोऽत्राधिकारीति स्थितम् । स्वर्गश्च सुखविशेषः सुखविशेषकामना च सर्वेषां जीवानां भवति । तस्मात् सर्वेषां जीवानामत्राधिकार इति ।

(५) सिद्धान्तः—दर्शपूर्णमासयागे भवन्ति बहून्यङ्गानि । तेषामननुष्ठानेऽङ्गविकलत्वात् यागो न फलं साधयेत् । एवं यः कश्चित् सकलमङ्गजातं सम्पादयितुं शक्नुयात् तेनैव यागः सम्पद्येत फलं च साधयेत् । न च मनुष्यातिरिक्तानां जीवानामस्ति शक्तिः कर्मानुष्ठाने । तस्मात् साङ्गकर्मानुष्ठानसमर्थस्य पुरुषस्यैवात्राधिकार इति ।

एतदभिप्रेत्याह मनुष्य इति । 'अत्र' स्वर्गादिफलके यागादौ-'मनुष्यः' न तु तिर्यगादयः—'अधिकारभाक्' अधिकारी भवतीति शेषः ॥२॥

(३) ६।१।६-१६ पत्नीनां चाधिकारोऽत्र

(१) अधिकारविचारः ।

(२) 'दर्शपूर्णमासाभ्यां स्वर्गकामो यजेत' इत्युक्तम् ।

(३) तत्र सन्देहः—अत्र विहिते कर्मणि किं पुंसामेवाधिकार उत स्त्रीणामपीति ।

(४) पूर्वपक्षः—स्वर्गकाम इत्यत्र पुल्लिङ्गनिर्देशात् कर्मजन्यफलभोक्तृत्वरूपोऽधिकारः पुंस एवेति ।

(५) सिद्धान्तः—लिङ्गस्य प्रकृत्यर्थत्वाभावात् उद्देशगतत्वेनाविवक्षितत्वम् । तथा च स्वर्गकामपदबोधिताधिकारः स्त्रीपुरुषसाधारणः । तस्मात् स्त्रीणामप्यत्राधिकार इति ।

एतदभिप्रेत्याह पत्नीनामिति । 'अत्र' विधिबोधितकर्मणि-'पत्नीनां' स्त्रीणाम्—'च'-न केवलं पुंसाम्-'अधिकारः' फलभोक्तृत्वमनुष्ठातृत्वं च भवतीति शेषः ॥ ३ ॥

(४) ६।१।१७-२१ दम्पत्योश्च यजिः सह ।

(१) पूर्वाधिकरणशेषभूतो विचारः ।

(२) पुरुषवत् स्त्रियोऽपि यागानुष्ठानेऽधिकार इति स्थितम् ।

(३) तत्र सन्देहः—किं पृथक् पत्नी यजेत पृथक् च तस्याः पतिः उतोभावपि सहैव यजेयातामिति ।

(४) पूर्वपक्षः—'यजेत' इत्यत्रैकवचनस्य विवक्षितत्वात् एकैकस्य पृथगधिकारः । तस्मात् दम्पतीभ्यां पृथक् पृथगेव कर्मानुष्ठेयमिति ।

(५) सिद्धान्तः—कर्मणि तत्र तत्र यजमानकर्तृकं तत्पत्नीकर्तृकं चाङ्गजातं विहितमुपलभ्यते । यथैकत्र पत्न्यवेक्षणमन्यत्र यजमानावेक्षणम् । यदि पृथक् कर्मानुष्ठीयेत तर्हि यजमानकर्तृके यागे पत्नीकर्तृकमङ्गं लुप्येत पत्नीकर्तृके च यागे यजमानकर्तृकं लुप्येत । एवं च कर्म विगुणं स्यात् । कर्मणो वैगुण्ये च फलं न सिध्येत । तस्मात् सहैवाधिकारो दम्पत्योः । न चैकवचनं विरुद्धम् । दम्पत्योरेकस्यैव कर्तृत्वस्याङ्गीकारात् इति ।

एतदभिप्रेत्याह दम्पत्योरिति । 'दम्पत्योः' स्त्रीपुंसोः—'च' 'यजिः' यागः 'सह' सहैवानुष्ठेय इति शेषः ॥ ४ ॥

(५) ६।१.२२–२३ वसानौ दम्पती प्रोक्तौ

(१) पूर्वाधिकरणशेषो विचारः ।

(२) अस्त्याधानम् 'य एवं विद्वानग्निमाधत्ते' इति । तत्रोक्तम् 'क्षौमे-वसानावग्निमादधीयाताम्' इति ।

(३) तत्र सन्देहः—किमेकेन पुरुषेणेदमाधानं कार्यमुत द्वाभ्यामिति ।

(४) पूर्वपक्षः—वसानावित्यत्र पुंलिङ्गद्विवचनोपलम्भात् द्वयोः पुरुषयोरत्राधिकारो नैकस्येति ।

(५) सिद्धान्तः—क्षौमस्यैवात्र विधेयत्वात् पुन्द्वित्वमत्र न विधीयते । अपि तु दम्पत्योः सहाधिकारेण प्राप्तं द्वित्वमनूद्यते । तस्मादाधानेऽधि-कारिणः पुरुषस्यैकत्वमेवेति ।

एतदभिप्रेत्याह—वसानाविति । 'दम्पती' सहाधिकारिणौ एव 'वसा-नौ' क्षौमे वसानौ इति 'प्रोक्तौ'-क्षौमे वसानाविति दम्पती उद्दिश्यैव प्रोक्त-म्—न पुरुषद्वयमुद्दिश्य—ततश्चैकस्यैव पुरुषस्याधिकार इत्याशयः ॥५॥

(६) ६।१।२४ यावदुक्ताः स्त्रियः क्रियाः ।

(१) दम्पत्योः सहाधिकारे विचारविशेषः ।

(२) 'दर्शपूर्णमासाभ्यां स्वर्गकामो यजेत' इत्यादिविहितेषु यागेषु दम्पत्योः सहाधिकार इति स्थितम् ।

(३) तत्र सन्देहः—किं यागान्तर्गतं सर्वं यजमानकर्तृकं कर्म स्त्रिया पुरुषेण च कर्तव्यमुत कानिचिदेव स्त्रिया कार्याण्यन्यानि सर्वाणि पुरुषेणैवेति ।

(४) पूर्वपक्षः—उभयोः सहाधिकाराद् यथा पुरुषो यजमानस्तथा स्त्री अपि यजमाना—तथाच याजमानं सर्वं स्त्रियाऽपि कार्यमिति ।

(५) सिद्धान्तः—यावदेव कर्म साक्षाच्छ्रुत्या पत्नीकर्तृकत्वेनोभयकर्तृकत्वेन वाऽऽम्नातं तावन्मात्रे एव स्त्रियाः कर्तृत्वमन्यत्र तु पुरुषस्यैवेति ।

एतदभिप्रेत्याह—यावदिति । 'यावदुक्ताः' यावन्ति कर्माणि स्त्रीकर्तृकत्वेन स्पष्टमाम्नातानि तान्येव—'क्रियाः' कर्माणि—'स्त्रियः' स्त्रिया कार्या इति भावः ॥ ६ ॥

(७) ६।१।२५-३८ शूद्राधिकारी नेज्यादौ

(१) अधिकारविचारः ।

(२) सन्त्यग्निहोत्रादीनि कर्माणि ।

(३) तत्र सन्देहः—किमेतेषु कर्मसु चतुर्णामपि वर्णानामधिकारः उत शूद्रवर्जं त्रयाणामेवेति ।

(४) पूर्वपक्षः—'स्वर्गकामो यजेत' इति साधारण्येन विधानम् । स्वर्गस्य च कमनीयत्वं चतुर्वर्णसाधारणम् । तस्माच्चतुर्णामेवाधिकार इति।

(५) सिद्धान्तः—यागानुष्ठाने या विद्याऽपेक्षिता सा त्रैवर्णिकस्यैव न शूद्रस्य । तस्मादपेक्षितविद्याभावात् न शूद्रस्य यागादावधिकार इति ।

एतदभिप्रेत्याह—शूद्रेति । 'इज्यादौ' यागादौ कर्मणि—'शूद्राधिकारः' शूद्रस्य विद्यारहितस्य—'अधिकारः' 'न' अस्तीति शेषः ॥ ७ ॥

(८) ६।१।३९-४० अद्रव्योऽप्यधिकारवान् ।

(१) अधिकारविचारो वर्तते ।

(२) सन्त्यग्निहोत्रादीनि कर्माणि ।

(३) तत्र सन्देहः—एतेषु कर्मसु निर्धनस्याधिकारो भवति न वेति ।

(४) पूर्वपक्षः—यथा विद्याऽधिकारेऽपेक्षिता तथा धनमपि । तस्मात् उपयुक्तधनवत एव कर्मण्यधिकारो न निर्धनस्येति ।

(५) सिद्धान्तः—विद्याध्ययनविधिरिव धनार्जनविधिर्नास्ति । एवं भोजनादिकर्मवत् यागस्यापि धनसम्पादनीयत्वात् धनार्जनमपेक्ष्यते । तस्मान्निर्धनोऽपि धनमर्जयित्वा भवत्येव यागेष्वधिकारी—इति ।

एतदभिप्रेत्याह—अद्रव्य इति । 'अद्रव्यः' द्रव्यरहितः निर्धनः—'अपि' न केवलं धनी एव—'अधिकारवान्' अधिकारी—यागाद्यनुष्ठाने इति शेषः ॥ ८ ॥

(९) ६।१।४१ अङ्गहीनोऽप्यधिकृतः

(१) अधिकारविचारः ।

(२) अग्निहोत्रादीनि कर्माणि ।

(३) तेषु सन्देहः—एतेषु कर्मसु अङ्गहीनोऽधिक्रियते न वेति ।

(४) पूर्वपक्षः--नेत्रहीन आज्यावेक्षणं कर्तुमसमर्थः खञ्जः पादरहितो विष्णुक्रममनुष्ठातुमसमर्थः । अतोऽङ्गहीनो न कर्मस्वधिकारी इति ।

(५) सिद्धान्तः--यथा धनहीनो धनमर्जयित्वाऽधिकारवान् भवति तथैव विकलाङ्गोपि चिकित्सया विकलमङ्गं समाधायाधिकारवान् भवति । तस्मादङ्गहीनत्वमात्रं नाधिकारविरोधीति ।

एतदभिप्रेत्याह--अङ्गेति । 'अङ्गहीनः' विकलाङ्गः--'अपि'--'अधिकृतः' अधिकारी भवति कर्मस्विति शेषः ॥ ९ ॥

(१०) ६।१।४२ न त्वत्यन्ताङ्गहीनकः ।

(१) पूर्वाधिकरणापवादः ।

(२) पूर्वोदाहृतान्येव कर्माण्यत्रापि ।

(३) सन्देहः—यस्याङ्गवैकल्यमप्रतिसमाधेयमेव सर्वथा स भवत्यधिकारी न वेति ।

(४) पूर्वपक्षः—पूर्वाधिकरणन्यायेन तस्याप्यधिकार इति ।

(५) सिद्धान्तः--अङ्गवैकल्यं चिकित्सादिना प्रतिसमाधायाधिकारः सम्पाद्यत इत्येव स्थितम् । यस्य त्वङ्गवैकल्यादिकं सर्वथाऽचिकित्स्यमेव--यथा जात्यन्धादौ- तस्याधिकारोऽसम्भव एव ।

एतदभिप्रेत्याह--न त्विति । 'अत्यन्ताङ्गहीनकः' यस्याङ्गवैकल्यमप्रतिसमाधेयं सः--'तु'--'न'--'अधिकृतः' इत्यनुषज्यते ।

[काम्येष्वेवानधिकारोयं न नित्येष्विति नव्या माधवादयः] ॥१०॥

(११) ६।१।४३ विधिस्त्र्यार्षेयवरणे

(१) अधिकारविचारः ।

(२) दर्शपूर्णमासयोः 'आर्षेयं वृणीते' इति विधाय इदमाम्नातम्—एकं वृणीते-द्वौ वृणीते-त्रीन् वृणीते-न चतुरो वृणीते-न पञ्चापि वृणीते' इति । गोत्रप्रवर्तक ऋषिः 'आर्षेयः' तस्योच्चारणमत्र विहितम् । 'एकस्य ऋषेर्नामोल्लेखः—द्वयोः—त्रयाणाम्—न चतुर्णाम्—नापि पञ्चाधिकानाम्' इत्युक्तवाक्यस्यार्थः ॥

(३) तत्र सन्देहः—यः त्र्यार्षेयो न भवति तस्याधिकारो न वेति ।

(४) पूर्वपक्षः—'आर्षेयं वृणीते' इति सामान्याभिधानात् एकार्षेयस्य द्व्यार्षेयस्य त्र्यार्षेयस्येति सर्वेषां तुल्योऽधिकारः तथाच 'एकं वृणीते' इत्यादि त्रीण्यपि विधिवाक्यान्येवेति ।

(५) सिद्धान्तः—यो न त्र्यार्षेयस्तस्य नैवाधिकारः। तथा च 'त्रीन् वृणीते' इत्यस्यैवैकस्य विधित्वम्। 'एकं वृणीते—द्वौ वृणीते' इति वाक्यद्वयन्तु त्रिवरणस्य स्तावकमेव। तथैव च चतुःपञ्चाधिकवरण-निषेधवाक्यद्वयमपि। तस्मात् कर्मस्वधिकुर्वन् यजमानः त्रीनेवार्षेयानुच्चारयेत्, न न्यूनं नाप्यधिकमिति।

एतदभिप्रेत्याह—विधिरिति। 'त्र्यार्षेयस्य' गोत्रत्रयस्यैव 'वरणे' उच्चारणे—'विधिः' त्रीन् वृणीते इत्येवंरूपः—अन्यच्च वाक्यजातं स्तावकमेवेति भावः॥ ११॥

(१२) ६।१।४४-५० त्रिवर्णो रथकृन्न हि।

(१) अधिकारविचारः।

(२) आधाने श्रूयते—'वर्षासु रथकारः आदधीत' इति।

(३) तत्र सन्देहः—किं त्रैवर्णिकानामन्यतमोऽत्र रथकार उतात्रैवर्णिक इति।

(४) पूर्वपक्षः—रथं करोतीति व्युत्पत्त्या त्रैवर्णिकानामेव यः कश्चिद् रथं करोति स एवात्राधिक्रियत इति।

(५) सिद्धान्तः—रथं करोति यः सोऽत्र रथकारो न विवक्षितः—अपि तु वैश्यायां क्षत्रियादुत्पन्नो माहिष्यः—शूद्रायां वैश्यादुत्पन्ना करणी—करण्याम्माहिष्यादुत्पन्नः सङ्कीर्णजातिविशेषो रथकार एवात्र विवक्षितः। तस्यैवाधानकालो वर्षर्तुरत्र विधीयते न त्रैवर्णिकस्येति।

एतदभिप्रेत्याह—त्रिवर्ण इति। 'त्रिवर्णः' त्रैवर्णिकः—'न हि' 'रथकृत्' रथकारपदेन विवक्षितः—अपि त्वत्रैवर्णिकोऽशूद्रश्च कश्चित् सङ्कीर्णजातिविशेष इत्याशयः॥ १२॥

(१३) ६।१।५१-५२ स्थपतिस्तु निषादः स्यात्

(१) अधिकारविचारः।

(२) 'वास्तुमयं रौद्रं चरुं निर्वपेत्, इति प्रकृत्य श्रूयते—'एतया निषादस्थपतिं याजयेत्' इति।

(३) तत्र किमधिकृतानां त्रैवर्णिकरथकाराणाम्मध्य एवैकतमो निषादस्थपतिरुत तेभ्योऽन्य एव कश्चिदिति।

(४) पूर्वपक्षः—अधिकृतानामेवान्यतमोऽयम्। तेषामेव विद्वत्त्वात् अग्निमत्त्वाच्च। तदन्ये तु न विद्यावन्तो नाप्यग्निमन्तस्तस्मान्नैतेऽधिकृताः कर्मस्विति निषादानां स्थपतिस्त्रैवर्णिको भवितुमर्हत्येवेति।

(५) सिद्धान्तः—निषादश्चासौ स्थपतिश्चेति कर्मधारयसमासस्यैव मुख्यता। निषादश्च सङ्कीर्णजातिविशेषः। विद्याहीनोऽपि स तात्कालि-

काचार्योपदेशादिना विद्यां सम्पाद्य एकस्मिन् यागविशेषे वचनबला-द्धिक्रियते । तस्मात् त्रैवर्णिकरथकारेभ्योऽन्य एव निषादस्थपतिरिति ।

एतदभिप्रेत्याह—स्थपतिरिति । निषादस्थपतिरित्यत्र यः 'स्थपतिः'-यागेऽधिकृतः स निषादः सङ्कीर्णजातिविशेष एव—न तु त्रैवर्णिकरथकाराणामन्यतम इति भावः ॥ १३ ॥

न्यायाः पादे त्रयोदश ।

स्पष्टम् ।

इति षष्ठस्य प्रथमः ।

षष्ठस्य द्वितीयः पादः ।

[अधिकारिधर्मविचारात्मकः]

(१) ६।२।१-२ एकैकशः सत्रफलं समग्रम्

(१) अधिकारिणो विचारानन्तरं तस्य धर्मा विचार्यन्ते । तत्रादौ तस्य कामनाया विचारः ।

(२) 'ऋद्धिकामा उपेयुः' 'सप्तदशावराः सप्तविंशपरमाः सत्रमासीरन्' इत्यनेककर्तृकं सत्रमाम्नातम् ।

(३) तत्र सन्देहः—सत्रस्य फलं समग्रं किमेकैकस्य कर्तुरुत समुदायस्येति—तथा च किं फलांशकामिन एवाधिकार उत समग्रफलकामिन एवेति ।

(४) पूर्वपक्षः—सत्रस्य कर्ता नैकः पुरुषः अपि तु अनेकपुरुषसमुदायः । कर्तुरेव च फलेनाभिसम्बन्धः । तस्मात् समुदायस्यैव फलम्-पुरुषाणां प्रत्येकं तु फलांश एवेति । तस्माच्च फलांशमात्रकामिनोऽप्यधिकार इति ।

(५) सिद्धान्तः—एकैकस्यापि पुरुषस्य समुदायान्तर्गतत्वेनास्त्येव कर्तृत्वम् । एवमेव 'सत्रमासीरन्' इति बहुवचनमुपपद्यते कर्तृणां बहुत्वे । तस्मात् एकैकस्य कर्तुः सकलफलाभिसम्बन्धात् समस्तफलकामिनामेवाधिकारो नांशमात्रकामिनामिति ।

एतदभिप्रेत्याह—एकेति । 'समग्रं' सकलं—'सत्रफलं'—'एकैकशः' सत्रकर्तृणां सप्तदशपुरुषाणां प्रत्येकं—अभिसम्बध्यते इति शेषः ॥ १ ॥

(२) ६।२।३-१२ दर्शादियागे यजमान एकः ।

(१) अधिकारिणो धर्मभूता संख्या विचार्यते ।

(२) 'दर्शपूर्णमासाभ्यां स्वर्गकामो यजेत' इति श्रुतम् ।

(३) तत्र सन्देहः—किमत्र यागे यजमान एक एव स्यादुत एको द्वौ बहवो वेत्यनियम इति ।

(४) पूर्वपक्षः—स्वर्गकाम इत्यत्रैकत्वसंख्या उद्देश्यगतत्वादविवक्षिता ग्रहैकत्ववत् । तस्मात् दर्शपूर्णमासयागे एको द्वौ बहवो वा यजमाना भवितुमर्हन्तीति ।

(५) सिद्धान्तः—स्वर्गकामगतैकत्वस्याविवक्षितत्वेऽपि यजेतेत्य-आख्यातगतमेकत्वं तद्विधेयगतम् । क्रियाद्वारा च कर्ताऽपि विधेय एव । अतो विधेयकर्तृगता यैकत्वसंख्या सा विवक्षितैव । ततश्चैक एव यजमानः कर्तेति नियम्यते—इति ।

एतदभिप्रेत्याह दर्शेति । 'दर्शादियागे' 'एकः' एव-'यजमानः' कर्तेति नियम एवेत्याशयः ॥ २ ॥

(३) ६।२।१३–१५ अवश्यमारब्धसमापनं स्यात्

(१) अधिकारिणोऽधिकारस्य कदा निवृत्तिरिति विचार्यते ।

(२) 'कारीर्या वृष्टिकामो यजेत, 'चित्रया यजेत पशुकाम' इत्यादीनि काम्यानि कर्माणि । कदाचिदेवं भवति यदुक्तकामेन प्रेरितः पुरुषः कर्म-प्रारभते तदनन्तरं कर्मसमापनात् प्रागेव वृष्ट्यादिरूपं फलं लभ्यते ।

(३) तत्र सन्देहः—एतस्यामवस्थायां किं प्रक्रान्तं कर्म नियोगतः समापनीयमुत फलप्राप्त्यनन्तरम् हेयमपि इच्छया भवतीति ।

(४ पूर्वपक्षः—फलप्राप्त्या तत्कामो निवर्तते । ततश्च तत्काममूल-कोऽधिकारोऽपैति । तस्मात् फलप्राप्त्यनन्तरं प्रयोजनाभावात् कर्म न समापनीयमिति ।

(५) सिद्धान्तः—प्रक्रान्तस्यासमाप्तौ निन्दा प्रायश्चितं च श्रूयते—'देवताभ्यो वा एव आवृश्च्यते यो यक्ष्य इत्युक्त्वा न यजते—त्रैधातवीयेन यजेत' इति । प्रकान्तमसमाप्य च लोकेऽपि शिष्टविगर्हितो भवति । तस्मात् प्रक्रान्तं कर्म समापनीयमेवेति ।

एतदभिप्रेत्याह—अवश्यमिति । 'आरब्धस्य' प्रक्रान्तस्य कर्मणः—'समापनम्'—'अवश्यम्' नियमेन कर्तव्यमेव—'स्यात्' इति सम्बन्धः ॥ ३ ॥

(४) ६।२।१६–१८ न लौकिकानान्नियमः समाप्तौ ।

(१) पूर्वाधिकरणापवादः ।

(२) लौकिकानि कर्माण्युदाहरणानि—गृहकरणं रथकरणमुपक्रान्तम्—ततस्तस्येच्छा विगताऽथवाऽन्यतः प्राप्तो गेहो रथो वा ।

(३) तत्र सन्देहः—किं प्रक्रान्तं समापनीयमेवोत ऐच्छिकमिति ।

(४) पूर्वपक्षः—पूर्वाधिकरणन्यायेन फलप्राप्तावपि समापनीयमेवेति ।

(५) सिद्धान्तः—लौकिककर्मविषये निन्दा प्रायश्चित्तं वा न श्रूयते । दृष्टमेव तत्र प्रयोजनं—तस्य सिद्धौ सति नास्ति प्रयोजनमायासस्य । तस्मान्नास्ति लौकिके समापननियम इति ।

एतदभिप्रेत्याह नेति । 'लौकिकानां' कर्मणां—'समाप्तौ' समापने—'नियमः' अवश्यकर्तव्यत्वम्—'न' भवति । तत्त्वैच्छिकमेवेत्याशयः ॥४॥

(५) ६।२।१९–२० निषेधमात्रं लशुनाशनादौ

(१) निषिद्धे अधिकारस्य विचारः । कलञ्जन्यायः ।

(२) 'न कलञ्जं भक्षयेत्—न लशुनं—न गृञ्जनम्' इति ।

(३) तत्र सन्देहः—किमेवंजातीयकं निषिद्धं फलकामेन न भक्षयितव्यम्, निष्कामेन तु भक्षयितव्यम्–अथवा नियोगतः केनापि न भक्षयितव्यमेवेति ।

(४) पूर्वपक्षः—यथा नेक्षेतोद्यन्तमादित्यमित्यादि व्रतरूपेण विहितं तथैवात्रापि कलञ्जादिभक्षणवर्जनं व्रतरूपेणैवोपदिश्यते । फलकामस्यैव च व्रतानुष्ठाने प्रवृत्तिः । विश्वजिन्न्यायेन च स्वर्गः फलमत्र कल्प्यते । तस्मात् यः स्वर्गकामः स एव कलञ्जादिभक्षणं वर्जयेत् तत्फलाकामस्य तु ऐच्छिकमिति । स्वर्गकामस्यैवात्र व्रतेऽधिकार इति ।

(५) सिद्धान्तः—अत्र वाक्ये रागप्राप्तां भक्षणप्रवृत्तिमनूद्य निषेधो विधेयः । निषेधश्च नरकपातनिवारकः । तस्माद् भक्षणवर्जनेऽधिकारो नरकभीतस्य न तु स्वर्गार्थिनः । नरकभयं च सर्वेषां साधारणम् । तस्मात् नियोगत एव कलञ्जादि न भक्षयितव्यम्–यथा 'न सर्पायाङ्गुलिं दद्यात्' इति निषेधे सर्वैः पुरुषैर्नियोगत एवाङ्गुलिः सर्पाय न दीयते तथैवेति ।

एतदभिप्रेत्याह—निषेधेति । 'लशुनाशनादौ' लशुनाद्यभक्ष्यभक्षणविषये–'निषेधमात्रम्' वर्जनमात्रमनुष्ठेयम्–नतु किमपि फलान्तरमस्तीति मात्रपदेन सूचितम् ॥ ५ ॥

(६) ६।२।२१–२२ स्मार्ताश्च धर्मा उपनीतकार्याः ।

(१) अधिकारविचारोऽनुवर्तते ।

(२) इह स्मार्ता धर्मा उदाहरणम्—'प्राङ्मुखोऽन्नानि भुञ्जीत' 'गुरुरनुगन्तव्योऽभिवादयितव्यश्च' इत्यादि ।

(३) तत्र सन्देहः—किं जातमात्रस्यैते कर्तव्या उतोपनीतस्यैवेति ।

(४) पूर्वपक्षः—एतेषु कर्मसु श्रौताग्न्याद्यपेक्षा नास्ति । तस्मात् उपनयनस्य नास्त्यावश्यकताऽत्राधिकारे । अतो जातमात्रेणैते कर्तव्या इति ।

(५) सिद्धान्तः—श्रौतस्याध्ययनादिनियम उपनयनानन्तरमेव प्राप्नोति । एवं च वेदमूलस्मृतिगम्योऽपि नियमस्तस्मिन्नेव काले प्राप्तः । अत एवोच्यते-'उपनयनादिर्नियमः' 'प्रागुपनयात् कामचारवादभक्षः' इत्यादि । तस्मादुपनयानन्तरमेव कार्या उक्ताः स्मार्ता धर्मा इति ।

एतदभिप्रेत्याह—स्मार्ता इति । 'स्मार्ताः' स्मृतिषु उक्ताः—'धर्माः' गुर्वनुगमनादयः—'उपनीतेन' 'कार्याः' अनुष्ठेयाः-नोपनयनात् प्रागिति शेषः ॥ ६ ॥

(७) ६।२।२३–२६ दर्शादियागः सततम्न कार्यः

(१) अधिकारस्य निर्वाहकालो विचार्यते ।

(२) 'यावज्जीवं दर्शपूर्णमासाभ्यां यजेत'-'यावज्जीवमग्निहोत्रं जुहुयात्' इत्यादि श्रूयते ।

(३) तत्र सन्देहः—किमेतादृशं यावज्जीवकर्तव्यत्वेन विहितं कर्म सातत्येनानवरतं कर्तव्यमुत न सातत्येनापि तु नियमित एव काले-इति ।

(४) पूर्वपक्षः—जीवनमत्र निमित्तत्वेनोपन्यस्तम् । सति च निमित्ते नैमित्तिकमवश्यम्भावि । अतो जीवतो मनुष्यस्य सातत्येनैवैतत् कर्तव्यत्वेन प्राप्तम्-इति ।

(५) सिद्धान्तः—अमावास्या पौर्णमासी च दर्शपूर्णमासयोः कालौ विहितौ । अनयोश्च विहितयोः कालयोः जीवनरूपनिमित्तसङ्कोचकत्वेनान्वयः सम्भवति । अन्यथा विधिद्वयस्यासामञ्जस्यम् । तथा च सत्युक्तकालविशिष्टमेव निमित्तमत्र । तस्मान्न सातत्यमपि तु स्वकाल एवानुष्ठानमिति ।

एतदभिप्रेत्याह दर्शेति । 'दर्शादियागः' यावज्जीवकर्तव्यत्वेनोपदिष्टः—'सततम्' सातत्येनानवरतम्—'न कार्यः'-अपि तु स्वकाल एवेत्याशयः ॥ ७ ॥

(८) ६।२।२७–२८ दर्शादिकाले च पुनः पुनः स्यात् ।

(१) पूर्वाधिकरणशेषो विचारः ।

(२) 'पौर्णमास्यां पौर्णमासेन यजेत अमावस्यायाममावास्येन' इत्युक्तम् ।

(३) तत्र सन्देहः—किं सकृदेव पौर्णमास्यां पौर्णमासयागोऽनुष्ठेयः सकृदेव चामावास्यायान्दर्शयागः—उत यदा यदा पौर्णमासी

अमावास्या चापतति तदा तदा आवर्तितव्य इति ।

(४) पूर्वपक्षः—सकृदेवानुष्ठानेन विधिशास्त्रस्य चरितार्थत्वात् सकृदेवानुष्ठानन्न वारम्वारमिति ।

(५) सिद्धान्तः—कालविशिष्टं जीवनं दर्शपूर्णमासकर्मणो निमित्तमिति स्थितम् । एवं च सति यदा यदा कालविशिष्टं जीवनं तदा तदा कर्मण आवृत्तिः । तस्मात् प्रतिपौर्णमासि पौर्णमासयागः प्रत्यमावास्यं च दर्शयागोऽनुष्ठेय इति ।

एतदभिप्रेत्याह—दर्शेति । 'दर्शादिकाले' अमावास्या पौर्णमासी चेत्यनयोः कालयोः प्राप्तौ-'पुनः पुनः' आवृत्तिः-'स्यात्'-तत्कालविहितकर्मण इति शेषः ॥ ८ ॥

(९) ६।२।२९ भिन्नादिहोमोऽपि पुनर्निमित्ते

(१) पूर्वाधिकरणप्रसङ्गेनैवावृत्तिविचारः ।

(२) दर्शपूर्णमासयोः श्रूयते—'भिन्ने जुहोति-स्कन्ने जुहोति' इति भेदादिनिमित्तको होमः ।

(३) तत्र सन्देहः-किं सकृत् भिन्ने होमं कृत्वा कृतार्थता उत यदा यदा पात्रादिभेदस्तदा तदा होमस्य आवृत्तिरिति ।

(४) पूर्वपक्षः—पात्रादिभेदं निमित्तीकृत्य होम आम्नातः । स च होमः सकृदेव कार्यः-तेनैव क्रतूपकारस्य सिद्धत्वादिति ।

(५) सिद्धान्तः—भेदरूपस्य निमित्तस्यावृत्तौ होमरूपस्य नैमित्तिकस्याप्यावृत्तिरवश्यं कर्तव्येति ।

एतदभिप्रेत्याह-भिन्नेति । 'भिन्नादिहोमः' भिन्ने जुहोति स्कन्ने जुहोतीत्येवं भेदादिनिमित्तको विहितो होमः-'अपि' दर्शादियागवत् 'निमित्ते' भेदादिरूपनिमित्तस्य प्राप्तौ 'पुनः' वारम्वारं अनुष्ठेय इति शेषः ॥ ९ ॥

(१०) ६।२।३० ऽभ्यासो निमित्ते गुरुवन्दनादेः ।

(१) पूर्वविचारसदृशो विचारः ।

(२) 'गुरुरनुगन्तव्योऽभिवादयितव्यश्च' इत्यादि विहितम् ।

(३) तत्र सन्देहः—किं सकृदेव गुर्वनुगमनेन कृतार्थता उत यदा यदा गुरुरागच्छेत् तदा तदाऽनुगमनमिति ।

(४) पूर्वपक्षः—गुर्वनुगमनादेः गुरोः प्रीतिरेव दृष्टं फलम् । तस्य च सकृदेवानुगमनेन निष्पन्नत्वात्-न पुनः पुनः कर्तव्यता । यदि कदाचिदेकेनानुगमनेन प्रीतिर्न सम्पादिता तदा पुनः कर्तव्यमित्यैच्छिकमेवेति ।

(५) सिद्धान्तः—दृष्टार्थेष्वपि विहितेषु नियमाददृष्टसम्भवात् यदा

यदा गुरोरागमनरूपं निमित्तमापतति तदा तदा नैमित्तिकमनुगमनमप्य-नुष्ठेयमेवेति ।

एतदभिप्रेत्याह—अभ्यास इति । 'निमित्ते' गुरोरागमनादिरूपे प्राप्ते सति यदा यदा तन्निमित्तम्प्राप्नोति तदा तदा-'गुरुवन्दनादेः' नैमित्ति-कस्य-'अभ्यासः' आवृत्तिः-कर्त्तव्य एवेति शेषः ॥ १० ॥

(११) ६।२।३१ यज्ञः प्रजा चाध्ययनं च नित्यम्

(१) अधिकारविचारोऽनुवर्तते ।

(२) 'सोमेन यजेत'-'प्रजामुत्पादयेत्'-'स्वाध्यायमधीयीत' इति यागप्रजोत्पादनाध्ययनानि विहितानि ।

(३) तत्र संशयः—किमेतानि सकामेनैव कार्याणि काम्यान्युत सर्वैः कार्याणि नित्यानीति ।

(४) पूर्वपक्षः—'ज्योतिष्टोमेन स्वर्गकामो यजेत' इति स्पष्टं काम्य-त्वं सोमयागस्य । प्रजोत्पादनेऽध्ययने च विश्वजिन्न्यायेन स्वर्गः फ-लम् । तस्मात् तत्तत्फलकामस्यैवैतेष्वधिकार इति ।

(५) सिद्धान्तः—'वसन्ते वसन्ते ज्योतिषा यजेत' इति वीप्सयो-क्तत्वात् ज्योतिष्टोमस्य नित्यता । अध्ययनस्य दृष्टमेव कर्तव्यविज्ञानम्प्र-योजनम् । कर्तव्यानुष्ठानस्य नित्यत्वादध्ययनस्यापि नित्यता । 'अनुत्पा-द्य सुतान्न लोकं गच्छति' इति स्मृतेर्लोकसिद्ध्यर्थमपत्योत्पादनस्यापि नित्यता । तस्मात् त्रयोऽप्येते नित्या एवेति ।

एतदभिप्रेत्याह—यज्ञ इति । 'यज्ञः' सोमादियागानुष्ठानम्—'प्रजा' अपत्योत्पादनम्—'अध्ययनम्' वेदादेरिति—एतत् सर्वमपि—'नित्यम्' अतः सर्वेषामत्राधिकारो, न सकामस्यैवेत्याशयः ॥ ११ ॥

(१२) ६।२।३१ वर्णत्रये नित्यमिदं त्रयं स्यात् ।

(१)पूर्वविचारशेषः । एकत्रिंशसूत्रभाष्ये 'अन्योऽर्थः' इत्युपक्रम्या-धिकरणान्तरमिदमुपन्यस्तम् ।

(२) यज्ञप्रजाध्ययनान्युदाहरणम् । एतानि नित्यानीति स्थितम् ।

(३) तत्र सन्देहः-किमेतानि ब्राह्मणमात्रस्य नित्यान्युत सर्वेषां त्रैव-र्णिकानामिति ।

(४) पूर्वपक्षः—एवं हि ब्राह्मणमात्रमुद्दिश्य श्रूयते—'जायमानो ह वै ब्राह्मणस्त्रिभिर्ऋणवान् जायते' इति । अत्रोक्तस्य च ऋणत्रयस्यापा-करणाय अध्ययनप्रजोत्पादनयागानुष्ठानानि विहितानि । तस्माद् ब्राह्म-णस्यैवैतानि नित्यानीति ॥

(५) सिद्धान्तः—अविशेषेणैवैषां कर्मणां विधानात् सर्वेषां त्रैवर्णिकानामेतानि नित्यानीति ।

एतदभिप्रेत्याह—वर्णेति । 'वर्णत्रये' ब्राह्मणक्षत्रियवैश्येषु त्रिष्वेव 'इदं त्रयं' यागः प्रजोत्पादनमध्ययनं चेति—'स्यात्'—नित्यकर्तव्यमिति शेषः ॥ १२ ॥

षष्ठस्य पादे कथिता द्वितीये
न्याया इह द्वादश नीतिविद्भिः ॥

स्पष्टम् ।

इति षष्ठस्य द्वितीयः ।

षष्ठस्य तृतीयः पादः

[प्रातिनिध्यविचारात्मकः]

(१) ६।३।१-७ यावच्छक्ति क्रिया नित्ये

(१) अधिकारप्रसङ्गेन सामर्थ्यविचारः ।

(२) 'यावज्जीवमग्निहोत्रं जुहोति' इत्यादीनि नित्यानि कर्माण्याम्नायन्ते ।

(३) तत्र सन्देहः—यस्य सकलानि साङ्गानि नित्यानि कर्माणि कर्तुं सामर्थ्यं किं तस्यैवैतेष्वधिकारः तेनैवैतानि कर्तव्यानि—उत यो यथाकथञ्चिदपि कर्तुं शक्नोति तस्यापीति ॥

(४) पूर्वपक्षः—सर्वाण्यङ्गान्युपसङ्गृह्यैव कर्माणि कर्तव्यानि । तस्मात् यः साङ्गं कर्तुं शक्नोति तेनैव नित्यमप्यग्निहोत्रादिकं कर्तव्यम् । साङ्गस्यैव कर्मणोऽग्निहोत्रमिति नाम । योऽङ्गहीनं तत् करोति नैव करोति सोऽग्निहोत्रमिति ।

(५) सिद्धान्तः—प्रधानमेव कर्म अग्निहोत्रपदवाच्यम् । तदेव यावज्जीववाक्ये उक्तम् । अङ्गजातं तु वाक्यान्तरेषु प्राप्तम् । एवं च जीवने निमित्ते नैमित्तिकस्य प्रधानस्य कर्मणोऽनुष्ठानमावश्यकम् । तस्मात् वाक्यान्तरेभ्योऽवगतेष्वङ्गेषु यदि किञ्चिदनुष्ठातुं न शक्यते तदा तत्परित्यज्यापि अनुष्ठातुं शक्यैरेवाङ्गैस्समेतं प्रधानमनुष्ठेयमेवेति ।

एतदभिप्रेत्याह यावदिति । 'नित्ये' नित्यकर्मविषये—'यावच्छक्ति' स्वशक्त्यनुसारमेव-'क्रिया' अनुष्ठानम् । नित्यानि कर्माणि स्वशक्त्यनुसारेणाङ्गहीनान्यपि कर्तव्यानि न परित्याज्यानीत्याशयः ॥ १ ॥

(२) ६।३।८–१० काम्ये सर्वाङ्गसङ्ग्रहः ।

(१) पूर्वाधिकरणशेषो विचारः-अपवादरूपः ।

(२) सन्ति काम्यानि—'सौर्यं चरुं निर्वपेद् ब्रह्मवर्चसकामः' इत्यादीनि ।

(३) तत्र सन्देहः—किमत्रापि नित्यवत् अङ्गविहीनमपि यथाशक्त्येव कर्तव्यमुत सकलाङ्गोपसङ्गृहीतमेवेति ।

(४) पूर्वपक्षः—पूर्वाधिकरणन्यायेन यदि सकलमङ्गजातं कर्तुं न शक्यते तर्हि यावच्छक्यते तावद्भिरेवाङ्गैर्युतं कर्म कर्तव्यमिति ।

(५) सिद्धान्तः—काम्येषु फलप्राप्तिरिष्टा । फलं च साङ्गेनैव कर्मणा सम्पादयितुं शक्यम् , न विगुणेन । तस्मात् अङ्गहीनेऽनुष्ठिते फलप्राप्तिर्न स्यात् । अतो व्यर्थमेवानुष्ठानं स्यात् । नित्ये तु अकरणे यः प्रत्यवायस्तद्वर्जनमेव फलं तच्चाङ्गहीनानुष्ठानेऽपि भवत्येव । इह तु न तथा । अतो नात्र पूर्वाधिकरणन्यायावतारः । तस्मात् नित्येष्वङ्गलोपेऽपि काम्येष्वङ्गलोपो न सोढुं शक्य इति ।

एतदभिप्रेत्याह—काम्य इति । 'काम्ये' काम्यानां कर्मणां विषये—'सर्वेषां' 'अङ्गानां' 'सङ्ग्रहः' साकल्येनानुष्ठानम्—कर्तव्य इति शेषः ॥२॥

(३) ६।३।११–१२ कर्म नान्यत् प्रतिनिधौ

(१) अधिकारविचारे सामर्थ्यविचारविशेषः ।

(२) दर्शपूर्णमासयागे पुरोडाशो द्रव्यम् । स च व्रीहिमयः कर्तव्य इत्याम्नातम् । यदि कदाचिद् व्रीहयो नोपलभ्यन्ते तर्हि नीवारा गृह्यन्ते ।

(३) तत्रसन्देहः—नीवारैरनुष्ठितो यागो दर्शपूर्णमासो भवत्युत तस्मादन्यदेव कर्म तदिति ।

(४) पूर्वपक्षः—तत्कर्मान्तरं स्यात् । व्रीह्याश्रयो हि दर्शपूर्णमासयागः—अयं तु नीवाराश्रयः । तस्मात् भिन्नरूपत्वाद् भिन्नमेव कर्मेति ।

(५) सिद्धान्तः—द्रव्यभेदेऽपि न कर्मभेदः । ईषद्भेदेऽपि नात्यन्तरूपपरिवृत्तिः । तस्मात् प्रतिनिधिद्रव्येणानुष्ठितोऽपि दर्शपूर्णमासयागो न कर्मान्तरमिति ।

एतदभिप्रेत्याह कर्मेति । 'प्रतिनिधौ' विहितद्रव्यालाभे प्रतिनिधिभूतेन द्रव्यान्तरेण कृते यागे—'अन्यत्' भिन्नं—'कर्म' यागो 'न' भवति । द्रव्यमात्रभेदेन न कर्मभेद इत्याशयः ॥ ३ ॥

(४) ६।३।१३-१७ मुख्याभावे तमानयेत्।

(१) पूर्वाधिकरणशेषो विचारः।

(२) कर्मसु विहितानि द्रव्याणि । सम्भवति च तेषामलाभोऽपचारो वा।

(३) तत्र सन्देहः—विहितस्य द्रव्यस्यालाभेऽपचारे वा किं कर्मानुष्ठानं त्यक्तव्यमुत द्रव्यान्तरमुपादाय प्रयोगः समापनीय इति।

(४) पूर्वपक्षः—द्रव्यापचारे द्रव्यान्तरमुपादेयमिति कुत्रापि न विहितम्। अतो मानाभावान्नोपादेयः प्रतिनिधिः—अनुष्ठानमेव त्यक्तव्यमिति।

(५) सिद्धान्तः—कर्मचोदना द्रव्यमन्तरेणानुपपन्ना द्रव्यसामान्यमाक्षिपति। यत्र क्वचन द्रव्यविशेषो विहितस्तत्र स द्रव्यविशेष उक्तस्य द्रव्यसामान्यस्य नियामकत्वेन गृह्यते। एवं यदा स द्रव्यविशेषो नोपलभ्यते तदा नियामकं नास्ति। एवं च नियामकाभावे द्रव्यसामान्यप्राप्तिसम्भवे यत्र क्वचित् विशेषे पर्यवसानं भवति । तस्मात् मुख्याभावे प्रतिनिध्युपादानमुचितमेव—न तु कर्मलोपः कार्य इति।

एतदभिप्रेत्याह मुख्येति । 'मुख्यस्य' साक्षाद्विहितस्य द्रव्यस्य—'अभावे' अलाभे अपचारे वा-'तम्' प्रतिनिधिम्—'आनयेत्' प्रयोजयेत्-न तु कर्म त्यजेदित्याशयः॥ ४॥

(५) ६।३।१८-१९ न मन्त्रादौ प्रतिनिधिः

(१) पूर्वाधिकरणापवादः।

(२) 'आग्नेयोऽष्टाकपालः' 'सौर्यं चरुम्' इत्यादौ उक्ता अग्निसूर्यादयो देवाः, 'आहवनीये जुहोति' इति आहवनीयादयोऽग्नयः, 'बर्हिर्देवसदनं दामि' इत्यादयो मन्त्राः, 'व्रीहीन् प्रोक्षति' इति प्रोक्षणादयः क्रियाः।

(३) तत्र सन्देहः—किमेतेषां मन्त्रादीनामपचारेऽपि प्रतिनिधिर्ग्राह्यः उत कर्म त्यक्तव्यमिति।

(४) पूर्वपक्षः—यथा द्रव्यापचारे प्रतिनिधिर्गृह्यते तथैव मन्त्रादीनामप्यपचारे प्रतिनिधिरुपादेय इति।

(५) सिद्धान्तः—नात्र पूर्वाधिकरणन्यायावतारः-वैषम्यात्। यागेऽपेक्षितस्य पुरोडाशस्य निष्पादनं व्रीह्यभावे नीवारादिनाऽपि भवति। ततो व्रीह्यपचारे भवति नीवाराणां ग्रहणम् । मन्त्रदेवताकार्यन्तु नान्येन सम्पद्यते। न ह्याग्नेययागो विष्णुना सम्पन्नो भवति-नापि 'बर्हिर्देवसदनं दामि' इति मन्त्रसाध्यमर्थप्रकाशनं मन्त्रान्तरेण सम्भवति-

नाप्याहवनीयकार्यमसंस्कृतेऽग्नौ सम्भवति। तस्मान्नास्ति मन्त्रदेवतादीनां प्रतिनिधिरिति।

एतदभिप्रेत्याह–नेति। 'मन्त्रादौ' मन्त्रे देवतायामग्नौ वा–'प्रतिनिधिः' 'न' उपादेय इति शेषः ॥ ५ ॥

(६) ६।३।२० प्रतिषिद्धश्च गृह्यते।

(१) प्रतिनिधिविषये विचारः।

(२) द्रव्यापचारे प्रतिनिधिरुपादेय इति स्थितम्।

(३) तत्र सन्देहः—प्रतिनिधिमुपादित्समानो किं यत्किंचिद्द्रव्यमुपादद्यात्-यानि द्रव्याणि प्रत्यक्षप्रतिषिद्धानि तान्यपि–उत प्रतिषिद्धानि नैव ग्राह्याणीति।

(४) पूर्वपक्षः—'मौद्गं चरुं निर्वपेच्छ्रीकाम' इति विहितस्य मुद्गस्यापचारे माषा अपि गृहीतव्याः। चरुनिष्पत्तिर्यथा मुद्गैर्भवति तथैव माषैरपीति।

(५) सिद्धान्तः—'अयज्ञिया वै माषाश्चणकाः कोद्रवाश्च' इति माषादीनां प्रतिपदनिषेधात् यज्ञानुष्ठाने नैतानि प्रवेशमर्हन्ति। तेषामयज्ञियत्वाद्। सामान्यतश्चरुनिष्पादकत्वेऽपि न भवति यज्ञोपयोगिचरुनिष्पादकत्वम्। तस्मात् प्रतिषिद्धानां द्रव्याणां प्रतिनिधित्वेन नोपादानमिति।

एतदभिप्रेत्याह प्रतिषिद्धमिति। 'प्रतिषिद्धम्' स्पष्टरूपेण निषिद्धं द्रव्यं 'न' 'गृह्यते' प्रतिनिधित्वेनेति शेषः ॥ ६ ॥

(७) ६।३।२१ न स्वामिनः प्रतिनिधिः

(१) पञ्चमाधिकरणशेषो विचारः।

(२) सन्त्यग्निहोत्रादीनि कर्माणि।

(३) तत्र सन्देहः—स्वामिनोऽपचारे भवति प्रतिनिधिर्न वेति।

(४) पूर्वपक्षः—यथा द्रव्यापचारे प्रतिनिधिरुपादीयते तथा स्वामिनोऽप्यपचारे प्रतिनिधिः करणीय इति।

(५) सिद्धान्तः—द्रव्यादावपचरिते यजमानः प्रतिनिधिं गृह्णाति–यजमानेऽपचरिते कः प्रतिनिधिं गृह्णीयात्। फलित्वं च यजमानस्य कार्यम्। तच्च नान्यस्य सम्भवति। यदि सम्भवेत् तर्हि स यजमान एव स्यात्, न यजमानस्य प्रतिनिधिरिति।

एतदभिप्रेत्याह—नेति। 'स्वामिनः' यजमानस्य–'प्रतिनिधिः' 'न'–स्यादिति शेषः ॥ ७ ॥

(८) ७।३।२२ सत्रेऽसौ स्वामिनो भवेत्।

(१) पूर्वाधिकरणापवादः—सत्रन्यायः ।

(२)सत्राणि उदाहरणम् । सत्रे च भवन्ति सप्तदश यजमानाः ।

(३) तत्र सन्देहः—सप्तदशानां सत्रे यजमानानामेकतमस्यापचारे तस्य प्रतिनिधिः करणीयः उत कर्म एव त्याज्यमिति ।

(४)पूर्वपक्षः-पूर्वाधिकरणन्यायेन यजमानस्य प्रतिनिधिर्न ग्राह्य इति ।

(५) सिद्धान्तः—अस्ति सत्रस्य यागान्तरेभ्यो ऽयं विशेषो यत् सत्रे य एव यजमानास्त एवर्त्विजोपि । एवं च सत्रे स्वामिनः कार्यद्वयम्-फलभोक्तृत्वं कार्थकर्तृत्वं च । तत्र च यद्यपि प्रतिनिधेः फलोपभोक्तृत्वं न भवति तथाऽपि भवत्येव तस्य कार्यकर्तृत्वम्। तस्मात् यजमानत्वेन प्रतिनिध्यभावेऽपि ऋत्विक्त्वेन प्रतिनिधेरवश्यम्भावाद् भवत्येव सत्रे स्वामिनः प्रतिनिधिरिति ।

एतदभिप्रेत्याह सत्र इति । 'सत्रे' सप्तदशस्वामिके यज्ञे—'स्वामिनः' यजमानस्य अपि—'असौ' प्रतिनिधिः—'भवेत्' इति सम्बन्धः ॥ ८ ॥

(९) ६।३।२३–२५ न त्वसौ फलभागी स्यात्

(१) पूर्वाधिकरणशेषः ।

(२) सत्रे भवति स्वामिनः प्रतिनिधिरिति स्थितम् ।

(३) तत्र सन्देहः—यः स्वामिनः प्रतिनिधिर्गृह्यते स सत्रफलभागी भवति न वेति ।

(४) पूर्वपक्षः—यः स्वामिनः प्रतिनिधित्वेन गृह्यते स स्वामिनो धर्मानादत्ते । फलभागित्वं च स्वामिनो धर्मः । तस्मात् स्वामिप्रतिनिधिर्भवति फलभागीति ।

(५) सिद्धान्तः—आरम्भप्रभृतिसमाप्तिपर्यन्तं कर्मानुतिष्ठतः फलं युक्तम् , प्रतिनिधिस्तु नारब्धवान् । अतो नास्त्यस्य फलभागित्वम् । ऋत्विक्त्वेन तु कार्यकर्तृत्वमात्रमस्ति । श्रूयते च सत्रस्वामिनो ऽनुष्ठानमध्ये मृतस्यापि फलभोगः—'यो दीक्षितानां प्रमीयेत अपि तस्य फलम्' इति । तस्मात् फलभागित्वमपचरितस्यैव स्वामिनो न तस्य प्रतिनिधेरिति ।

एतदभिप्रेत्याह न त्विति । 'असौ' सत्रिणः प्रतिनिधिः—'फलस्य' 'भागी' भोक्ता—'तु' 'न' 'स्यात्' । यद्यपि कार्यकर्ता स्यात्तथाऽपि न फलभागीति तुना सूचितम् ॥ ९ ॥

(१०) ६।३।२६ स्वामिधर्मा त्वसौ भवेत् ।

(१) पूर्वाधिकरणशेषः ।

(२) सत्राण्येवोदाहरणम् ।

सत्रेऽपचरितस्य स्वामिनः प्रतिनिधिः स्यादिति स्थितम् ।

(३) तत्र सन्देहः—योऽयं प्रतिनिधिः तस्य किं स्वामिनो धर्माः वपनादिसंस्कारादयः स्युरुत ऋत्विजो धर्माः वरणादय इति ।

(४) पूर्वपक्षः—प्रतिनिधेः फलभोगित्वन्न भवतीति स्थितम् । एवं च फलभोगयोग्यताहेतवो ये धर्माः संस्कारादयस्ते तस्य न कर्तव्याः । कार्यकर्तृत्वं तु भवति । तस्मात् ऋत्विज एव धर्मा अस्य कर्तव्या इति ।

(५) सिद्धान्तः—फलभोगित्वाभावेऽप्यस्य यदि संस्कारा न क्रियेरन् तर्हि अन्येषामपि साप्तदश्यमपूर्णं स्यात् । साप्तदश्यं तु सत्रस्वामिनां विहितम्—'सप्तदशावराः सत्रमासीरन्' इति । प्रतिनिधेरसंस्कारे षोडशैव सत्रिणः स्युः । तथा च विहितार्थबाधः स्यात् । तस्माद् भवन्त्येव प्रतिनिधेः संस्कारादयः स्वामिधर्माः इति ।

एतदभिप्रेत्याह—स्वामीति । 'असौ' प्रतिनिधिः—'स्वामिधर्मा' स्वामिनो धर्माः संस्कारादय एव धर्मा यस्य स तथाभूतः—'भवेत्'—फलभोगराहित्येऽपि स्वामिधर्मत्वमिति तुना सूचितम् ॥ १० ॥

(११) ६।३।२७ सदृक् प्रतिनिधिर्ग्राह्यः

(१) चतुर्थाधिकरणशेषः ।

(२) द्रव्यापचारे प्रतिनिधिर्ग्राह्य इति स्थितं चतुर्थेऽधिकरणे ।

(३) तत्र सन्देहः—किं यत् किञ्चिद्द्रव्यं प्रतिनिधिमुपादाय प्रयोगः कर्तव्यः उत श्रुतापचरितसदृशमेव द्रव्यान्तरं प्रतिनिधीकर्तव्यमिति ।

(४) पूर्वपक्षः—प्रधानविधिना सामान्यतो द्रव्यमात्रस्याक्षिप्तत्वात् यत् किञ्चिद् द्रव्यं प्रतिनिधातव्यमिति ।

(५) सिद्धान्तः—'व्रीहिभिर्यजेत' इत्यत्र व्रीह्यवयवा एव पुरोडाशनिष्पादकत्वेन विहिताः । व्रीह्यवयवाश्च बहुशस्तत्सदृशे नीवारे एवानुगच्छन्ति । अतो यादृशं विहितपुरोडाशनिष्पादकत्वं नीवाराणां स्यात् न तथाऽन्येषां धान्यानाम् । भूयोवयवसामान्यं च सादृश्यम् । तस्मात्तत्सदृशमेव द्रव्यं प्रतिनिधातव्यमिति ।

एतदभिप्रेत्याह सदृगिति । 'सदृक्' श्रुतापचरितद्रव्यसदृशमेव द्रव्यम्—'प्रतिनिधिर्ग्राह्यः' प्रतिनिधित्वेनोपादेयः-न यत् किञ्चिद् द्रव्यमित्याशयः ॥ ११ ॥

(१२) ६।३।२८–३० ग्राह्यो वैकल्पिको न तु ।

(१) प्रतिनिधिविषयो विचारोऽनुवर्तते ।

(२) 'व्रीहिभिर्यजेत' 'यवैर्यजेत' इति व्रीहियवयोर्वैकल्पिकं द्रव्यत्वं श्रुतम् ।

(३) तत्र सन्देहः—कर्म यदा व्रीहिणा आरब्धं तदा किञ्चित्कालानन्तरं तस्यापचारो जातस्तर्हि तस्य स्थाने किं वैकल्पिको यवो ग्राह्य उत अन्यत् किमपि व्रीहिसदृशमेव द्रव्यमिति ।

(४) पूर्वपक्षः—यवस्य व्रीहिवद् विहितत्वात् मुख्यत्वम् । अतः स एव ग्राह्यः । मुख्यस्य लाभेऽन्यस्य ग्रहणमन्याय्यम् इति ।

(५) सिद्धान्तः–येन द्रव्येणोपक्रान्तं तस्यापचारे तत्सदृशमेव प्रतिनिधातव्यम् न वैकल्पिकम् । व्रीहियवयोर्विकल्पितत्वेऽपि यदा व्रीहिणा आरब्धं तदा तस्मिन् कर्मणि यवस्य विहितत्वमपेतम् । पूर्वाधिकरणन्यायेन चापचरितसदृशमेव प्रतिनिधातव्यम् । तस्मान्न यवग्रहणमिति ।

एतदभिप्रेत्याह ग्राह्य इति। 'वैकल्पिकः' मुख्यस्य विकल्पत्वेन विहितः पदार्थः–'तु' 'न ग्राह्यः' प्रतिनिधित्वेनेति शेषः ॥ १२ ॥

(१३) ६।३।३१ पुतीकास्तु नियम्यन्ते

(१) प्रतिनिधिविचारः ।

(२) 'यदि सोमं न विन्देत पुतीकामभिषुणुयात्' इति श्रुतम् ।

(३) तत्र सन्देहः—किं सोमस्याभावे पुतीका ग्राह्या इति पुतीकाया विधिरयम् उत सोमस्य प्रतिनिधित्वेन पुतीका ग्राह्या इति प्रतिनिधिनियम इति ।

(४) पूर्वपक्षः—अभिषुणुयादित्यत्र विधेः स्पष्टत्वाद् विधिरेवायं पुतीकायाः सोमाभावनिमित्तक इति ।

(५)सिद्धान्तः–सदृशतया प्रतिनिधित्वेन प्राप्तेषु पुतीकादिद्रव्येष्वनेकेषु नियममात्रविधिरयम्। तस्मात् पुतीकैव प्रतिनिधित्वेन नियम्यतइति ।

एतदभिप्रेत्याह पुतीका इति।'पुतीकाः' 'नियम्यन्ते'–सोमस्य प्रतिनिधित्वेन–न तु सोमाभावनिमित्तमुपलक्ष्य विधीयन्त इत्याशयः ॥ १३ ॥

(१४) ६।३।३२ मुख्यदृक् सदृशग्रहः ।

(१) प्रातिनिध्यविचारोऽनुवर्तते ।

(२) श्रुतद्रव्यापचारे प्रतिनिधिर्गृहीतः । स प्रतिनिधिरपि नष्टः ।

(३) तदा सन्देहः—प्रतिनिध्यपचारे यदन्यत् गृह्येत तत् किं प्रतिनिधेः–सदृशमुत श्रुतस्य मुख्यस्य सदृशमिति ।

(४) पूर्वपक्षः—द्रव्यापचारे तत्सदृशः प्रतिनिधिर्ग्राह्य इति एकादशाधिकरणे स्थितम् । तथा च यदा प्रतिनिधिरपचारतस्तदा प्रतिनिधिसदृशमेवान्यत् पुनः प्रतिनिधातव्यमिति ।

(५) सिद्धान्तः—यद् द्रव्यं कार्यार्थमुपादीयते तत् श्रुतस्यैव मुख्यस्य प्रतिनिधित्वेन-न तु प्रतिनिधेः प्रतिनिधिग्रहणे किमपि प्रयोज-

नम् । तस्यापि प्रथमस्य प्रतिनिधेरपचारे यो द्वितीयः प्रतिनिधिर्गृह्यते सोऽपि श्रुतस्य मुख्यस्यैव सदृशः स्यादिति ।

एतदभिप्रेत्याह मुख्यदृगिति । 'सदृशग्रहः' मुख्यापचारनिमित्तक-प्रथमप्रतिनिध्यपचारे यः प्रतिनिधिर्द्वितीयः एकादशाधिकरणन्यायेन सदृशतया ग्राह्यः स—'मुख्यदृक्' मुख्यस्य श्रुतस्य एव सदृशः स्यात्–न प्रथमस्य प्रतिनिधेरित्याशयः ॥ १४ ॥

(१५) ६।३।३३-३४ श्रुते प्रतिनिधौ चैवम्

(१) पूर्वाधिकरणशेषः ।

(२) प्रतिनिधेरपचारे मुख्यसदृशमेव प्रतिनिधातव्यमिति स्थितम् ।

(३) तत्र सन्देहः—यस्मिन् स्थले प्रतिनिधिरपि श्रुत एव–यथा सोमस्य स्थाने पुतीका–तत्रापि किम्प्रतिनिध्यपचारे मुख्यसदृशमेव प्रतिनिध्यन्तरमुत प्रतिनिधिसदृशमेवेति ।

(४) पूर्वपक्षः—यदा सोमप्रतिनिधेः पुतीकाया अपचारस्तदा पुतीकासदृशमेव प्रतिनिध्यन्तरं गृहीतव्यम् । पुतीकाया अपि श्रुतत्वान्मुख्यत्वमेवेति न पूर्वाधिकरणन्यायावतारोऽत्रेति । तस्मात् श्रुतस्य प्रतिनिधेरपचारे प्रतिनिधिसदृशमेव प्रतिनिध्यन्तरमुपादेयमिति ।

(५) सिद्धान्तः—नास्ति पुतीकाया विधिः । नियमनार्थमेव तस्या वचनमिति स्थितम् । तस्मात् श्रुतस्यापि प्रतिनिधेः पुतीकाया अपचारे मुख्यस्यैव सोमस्य सदृशं प्रतिनिध्यन्तरमुपादेयमिति ।

एतदभिप्रेत्याह श्रुत इति । 'श्रुते' श्रुत्युक्तेऽपि—'प्रतिनिधौ च' यत्र प्रतिनिधिः विहितत्वेनैव परिगृहीतो न मुख्यसदृशत्वेन तत्रापि—'एवम्' पूर्वाधिकरणन्याय एव प्रवर्तते—तथा च मुख्यस्यैव सदृशं प्रतिनिध्यन्तरमुपादेयम्, नापचरितप्रतिनिधिसदृशमित्याशयः ॥ १५ ॥

(१६) ६।३।३५ मुख्यप्राप्तौ तदानयेत् ।

(१) प्रातिनिध्यविचार. ।

(२) मुख्यं द्रव्यं विनष्टम्—तत्सदृशमन्वेष्टुम्प्रस्थितस्तदेव पुनः प्राप्नोति ।

(३) तत्र सन्देहः—किं पुनः प्राप्तमेव गृहीत्वा कर्म समापनीयमुत तत् त्यक्त्वा तत्सदृशमेव द्रव्यान्तरमुपादायेति ।

(४) पूर्वपक्षः—मुख्यापचारे तत्सदृशं प्रतिनिधातव्यमिति स्थितम् । एवं च तत्सदृशमेव मृग्यम् न पुनर्मुख्यमेवोपादेयमिति ।

(५) सिद्धान्तः—मुख्यालाभे एव प्रतिनिधेः प्राप्तिः । मुख्यस्य लाभे तु निमित्तस्याभावे नैमित्तिकस्य प्रतिनिधिकरणं नैव प्राप्तम् ।

तस्मात् मुख्येनैव कर्म समापनीयमिति ।

एतदभिप्रेत्याह मुख्येति । 'मुख्यस्य' श्रुतस्य द्रव्यस्य—'प्राप्तौ' पूर्वसङ्गृहीतस्यापचारे पुनर्यदि तदेव लभ्यते तदा—'तत्' मुख्यमेव—'आनयेत्' उपाददीत—नान्यः प्रतिनिधिर्मृग्य इत्याशयः ॥ १६ ॥

(१७) ६।३।३६-३७ प्रवृत्ते न पुनर्मुख्यम्

(१) पूर्वाधिकरणापवादः ।

(२) यदा मुख्यस्यापचारे प्रतिनिधिमुपादाय केचित्तत्संस्काराः कृताः तदनन्तरं यदि पुनर्मुख्यं लभ्यते—

(३) तत्र सन्देहः—किं प्रतिनिधिद्वारैवावशिष्टं कर्म समापनीयमुत तं त्यक्त्वा पुनर्मुख्यद्वारैव कार्यमिति ।

(४) पूर्वपक्षः—प्रतिनिधिद्वारा प्रवृत्तेऽपि कार्ये मुख्यलाभे मुख्यमेवोपादेयम्—मुख्यलाभे हि प्रतिनिधेः प्राप्तिरेव नास्तीति ।

(५) सिद्धान्तः—कार्यार्थमेव द्रव्योपादानम् । कार्यं च यदा प्रतिनिधिद्वारा प्रवृत्तमेव तदा मुख्यस्य लाभेऽपि किन्तेन प्रयोजनम् । प्रत्युत तस्योपादाने प्रतिनिधौ कृताः संस्कारा व्यर्था भवेयुः । तस्मात् मुख्यो नवोपादेय इति ।

एतदभिप्रेत्याह प्रवृत्त इति । 'प्रवृत्ते' प्रतिनिधिद्वारा कार्ये आरब्धे पुनर्मुख्यस्य लाभेऽपि—'न' 'मुख्यं' उपादेयम्—अपि तु प्रतिनिधिद्वारैव कार्यं समापनीयमित्याशयः ॥

एतदधिकरणे अधिकरणद्वयम्पठितं न्यायमालायाम् । तत्तु न भाष्यसम्मतमित्युपेक्षितम् ॥ १७ ॥

(१८) ६।३।३८ ग्राह्यं न्यूनमपि श्रुतम् ।

(१) प्रातिनिध्यविचारः ।

(२) 'खादिरो यूपो भवती'त्यत्र खदिरः श्रुतः । कर्मकाले तु यत् खदिरकाष्ठमुपलब्धं तत् सम्यक् संस्कारयोग्यं नास्ति—अस्ति तु तद्योग्यमपरं काष्ठं खदिरसदृशं तत्प्रातिनिध्ययोग्यम् ।

(३) तत्र सन्देहः—किं न्यूनगुणः खदिर उपादेय उत सगुणं काष्ठान्तरमिति ।

(४) पूर्वपक्षः—तक्षणसंस्कारादिबहुगुणलोपो माभूदित्यत्र प्रतिनिधिभूतं काष्ठान्तरमेवोपादेयमिति ।

(५) सिद्धान्तः—मुख्यसिद्धये गुणलोपः सह्यः । तस्मान्निर्गुणोऽपि मुख्य एवोपादेय इति ।

एतदभिप्रेत्याह ग्राह्यमिति । 'न्यूनमपि' प्रतिनिध्यपेक्षयाऽल्पगुणमपि—'श्रुतम्' मुख्यमेव—'ग्राह्यम्' उपादेयमिति ॥ १८ ॥

(१९) ६।३।३९ कार्यहानेस्तदग्राह्यम्

(१) पूर्वविचारशेषः ।

(२) मुख्यं श्रुतं यदा कार्ययोग्यं नास्ति—

(३) तदा भवति सन्देहः-किं मुख्यमेवोपादेयमुत प्रतिनिधातव्यमिति ।

(४) पूर्वपक्षः-पूर्वाधिकरणन्यायेन निर्गुणमपि मुख्यमेवोपादेयमिति ।

(५) सिद्धान्तः—कार्यसिद्धिरेव सर्वथाऽपेक्षिता । यदि मुख्यं कार्यायाक्षमं तदा तदुपादानं व्यर्थम् । अतस्तत् परित्यज्य कार्यक्षमः प्रतिनिधिरेवोपादेय इति ।

एतदभिप्रेत्याह कार्येति । 'कार्यहानेः'-यदि मुख्यग्रहणे 'कार्यस्य' कर्मणः 'हानिः' नाशः भवेत् तर्हि तस्मादेव कारणात्—'तत्' श्रुतम्मुख्यम्-'अग्राह्यम्' नैवोपादेयम्—अपि तु प्रतिनिधिद्वारैव कार्यं सम्पादनीयमित्यर्थः ॥ १९ ॥

(२०) ६।३।४०-४१ ग्राह्यं तन्मुख्यमात्रकृत् ।

(१) पूर्वाधिकरणशेषः ।

(२) सन्ति मुख्या व्रीहयः प्रधानद्रव्यदानमात्रपर्याप्ताः—सन्ति तु नीवाराः सकलकार्यपर्याप्ताः ।

(३) तत्र सन्देहः—किमत्रोपादेयम्—व्रीहय उत नीवारा इति ।

(४) पूर्वपक्षः—कार्यसिद्धेरेवापेक्षितत्वात् यैः सम्पूर्णं कार्यजातं सम्पन्नम् भवेत् त एव उपादेयाः । तस्मादत्रापर्याप्तं व्रीहिं परित्यज्य नीवार एवोपादेय इति ।

(५) सिद्धान्तः—यदि मुख्यं व्रीहिद्रव्यं प्रधानकार्यमात्रायापि पर्याप्तं लभ्यते तर्हि तावन्मात्रं तेनैव कार्यम् । प्रधानसिद्धौ च यदि शेषकार्याणि लुप्येरन् लुप्यन्तु नाम तानि । तस्मादल्पा अपि व्रीहय एवोपादेया इति ।

एतदभिप्रेत्याह ग्राह्यमिति । 'मुख्यमात्रकृत्' प्रधानकार्यमात्रसम्पादनयोग्यमल्पपरिमाणमपि—'तत्' श्रुतं मुख्यं द्रव्यमेव—'ग्राह्यम्' उपादेयमिति सम्बन्धः ॥ २० ॥

पादेऽस्मिन् विंशतिर्न्याया
भाष्यकारेण वर्णिताः ।

स्पष्टार्थम् ॥

इति षष्ठस्य तृतीयः ।

(५) सिद्धान्तः—स्विष्टकृदवदानानन्तरं यः शेषः शिष्यते तस्यान्यथोपयोगो विहितः। एवं च पुनरवदानाय शेषो नास्त्येव। तस्मात्पूर्वावदाननाशे द्रव्यस्याभावात् लोप एव भवति कर्मण इति।

एतदभिप्रेत्याह शेषेति। 'शेषस्य' स्विष्टकृदर्थमवत्तस्य 'नाशे' सति-'शेषक्रिया' स्विष्टकृद्धोमरूपं शेषप्रतिपत्तिमूलं कृत्यम्--'न' 'अस्ति'—कर्तव्येति शेषः ॥ २ ॥

(३) ६।४।४-९ शेषस्य भक्षः प्रकृतर्त्विजां स्यात्।

(१) शेषविषयो विचारः।

(२) दर्शपूर्णमासयोः इडाभक्षणं प्राशित्रादिशेषभक्षणं चाम्नातम्।

(३) तत्र सन्देहः—इदं प्राशित्रादिशेषभक्षणं किं प्रकृतकर्मव्यापृतैऋत्विग्भिः कार्यमुत तेभ्योन्यैरिति।

(४) पूर्वपक्षः—'यजमानपञ्चमा इडां भक्षयन्ति' इत्यत्र यजमानसहितानां चतुर्णामृत्विजामिडामात्रभक्षणे विहिते तदितरभक्षणमन्यैः कर्तव्यमिति स्पष्टं सूचितम्। तस्मादृत्विग्भ्योऽन्य एव प्राशित्रादिभक्षणं कुर्युरिति।

(५) सिद्धान्तः-यजमानपञ्चमा इति वाक्येनान्यतोऽप्राप्तं यजमानकर्तृकं भक्षणं विधीयते, न त्वेतस्येदं तात्पर्यं यदिडामात्रं यजमाना ऋत्विजश्च भक्षयेयुः। तस्मादृत्विग्भिर्भक्षणस्यानेनापरिसङ्ख्याते तस्य परित्यागे मानाभावादृत्विग्भिरेव प्राशित्रादिशेषभक्षणं कार्यमेवेति।

एतदभिप्रेत्याह—शेषस्येति। 'शेषस्य' प्राशित्रादिशेषस्य—'भक्षः' भक्षणं—'प्रकृतानां' प्रकृतकर्मणि व्यापृतानामेव—'ऋत्विजां' ऋत्विग्भिः करणीयम्—'स्यात्'—इति सम्बन्धः ॥ ३ ॥

(४) ६।४।१०-१६ भिन्नैकदेशेऽपि भवेज्जुहोतिः।

(१) द्रव्यनाशनिमित्तकप्रायश्चित्तविचारः।

(२) दर्शपूर्णमासयोः श्रूयते—'भिन्ने जुहोति'—इति कपालभेदे होमः।

(३) तत्र सन्देहः—किं कृत्स्ने एव कपाले भिन्ने सत्ययं प्रायश्चित्तहोमः नैकदेशे भिन्ने—उत एकदेशे एव भिन्ने न कृत्स्ने भिन्ने—उत कृत्स्नेऽपि भिन्ने एकदेशेऽपि भिन्ने इत्युभयथापीति।

(४) पूर्वपक्षः—अयं होमः कपालस्य संस्काररूपः। अत्यन्तभिन्ने कपाले संस्कार्यः कपालो नष्ट इति होमस्य नास्ति प्रयोजनम्। तस्मादीषद्भङ्गे एव होमो नात्यन्तभङ्गे इति।

अथ षष्ठस्य चतुर्थः पादः

[अर्थलोपविचारात्मकः]

(१) ६।४।१-२ नष्टेऽवदाने हविरन्तरं स्यात्

(१) प्रारब्धकर्मसु अर्थलोपनिमित्तकप्रायश्चित्तादिप्रतीकारा-श्चिन्त्यन्ते ।

(२) दर्शपूर्णमासयोः पुरोडाशादवदानानि भवन्ति—'मध्यादव-द्यति पूर्वार्धादवद्यति' इत्यादि । कदाचिदेवं भवति यत् पुरोडाशादवदत्तं ह्यवदानं नष्टम्भवति ।

(३) तत्र भवति सन्देहः—ह्यवदाने नष्टे किम्पुनः पुरोडा-शशेषादवदानद्वयं कर्तव्यमुत समग्रः पुरोडाशस्त्याज्यो हविरन्तर-मुपादेयमिति ।

(४) पूर्वपक्षः—पुरोडाशशेषेऽपि मध्यपूर्वभागौ सम्भवतः । अत-स्तयोर्भागयोः पुनरवदानद्वयं कर्तव्यमिति ।

(५) सिद्धान्तः—कृत्स्नस्य पुरोडाशस्य भागौ मध्यपूर्वशब्दाभ्या-मुक्तौ न पुनः पुरोडाशशेषः । ततो मुख्यस्य हविषो नाशादन्यदेव हविः प्रतिनिधातव्यम् । स च प्रतिनिधिराज्यमेव । तथा हि श्रूयते–'यस्य सर्वाणि हवींषि नश्येयुर्दुष्येयुरपहरेयुर्वा आज्येन ता देवताः परिस-ङ्ख्याय यजेत' इति । एवं च विहितस्य ह्यवदानस्य नाशे हविरन्तरेण कर्म समापनीयम् इति ।

एतदभिप्रेत्याह नष्ट इति । 'अवदाने' पुरोडाशस्य विहिते खण्डे—'नष्टे' सति—'हविरन्तरं' अन्यदेव द्रव्यम्—'स्यात्' ग्राह्यमिति शेषः । नत्ववशिष्टात् पुरोडाशात्पुनरवदानं कर्तव्यमित्याशयः ॥ १ ॥

(२) ६।४।३ शेषक्रिया नास्ति तु शेषनाशे ।

(१) अर्थलोपविचारः ।

(२) होमान्ते द्रव्यशेषेण भवति स्विष्टकृद्धोमः । कदाचित्तदर्थं स्थापितस्य शेषावदानस्य नाशः स्यात् ।

(३) तदा भवति सन्देहः—किं शेषात् पुनरवदानं कर्तव्यमुत शेष-होम एव परित्याज्य इति ।

(४) पूर्वपक्षः—स्विष्टकृद्धोमार्थं शेषादवदातव्यमिति विहितम् । तस्माच्छेषाद्ध यद्येकमवदानं नष्टम् तदाऽवशिष्टाच्छेषात् पुनरवदानं कर्तव्यमेव—अन्यथा कर्मलोप एव स्यादिति ।

(५) सिद्धान्तः—भिन्ने जुहोतीत्यत्र भिन्नशब्दो निमित्तमात्रप्रतिपादकः । ततश्च कपालभेदनिमित्तकोऽयं होम इति स्थितो वाक्यार्थः । अंशतो भिन्नोऽपि कपालो भिन्न एव—अत्यन्तभिन्नस्तु सुतराम् । तस्मादत्यन्तभिन्ने अंशतोपि भिन्ने-उभयथापि भवत्येव होम इति ।

एतदभिप्रेत्याह भिन्नेति । 'भिन्नः' 'एकदेशः' अंशमात्रं यस्य कपालस्य तस्मिन्नेवम्भूते—'अपि' कपाले—'जुहोतिः' होमः—'भवेत्' । न केवलमत्यन्तभिन्ने इत्यपिना बोध्यते ॥ ४ ॥

(५) ६।४।१७-२१ क्षामेऽत्र कृत्स्ने यजतेर्विधानम्

(१) पूर्वाधिकरणापवादः—क्षामेष्टिन्यायः ।

(२) दर्शपूर्णमासयोः श्रूयते—'अथ यस्य पुरोडाशौ क्षाययत्-तं यज्ञं वरुणो गृह्णाति—यदा तद्धविः सन्तिष्ठेत अथ स तदेव हविर्निर्वपेत्—यज्ञो ह यज्ञस्य प्रायश्चित्तिः' इति । अस्यार्थः—यस्य यज्ञस्य पुरोडाशौ आग्नेयाग्नीषोमीयौ दग्धौ तं यज्ञं वरुणो गृह्णाति—नायं यज्ञो यजमानस्य फलं ददाति—यदि तादृशहविष्को यज्ञ आसमाप्तेरनुष्ठीयेत तदा तत्प्रत्यवायपरिहाराय पुनस्तदेव हविर्निरुप्य यजमानो यज्ञमनुतिष्ठेत' इति ।

(३) तत्र सन्देहः—किमत्यन्तक्षामेऽयं प्रायश्चित्तहोम उतांशतोऽपि क्षामे इति ।

(४) पूर्वपक्षः—पूर्वाधिरणन्यायेनात्यन्तदाहे ऽनत्यन्तदाहे इत्युभयथाऽपि होम इति ।

(५) सिद्धान्तः—तप्तेषु कपालेषु यदा पुरोडाशः स्थाप्यते तदा सूक्ष्मांशदाहोऽवश्यम्भावी । एवं च यदि सूक्ष्मांशदाहेऽपि प्रायश्चित्तं स्यात्तदा सर्वत्र स्यात् । तथाच प्रायश्चित्तस्य नित्यत्वन्न नैमित्तिकत्वम् । सर्वदाहस्तु कादाचित्को भवति प्रायश्चित्तस्य निमित्तम् । तस्मात् सर्वदाहे एव प्रायश्चित्तहोम इति ।

एतदभिप्रेत्याह क्षाम इति । 'अत्र' यागे—'कृत्स्ने' सर्वस्मिन्-'क्षामे' दग्धे—'यजतेः' यज्ञस्य—'विधानम्' कर्तव्यताविधिरिति सम्बन्धः ॥५॥

(६) ६।४।२२-२३ आर्ते हविष्येकतरेऽपि यागः ।

(१) द्रव्यनाशनिमित्तकप्रायश्चितविषयो विचारः ।

(२) दशपूर्णमासयोः श्रूयते—'यस्योभयं हविरार्तिमार्च्छेत् ऐन्द्रं पञ्चशरावमोदनं निर्वपेत्' इति । हविर्द्वयनाशनिमित्तकं प्रायश्चित्तमत्र विहितम् ।

(३) तत्र सन्देहः—किमुभयनाशे प्रायश्चित्तमुतैकतरनाशे इति ।

(४) पूर्वपक्षः—प्रायश्चित्तमिदं द्वयोरपि हविषोर्नाशे सति कर्तव्यम् नैकहविर्नाशे—उभयशब्दस्य श्रुतत्वात् इति ।

(५) सिद्धान्तः—उभयशब्दार्थोऽत्र न विवक्षितः, हविःशब्दार्थमात्रेण निमित्तस्य पर्यवसितत्वात् । तस्मात् द्वयोर्नाशे एकतरनाशे चेत्युभयथापि प्रायश्चित्तमनुष्ठेयमेवेति ।

एतदभिप्रेत्याह—आर्ते इति । 'एकतरेऽपि'—'हविषि' हविर्द्रव्ये—'आर्ते' नष्टे सति—'यागः' प्रायश्चित्तरूपः-भवेदिति शेषः । एकतरस्य नाशे द्वयोश्च नाशे प्रायश्चित्तमनुष्ठेयमिति अपिना सूचितम् ॥ ६ ॥

(७) ६।४।२४-२५ होतुस्तु भक्षोऽभिषवे सहोमे

(१) नैमित्तिकप्रायश्चित्तविचारप्रसङ्गेनान्यदपि निमित्तनैमित्तिकभावादिकं परीक्ष्यते ।

(२) ज्योतिष्टोमे श्रूयते—'हविर्धाने ग्रावभिरभिषुत्य आहवनीये हुत्वा प्रत्यञ्चः परेत्य सदसि भक्षात् भक्षयन्ति' इति । अभिषवे होमे च कृते तत्कर्तृभिर्भक्षणमत्र विहितम् ।

(३) तत्र सन्देहः—किं यो होमाभिषवयोरुभयोरपि कर्ता तस्यैव भक्षणमुत एकतरस्यापि कर्तुरिति ।

(४) पूर्वपक्षः—अभिषवहोमयोरेकैकं भक्षणनिमित्तम् । अभिषवहोमौ भक्षणनिमित्तत्वेनात्र श्रुतौ । न चानयोस्साहित्यविधायकं किमप्यस्ति । तस्मादेकस्यापि कर्तुर्भवति भक्षणमिति ।

(५) सिद्धान्तः—नात्राभिषवहोमयोर्निमित्तत्वं विधीयते । अपि तु होमाभिषवयोः कर्तुर्भक्षणं प्रति तयोरङ्गत्वमेव विधीयते । तस्मात् स्पष्टप्रतीयमानमनयोः साहित्यं विवक्षितमेव । तस्मात् सहितयोरेवाभिषवहोमयोः कर्तुर्भक्षणं नैकैकस्येति ।

एतदभिप्रेत्याह होतुरिति । 'सहोमे' होमसहिते एव 'अभिषवे'—यदा अभिषवो होमश्च सहैवैकेनैव कर्त्रा क्रियते तदैव—'होतुः' होमकर्तुः—'भक्षः' भक्षणम् । यदा होताऽभिषवसहितं होमं करोति तदैव तस्य भक्षणं प्राप्नोतीत्यर्थः ॥ ७ ॥

(८) ६।४।२६-२७ द्वयोर्विनाशे पुनरादधातिः ।

(१) इदमपरं निमित्तनैमित्तिकत्वम् ।

(२) अग्निहोत्रे श्रूयते 'यस्योभावग्नी अनुगतावभिम्लोचेत सूर्यो वाऽभ्युदियात् पुनराधेयं तस्य प्रायश्चित्तिः' इति । अस्यार्थः—'आहवनीयगार्हपत्यौ उभावग्नी यदा नष्टौ भवतः तदा यदि सूर्यास्तः सूर्योदयो वा भवेत् तर्हि पुनराधानं कर्तव्यम्' इति ।

(३) तत्र सन्देहः—किमन्यतरस्य नाशे प्रायश्चित्तमुतोभयोरिति ।

(४) पूर्वपक्षः—षष्ठाधिकरणे यथा एकहविर्नाशोऽपि प्रायश्चित्तस्य निमित्तं तथाऽत्रापि एकवह्निनाशोऽपि प्रायश्चित्तस्य निमित्तमिति ।

(५) सिद्धान्तः 'अग्नी आदधीत' इति पुनराधानविधिः । तत्र च द्वित्वविशिष्टस्याग्नेरुत्पादनं विहितम् । न चैकस्य नाशे द्वयोरुत्पादनं सम्भवति । तस्मात् नैमित्तिकं यत् पुनराधानं तत्र द्वित्वस्योपपत्तये निमित्तेऽपि वह्निनाशे द्वित्वं विवक्षितव्यम् । तस्मात् सूर्यास्तमयकाले उदयकाले वोभयाग्निनाशः पुनराधाननिमित्तमिति ।

एतदभिप्रेत्याह द्वयोरिति । 'द्वयोः' एवाग्नयोः—'विनाशे' सति—'पुनरादधातिः' पुनराधानरूपं प्रायश्चित्तं कर्तव्यं—न त्वेकतरस्य विनाशे इति भावः ॥ ८ ॥

(९) ६।४।२८–२९ कर्मान्तरं पञ्चशरावयागः

(१) प्रातिनिध्यविचारोऽनुवर्तते नैमित्तिकविचारप्रसङ्गेन ।

(२) दर्शपूर्णमासयोः श्रूयते—'यस्योभयं हविरार्तिमार्छेत् ऐन्द्रं पञ्चशरावमोदनं निर्वपेत्' इति ।

(३) तत्र सन्देहः—हविषि नष्टे पञ्चशरावौदनस्य प्रतिनिधिः उत निमित्ते सति कर्मान्तरमिति ।

(४) पूर्वपक्षः—पूर्वस्मिन्नेव कर्मणि हविर्द्रव्येऽपचरिते द्रव्ये तत्प्रतिनिधिरेव पञ्चशरावौदनोऽत्र विहितः । हविर्द्रव्ये नष्टेऽपेक्ष्यते द्रव्यान्तरं दर्शयागे इति ।

(५) सिद्धान्तः—पञ्चशराव ऐन्द्र इति पदद्वयेन द्रव्यदेवतासम्बन्धाभिधायिना यागान्तरमेव स्पष्टं विधीयते । द्रव्यदेवताभ्यां विशिष्टमिदं कर्म दर्शयागात् भिन्नमेवेति ।

एतदभिप्रेत्याह कर्मेति । 'पञ्चशरावयागः' इन्द्रदेवताकः पञ्चशरावौदननिर्वापः—'कर्मान्तरम्' दर्शयागात् पृथगेव कर्मेति ॥ ९ ॥

(१०) ६।४।३०–३१ दर्शस्य नैमित्तिकमङ्गमेषः ।

(१) पूर्वाधिकरणशेषः ।

(२) पञ्चशरावौदननिर्वापः कर्मान्तरमिति स्थितम् ।

(३) तत्र सन्देहः–किमिदं कर्म दर्शयागस्य प्रतिनिधिरुत तस्यैवाङ्गमिति ।

(४) पूर्वपक्षः—हविर्द्रव्यनाशेन दर्शयागस्य निवृत्तत्वात् तस्य स्थाने प्रतिनिधिराम्नात ऐन्द्रः पञ्चशरावौदन इति ।

(५) सिद्धान्तः—आदौ सम्पादितस्य हविर्द्रव्यस्य नाशेऽपि पुनरासादितेन हविषा दर्शयागः सुसम्पादः। एवं च न दर्शयागस्य सर्वथा निवृत्तिः। किन्तु दर्शेऽनुष्ठीयमाने यद्धविर्नाशरूपं वैगुण्यमापतितं तत्परिहाराय पञ्चशरावौदननिर्वापरूपं कर्म दर्शयागमुपकुर्वत्तस्यैवाङ्गं भवतीति।

एतदभिप्रेत्याह—दर्शस्येति। 'एषः' पञ्चशरावौदननिर्वापः—'दर्शस्य' दर्शयागस्यैव—'नैमित्तिकम्' हविर्द्रव्यनाशनिमित्तकम् 'अङ्गम्'—न तु तस्य प्रतिनिधिरिति भावः॥ १०॥

(११) ६।४।३२-३३ सत्रोद्यमे विश्वजिदप्रवृत्तौ

(१) निमित्तनैमित्तिकविचारः।

(२) 'यः सत्राय आगुरते विश्वजिता यजेत' इति सत्रसङ्कल्पे निमित्ते विश्वजित् श्रूयते।

(३) तत्र सन्देहः—यः कश्चित् सत्राय सङ्कल्पं करोति स सर्वोऽपि विश्वजितमनुतिष्ठेत्—उत केवलं स एव यः सङ्कल्पं कृत्वा तस्यानुष्ठाने न प्रवर्तते—इति।

(४) पूर्वपक्षः—सङ्कल्पमात्रं विश्वजिदनुष्ठाने निमित्तं श्रूयते। अतो यः कोऽपि सङ्कल्पं करोति तेन विश्वजिद्यागोऽनुष्ठेयः। सत्रप्रयोगे स प्रवर्तते न वेत्यकिञ्चित्करमिति।

(५) सिद्धान्तः— कर्तव्याननुष्ठानस्य प्रायश्चित्तरूप एव विश्वजिद्याग इति स्पष्टं प्रतीयते। एवं च सङ्कल्पमात्रं न निमित्तमपि तु सङ्कल्प्याननुष्ठानम्। तस्मात् सङ्कल्प्य सत्रेऽप्रवृत्तेनैव विश्वजिदनुष्ठानमिति।

एतदभिप्रेत्याह—सत्रेति। 'सत्रोद्यमे' सत्राय उद्यमं सङ्कल्पं कृत्वा—'अप्रवृत्तौ' सत्रस्यानुष्ठाने यदि तस्य अप्रवृत्तिः स्यात् तदैव 'विश्वजित्' विश्वजिद्यागोऽनुष्ठेयः—न तु सङ्कल्पमात्रे-इत्याशयः॥११॥

(१२) ६।४।३४-४० वत्सेन कालं कलयेद्व्रतस्य।

(१) निमित्तनैमित्तिकपरीक्षार्थां विशेषः।

(२) दर्शपूर्णमासयोः श्रूयते—'वत्सैरमावास्यायां व्रतमुपैति'। एतद्व्रतं च—'अमाषममांसं बहुसर्पिष्कं व्रतयति' इत्येतद्रूपो भोजनविशेषः॥

(३) सन्देहः—वत्सशब्देन किं व्रतसाधनमुच्यते उत व्रतस्य कालो विधीयते—इति।

(४) पूर्वपक्षः—वत्सैरिति तृतीयया साधनत्वमुच्यते। तस्मात् वत्ससाधनकं व्रतमत्र विधीयत—इति।

(५) सिद्धान्तः—न योग्यो वत्सो व्रतस्य साधनं भवितुम् । वत्सशब्देनात्र वत्सापाकरणकाल उच्यते । तस्माद्वाक्येनानेन व्रताय वत्सापकरणकालो विधीयते–इति ।

एतदभिप्रेत्याह वत्सेनेति । 'वत्सेन' वत्सपदेन वत्सापाकरणसूचकेन—'व्रतस्य' 'कालं' 'कलयेत्' उपलक्षयेदित्यर्थः ॥ १२ ॥

(१३) ६।४।४१-४२ असन्नयत्स्वप्ययमेव कालः

(१) पूर्वाधिकरणशेषः ।

(२) वत्सशब्देन व्रतस्य कालो लक्ष्यते इति स्थितम् ।

(३) तत्र सन्देहः—अयं व्रतकालः किं यस्य सान्नाय्यमस्ति तस्यैव उत यस्य सान्नाय्यमस्ति यस्य च नास्तीत्युभयोरपीति ।

(४) पूर्वपक्षः—वत्सापाकरणं कालस्य लक्षकम् । यस्त्वमावास्यायां सान्नाय्यं न करोति—किन्तु ऐन्द्राग्नपुरोडाशं करोति—तस्य वत्सापाकरणं नास्त्येव। तस्मात् यस्य सान्नाय्यं तस्यैवायं व्रतकाल इति ।

(५) सिद्धान्तः-यत्रापि नास्ति वत्सापाकरणं तत्रापि तदुपलक्षितः कालोऽस्त्येव । तस्मात् स कालः सर्वस्य—यस्य सान्नाय्यमस्ति यस्य च तन्नास्ति—इति ।

एतदभिप्रेत्याह असन्नयत्स्विति । 'अयम्' वत्सापाकरणोपलक्षितः 'एव'—नान्यः— 'कालः'-'असन्नयत्सु' सान्नाय्यरहितेषु अपि कर्तृषु स्यात् । सान्नाय्यासान्नाय्योभयसम्बन्धी काल इत्यपिना सूचितम् ॥१३॥

(१४) ६।४।४३-४७ शाखां क्षिपेत् प्रस्तरहोमकाले ।

(१) निमित्तनैमित्तिकविचारः ।

(२) दर्शपूर्णमासयोः श्रूयते—'सह शाखया प्रस्तरं प्रहरति' इति ।

(३) तत्र सन्देहः-किमत्र विधीयते—किं शाखा प्रस्तरस्याङ्गभूतेति उत प्रस्तरप्रहरणकाले शाखा प्रहर्तव्येति ।

(४) पूर्वपक्षः—प्रस्तरप्रहरणं प्रति शाखाया अङ्गत्वं स्पष्टमत्र विहितं प्रतिभासते ।

(५) सिद्धान्तः—वत्सापाकरणादौ शाखाया उपयोगः । उपयुक्तस्य चोपयोगान्तरमन्याय्यम् । तस्मात्प्रहरणं प्रत्यस्या अङ्गत्वं न सम्भवति । उपयुक्ता च शाखा प्रतिपत्तिमपेक्षते । प्रक्षेप एव चास्याः प्रतिपत्तिः । तस्मात् प्रस्तरप्रहरणेन शाखाप्रक्षेपकालो लभ्यते । तस्मात् प्रस्तरप्रहरणकाले एव शाखाप्रक्षेपः कर्तव्य इत्येव विध्यर्थः इति ।

एतदभिप्रेत्याह शाखामिति । 'प्रस्तरहोमकाले' यस्मिन् काले प्रस्त-

रहोमः क्रियते तस्मिन्नेव काले-'शाखां' वत्सापाकरणे कृतोपयोगाम्-'क्षिपेत्' प्रतिपत्तिरूपेण, न तु शाखा प्रस्तरहोमस्याङ्गमिति भावः ॥१४॥

षष्ठस्य पादे कथिताश्चतुर्थे
न्यायाः समीक्ष्यात्र चतुर्दशैव ।

स्पष्टम् ।

इति षष्ठस्य चतुर्थः ।

अथ षष्ठस्य पञ्चमः पादः

दीक्षाविचारबहुलः ।

(१) ६।५।१-७ देवताऽभ्युदयेऽन्या स्यात्

(१) निमित्तनैमित्तिकविचारोऽनुवर्तते पूर्वपादगतदशमाधिकरण-विचारात् ।

(२) दर्शपूर्णमासयोः श्रूयते-'यस्य हविर्निरुप्तं पुरस्ताच्चन्द्रमा अभ्युदेति त्रेधा तण्डुलान् विभजेत्—ये मध्यमाः स्युस्तानग्नये दात्रे पुरोडाशमष्टाकपालं कुर्यात्—ये स्थविष्ठास्तानिन्द्राय प्रदात्रे चरुम्—येऽणिष्ठास्तान् विष्णवे शिपिविष्टाय चरुम्' । इति । अस्यायमर्थः—दर्शभ्रान्त्या केनचिद् चतुर्दश्यां हविर्निरुप्तं—ततः पूर्वस्यां दिशि प्रत्यूषे चन्द्रेऽभ्युदिते चतुर्दश्यामेव भ्रान्त्या निर्वपनं कृतमिति चन्द्रदर्शनेन निश्चित्य निरुप्तास्तण्डुलास्त्रेधा विभजनीयाः-अखण्डिताः ईषत्खण्डिताः अतिसूक्ष्मकणाश्चेति-त एते इन्द्रादिदेवताभ्यो प्रदातव्या' इति ।

(३) तत्र सन्देहः—किमत्र कालापराधे यागान्तरं विधीयते—उत कालव्यत्यासं निमित्तीकृत्य दर्शपूर्णमासस्यैव देवतान्तरसंयोगरूपः प्रकारभेद उपदिश्यते इति ।

(४) पूर्वपक्षः—प्रक्रान्तदर्शपूर्णमासादन्यदेवेदं कर्म—कालापराधप्रायश्चित्तार्थं द्रव्यदेवतान्तरविशिष्टस्य कर्मणः स्पष्टं विधीयमानत्वात्। तस्मादिदं कर्मान्तरं प्रायश्चित्तरूपमनुष्ठाय परेद्युर्दर्शपूर्णमासोऽनुष्ठेय इति।

(५) सिद्धान्तः—हविर्निरुप्तमिति प्रकृतं यद् दर्शकर्म तत् परित्यज्य कर्मान्तरकल्पने प्रकृतहानाप्रकृतप्रक्रिये प्रसज्येताम् । अतः प्रकृते एव दर्शकर्मणि कालव्यत्यासदोषं निमित्तीकृत्य निरुप्तस्य हविषः दर्शदेवताभ्योऽपनीय देवतान्तरेभ्यः प्रदानं कर्तव्यमिति दर्शस्यैव प्रयोग-

प्रकारभेदः। एवं च दर्शस्यैवायं नैमित्तिकः प्रयोगः न तु काललोपप्रायश्चित्तम्। ततश्च कालव्यत्यासनिमित्तकं देवतान्तरसंयोगिदर्शप्रयोगमेवानुष्ठाय पश्चात् स्वकाले नित्योऽपि दर्शप्रयोगोऽनुष्ठेय इति।

एतदभिप्रेत्याह–देवतेति। 'अभ्युदये' दर्शीयाभ्युदितेष्टौ–'देवता' एव केवलम्– 'अन्या' दर्शीयदेवताभ्योऽतिरिक्ता–'स्यात्'—अन्यत् तु सर्वं दर्शेतिकर्तव्यतानुसार्येव, न तु कर्मान्तरमित्याशयः॥ १॥

(२) ६।५।१०–११ उपांशुस्तत्र हीयते।

(१) पूर्वाधिकरणशेषो विचारः।

(२) दर्शपूर्णमासयोर्यथा पुरोडाशहविष्को होमस्तथाज्यहविष्कोऽपि उपांशुयागरूपो भवति।

(३) तत्र सन्देहः—पूर्वाधिकरणवाक्येन यथा पुरोडाशसम्बन्धे देवतान्तरसंयोगः स्थितस्तथैव किमुपांशुयागेऽपि भवति न वेति।

(४) पूर्वपक्षः—यथैव पुरोडाशे हविषि दर्शीयदेवतात्यागस्तथैवोपांशुयागहविषि आज्येऽपि पूर्वदेवतां त्यक्त्वा प्रयोगान्तरं कर्तव्यमिति।

(५) सिद्धान्तः—पुरोडाशविषये उदाहृतवाक्ये देवतान्तरं विहितम्। आज्यविषये तु न तथा। तस्मात् अत्र कालव्यत्यासनिमित्तके दर्शस्य प्रयोगान्तरे यदि उपांशुयागोऽनुष्ठीयेत तर्हि पूर्वदेवतानां त्यक्तत्वात् देवतान्तरस्य चाश्रवणात् उपांशुयागस्य लोप एव स्यादिति। [वस्तुतस्तु उपांशुयागस्य पौर्णमासान्तर्गतत्वात् दर्शे प्रसक्तिरेव नास्ति। तस्मात् कृत्वा चिन्तारूपोऽयं विचारः। अत एवोक्तं यद्युपांशुयागोऽनुष्ठीयेतेति]।

उक्तसिद्धान्तमभिप्रेत्याह उपांशुरिति। 'तत्र' कालव्यत्यासनिमित्तके दर्शस्य प्रयोगान्तरे—'उपांशुः' उपांशुयागः—'हीयते' लुप्यते नैवानुष्ठीयत इत्यर्थः॥ २॥

(३) ६।५।१२–१५ अनिरुप्तोदये ऽपीज्या

(१) प्रथमाधिकरणशेषो विचारः।

(२) कालव्यत्यासनिमित्तकाऽभ्युदयेष्टिरूपं दर्शस्य प्रयोगान्तरं कर्तव्यमिति स्थितम्।

(३) तत्रैव सन्देहान्तरम्—'किं हविषो निर्वापानन्तरं यदा चन्द्रोदयस्तदैवाभ्युदयेष्टिः कर्तव्या—उत यदा निर्वापात् प्रागपि चन्द्रोदयस्तदाऽपीति।

(४) पूर्वपक्षः—'यस्य हविर्निरुप्तम्' इति स्पष्टमभिधानात् हविषि निरुप्ते एव यदि चन्द्रोदयस्तदैवाभ्युदयेष्टिरिति निर्विवादमिति।

(५) सिद्धान्तः—हविर्मात्रस्य चन्द्रोदयसम्बन्धोऽभ्युदयेष्टिनिमित्तत्वेनोच्यते—न तु निर्वापविशिष्टस्य हविषः । एवं च दर्शानुष्ठानप्रारम्भमात्रे तात्पर्यम् । तस्मात् प्रारब्धमात्रे दर्शानुष्ठाने यदि चन्द्र उदेति तर्हि निरुप्तेऽनिरुप्ते वा हविषि सम्पादितमात्रे अभ्युदयेष्टिरनुष्ठेयेति ।

एतदभिप्रेत्याह अनिरुप्तेति । 'अनिरुप्तोदये' हविषि अनिरुप्ते, हविर्निर्वापात् प्राक्, 'उदये' चन्द्रोदये सति—'अपि'–'इज्या' अभ्युदयेष्टिः—अनुष्ठेयेति शेषः ॥ ३ ॥

(४) ६।५।१६–१७ तत्रोद्वापो हविर्ग्रहे ।

(१) पूर्वाधिकरणशेषो विचारः ।

(२) दर्शानुष्ठानस्याकाले प्रारम्भमात्रं निमित्तमभ्युदयेष्टेरिति स्थितम् ।

(३) तत्र सन्देहः—हविर्निर्वापात् प्रागेव यदा चन्द्रोदयस्तदा चन्द्रोदयानन्तरमभ्युदयेष्टौ प्रक्रान्तायां हविषो निर्वापः काभ्यो देवताभ्यः स्यात्-किं प्राकृताभ्यो दर्शपूर्णमासीयाभ्य उत वैकृताभ्यः 'यस्य हविरि'-त्यादिवाक्योक्ताभ्य एवेति ।

(४) पूर्वपक्षः—तण्डुलान् विभजेदिति वाक्ये तण्डुलभूतस्य हविषः सम्बन्धेन वैकृतदेवतान्तरविधानं दृश्यते तण्डुलविभागस्तु अतण्डुलभूतानां न सम्भवति । तस्मात् अनिरुप्ते हविषि तण्डुलाभावात् प्राकृतदेवतापनये प्रमाणाभावात् चन्द्रोदयानन्तरं कृतो निर्वापः प्राकृताभ्य एव देवताभ्यः स्यादिति ।

(५) सिद्धान्तः–उदाहृतवाक्ये तण्डुलशब्दो हविर्मात्रस्योपलक्षकः । अन्यथा दधिपयसोर्देवतापनयो न स्यात् । एवं च तण्डुलशब्देन हविर्मात्रविवक्षायां व्रीहीणामपि हविष्ट्वात् प्राकृतदेवतासम्बन्धमपनीय देवतान्तरसम्बन्धः कर्तव्यः । तस्माद् वैकृताभ्य एव देवताभ्यो निर्वाप इति ।

एतदभिप्रेत्याह–तत्रेति । 'तत्र' अभ्युदयेष्टौ–'हविर्ग्रहे' हविर्मात्रग्रहणे 'उद्वापः' अपनयः–प्राकृतदेवतायाः स्यादेवेति शेषः ॥ ४ ॥

(५) ६।५।१८—२० अर्धेप्तेऽर्धग्रहस्तूष्णीम्

(१) पूर्वाधिकरणशेषः ।

(२) अस्त्यभ्युदितेष्टिः । तत्र हविष्यनिरुप्ते यदि चन्द्र उदेति तदा निर्वापो वैकृताभ्य एव देवताभ्यो भवतीति स्थितम् ।

(३) तत्र सन्देहः–यदा हविषोऽर्धं निरुप्तमर्धमनिरुप्तं तदा यदि च-

न्द्रोदयः-तर्हि किं कर्तव्यम्-किं यदनिरुप्तं तद्वैकृतीभ्यो निर्वप्तव्यमुत प्राकृतीभ्य आहोस्वित् तूष्णीमेवेति।

(४) पूर्वपक्षः—अवशिष्टोंऽशः प्राकृतीभ्य एव निर्वप्तव्यः—तासामेव प्रवृत्तत्वात्॥ अथवा चन्द्रोदये निमित्ते सति नैमित्तिकस्य प्राकृतदेवतासम्बन्धापनयस्य प्रथमाधिकरणन्यायेनावश्यम्भावित्वात् वैकृतीभ्य एवावशिष्टांशनिर्वाप इति पूर्वपक्षद्वयम्।

(५) सिद्धान्तः—अस्ति प्राकृतदेवतापनयः प्रथमाधिकरणन्यायेन। अन्यदेवतासम्बन्धस्तु न प्राप्नोति। एवं च प्राकृतीनामपनयात् वैकृतीनां च सम्बन्धाभावात् अवशिष्टांशस्य तूष्णीमेव निर्वाप इति।

एतदभिप्रेत्याह अर्धेति। 'अर्धोप्ते' हविषः 'अर्धं' अंशमात्रं यदा निरुप्तमवशिष्टं त्वनिरुप्तं तस्मिन्नभ्यन्तरे यदि चन्द्रोदयस्तर्हि—'अर्धस्य' अवशिष्टस्य हविरंशस्य 'ग्रहः' ग्रहणं निर्वापः—'तूष्णीम्' देवतासम्बन्धरहित एव भवतीति शेषः॥ ५॥

(६) ६।५।२१-२४ असान्नाय्येऽप्ययं यजिः।

(१) अभ्युदयेष्टिविषयको विचारोऽनुवर्तते।

(२) अभ्युदयेष्टौ श्रूयते—'दधनि चरुम्, शृते चरुम्' इति प्रायश्चित्तम्।

(३) तत्र सन्देहः—किमिदं प्रायश्चित्तं सान्नाय्यिन एवोत सान्नाय्यसान्नाय्युभयोरिति।

(४) पूर्वपक्षः—सान्नाय्यरहितस्य दधिपयसी न वर्तेते। तदभावे च 'दधनि चरुम्—शृते चरुम्' इति विधानं न सङ्गच्छते। तस्मात् सान्नाय्यिन एवषेष्टिरिति।

(५) सिद्धान्तः अभ्युदयेष्टिविधौ—'यस्य हविर्निरुप्त'मित्यादौ—अप्राप्ता देवता एव विधीयन्ते। न च तण्डुलवद् दधिपयसी अनूद्य एतद्विधानम्। चरुश्रपणं चोदकेऽपि सम्भवति। तस्मान्नात्रापि दधिपयसोरवश्यसंयोगः। तस्मात् सान्नाय्यिवदसान्नाय्यिनोऽपि भवतीष्टिरिति।

एतदभिप्रेत्याह असान्नाय्य इति। 'असान्नाय्ये' यथा सान्नाय्ययुक्ते तथा सान्नाय्यरहितेऽपि-'अयं यजिः' अभ्युदयेष्टिरनुष्ठेया भवतीति शेषः६॥

(७) ६।५।२५-२७ साभ्युत्थानोऽक्रयेऽपि स्यात्

(१) अधिकारविचारे निमित्तनैमित्तिकविचारोऽनुवर्तते।

(२) इदमाम्नायते—'यदि सत्राय दीक्षितानां साभ्युत्तिष्ठासेत्, सोमं विभज्य विश्वजिता यजेत'। अस्यार्थः-सप्तदशानां सत्रिणाम्मध्ये

यदि कोऽपि सत्रैकदेशमनुष्ठाय सत्रं परित्यज्य गन्तुमिच्छेत्, तदा स्वकीयं सोमं विभज्य तेन सोमेन विश्वजिद्यागं कुर्यादिति ।

(३) तत्र सन्देहः—अयं विश्वजिद्यागः किं सोमक्रयानन्तरमुत्थातुमिच्छतो भवत्युत तस्मात् पूर्वमपि इति ।

(४) पूर्वपक्षः—उच्यमानस्य सोमविभजनस्य सोमक्रयात् पूर्वमसम्भवात् सोमक्रयानन्तरमेवोत्थातुमिच्छतोऽयं विश्वजिद्याग इति ।

(५) सिद्धान्तः—नात्र सोमविभागोऽङ्गत्वेन विधीयते । सोमग्रहणं तु प्रदर्शनार्थमेव । उत्थानेच्छां निमित्तीकृत्य विश्वजिदनुष्ठानमात्रमत्र विधीयते । तस्मात् प्रागपि सोमक्रयणादुत्थातुमिच्छतो भवति याग इति।

एतदभिप्रेत्याह साभ्युत्थान इति । 'अक्रये' सोमक्रयणात् प्राक् 'अपि'—सत्रे प्रवृत्तमात्रः—'साभ्युत्थानः' अभ्युत्थानेन सहितः अभ्युत्थानमिच्छन्—'स्यात्' विश्वजित्यधिकृत इति शेषः । तस्मात् सत्रे प्रवृत्तमात्रः सोमक्रयणात् प्रागूर्ध्वं वा उत्थातुमिच्छन् विश्वजिद्यागं कुर्यादित्याशयः ॥ ७ ॥

(८) ६।५।२८ दीक्षामानं विकल्पतः ।

(१) दीक्षाविचारः प्रस्तूयते ।

(२) ज्योतिष्टोमप्रकरणे दीक्षाकल्पाः श्रूयन्ते—'एका दीक्षा''' तिस्रो वा दीक्षाः''' चतस्रो दीक्षाः''' द्वादश दीक्षाः' इति । दीक्षणीयेष्ट्या सम्पन्नः संस्कारो दीक्षा । सा चैकस्मिन्दिनेऽनुष्ठिता एका । एवं त्रिषु चतुर्षु द्वादशसु वा दिनेषु दीक्षाधर्मा वाङ्नियमादयोऽनुवर्तनीयाः—इत्यस्य वाक्यस्यार्थः ।

(३) तत्र सन्देहः—किं ज्योतिष्टोमे द्वादशदीक्षाकल्प उपादेय उत दीक्षासङ्ख्यायामनियम इति ।

(४) पूर्वपक्षः—द्वादशैव दीक्षाः । 'द्वादशरात्रीर्दीक्षितो भृतिं वन्वीत' इति श्रूयते । यज्ञार्थं याच्ञया द्रव्यसम्पादनं भृतिवननम्—तच्च नित्यम् । तत्संयोगेन द्वादशत्वपक्षोऽपि नित्यः । एकादिसङ्ख्यानां च विकृतिषु सम्बन्ध इति ।

(५) सिद्धान्तः—उदाहृतवाक्यस्य 'दीक्षितो भृतिं वन्वीत' इत्येतावत्येव तात्पर्यम्-द्वादशवचनं तु प्रदर्शनार्थम् । एवं च सति प्रत्यक्षश्रुता एकत्वादिकल्पा अबाधितास्तिष्ठन्ति । तस्मात् सर्वे कल्पा ज्योतिष्टोमे विकल्पिता इति ।

एतदभिप्रेत्याह दीक्षेति । 'दीक्षायाः' 'मानम्' परिमाणं सङ्ख्येति यावत्—'विकल्पतः' वैकल्पिकमेव भवतीत्यर्थः ॥ ८ ॥

[भाष्यकारेण त्वष्टमनवमाधिकरणयोः स्थाने एकमेवाधिकरणं स्थापितम् । तत्र चाष्टमाधिकरणसिद्धान्तभूतो वैकल्पिकपक्षः पूर्वपक्षः, नवमाधिकरणसिद्धान्तभूतो द्वादशकल्पः सिद्धान्त इति ज्ञेयम् ॥ अत्र धृतश्चाधिकरणद्वयविभागो वार्तिककारसम्मतो मण्डनमिश्रेणापि स्वीकृतः ।]

(९) ६।५।२९ द्वादशाहे द्वादशैताः

(१) पूर्वाधिकरणशेषः ।

(२) अस्ति दीक्षायां सङ्ख्याभेदः । स च ज्योतिष्टोमे वैकल्पिक इति स्थितम् ।

(३) तत्र सन्देहः—किं सर्वासु ज्योतिष्टोमविकृतिषु विकल्प एव उत कुत्रापि नियमोऽपीति ।

(४) पूर्वपक्षः—ज्योतिष्टोमे दीक्षापक्षेषु विकल्प इति स्थितम् । प्रकृतिवच्च विकृतिः। तस्मात् सर्वासु ज्योतिष्टोमविकृतिष्वपि विकल्प एवेति।

(५) सिद्धान्तः—ज्योतिष्टोमविकृतौ दीक्षासङ्ख्यायाः द्वादशत्व एव नियमः । 'षट्त्रिंशदहो वा एष यद् द्वादशाहः' इति श्रूयते । तत्र सुत्या द्वादश उपसदो द्वादश इत्यविवादम् । एवं सति यदि दीक्षाया अपि द्वादशत्वं न स्यात्तर्हि षट्त्रिंशत्संख्यापूर्तिरेव न स्यात् । तस्माद् द्वादशाहे द्वादशैव दीक्षा नियता इति ।

एतदभिप्रेत्याह द्वादशाह इति । 'द्वादशाहे' द्वादशाहनामिकायां ज्योतिष्टोमविकृतौ—'एताः' दीक्षाः—'द्वादश' द्वादशसङ्ख्यका एव, न न्यूना नाप्यधिका इति नियम एवेत्याशयः ॥ ९ ॥

(१०) ६।५।३०–३७ माघीदीक्षासु पूर्णिमा ।

(१) दीक्षाविषयो विचारः ।

(२) गवामयने श्रूयते—'पुरस्तात् पौर्णमास्याश्चतुरहे दीक्षेरन्' इति ।

(३) तत्र सन्देहः—कस्याः पौर्णमास्या इति ।

(४) पूर्वपक्षः—यस्याः कस्या अपि पौर्णमास्या इति । नास्ति नियमः विशेषवचनाभावात् इति । अथवा यदि नियमस्तर्हि चैत्र्यामेव नियमः । उदाहृतवाक्ये पौर्णमासीमुक्त्वा वाक्यशेषे चैत्री सङ्कीर्त्यते । तस्मात् वाक्यशेषन्यायेन चैत्र्यां नियम इति वा पूर्वपक्षः ।

(५) सिद्धान्तः—अस्ति नियमः—स च माघ्यामेव । उदाहृते वाक्ये एव 'एकाष्टकायां क्रयः सम्पद्यत' इत्युक्तम् । माघ्या एव पुरस्तात् चतुरहे दीक्षितस्य एकाष्टकायां क्रयः शक्यते कर्तुम् । न चैतत् चैत्र्यां सम्भवति । तस्मादत्र पौर्णमासी माघ्येवेति ।

एतदभिप्रेत्याह माघीति । 'दीक्षासु' विहिता—'पूर्णिमा' पौर्णमासी—'माघी' माघमासीयैव ग्राह्येति ॥ १० ॥

(११) ६।५।३८-३९ यावद्दीक्षं निषिद्धानि

(१) दीक्षाविचारोऽनुवर्तते निमित्तनैमित्तिकभावविचारप्रसङ्गेन ।

(२) ज्योतिष्टोमे दीक्षारम्भदिनमारभ्य पञ्चमे सप्तमेऽष्टमे वा दिने सुत्या भवति—तस्मिन् सुत्यादिने त्रिषु सवनेष्वनुष्ठितेष्ववभृथः कर्तव्यः—तस्मिन् कृते दीक्षानियमाः (दीक्षितो न ददाति न पचति न जुहोतीत्येवमादयः) निवर्तन्ते । कदाचिदेवं स्याद्यद् दैवान्मानुषाद्वा विघ्नात् अवभृथः कतिचिद्दिनानि विलम्ब्यते ।

(३) तत्र सन्देहः—विहितकालादनन्तरं विलम्बितादवभृथानुष्ठानाच्च प्राग् यानि दिनानि तेषु किं दानपाकहोमनिवृत्तिरूपा नियमा अनुष्ठीयन्ते न वेति ।

(४) पूर्वपक्षः—तेषु दिनेषु न सन्ति नियमाः—श्रुतस्य नियमावधेरवभृथकालस्यातिक्रान्तत्वात् । तस्मात् उक्तायामवस्थायामवभृथात् प्राक् दानपाकहोमाः कर्तव्या एवेति ।

(५) सिद्धान्तः—दीक्षानियमत्यागस्यावभृथो निमित्तं नावभृथकालः । तस्मादवभृथकालेऽतिक्रान्तेऽपि यावदवभृथं दीक्षानियमा अनुवर्तन्ते । तस्मात्तेषु दिनेषु निषिद्धाः दानपाकहोमा नैव कार्या इति ।

एतदभिप्रेत्याह यावदिति । 'यावद्दीक्षं' यावत्कालपर्यन्तं दीक्षाऽनुवर्तते—दीक्षावसानसूचकोऽवभृथो नानुष्ठीयते—तावत्कालपर्यन्तं—'निषिद्धानि' मन्तव्यानि दानपाकहोमादिकर्माणि । तस्मादवभृथोत्कर्षे दीक्षानियमानामप्युत्कर्ष इत्याशयः ॥ ११ ॥

(१२) ६।५।४०-४१ नात्र लोपे पुनःक्रिया ।

(१) पूर्वाधिकरणशेषो विचारः ।

(२) अवभृथोत्कर्षे दीक्षानियमानामनुवृत्ताववान्तरेषु दिनेषु पाकादिकर्माभावात् अग्निहोत्रादि नानुष्ठीयते ।

(३) तत्र सन्देहः—एतेषु दिनेषु नित्यस्याग्निहोत्रादेरननुष्ठाने यो दोषस्तत्परिहाराय यः प्रतिहोमो विहितस्स कर्तव्यो न वेति ।

(४) पूर्वपक्षः—अग्निहोत्राङ्गभूतयोः प्रातस्सायंहोमयोः पुरुषापराधादननुष्ठाने सति प्रतिहोमोऽपराधपरिहारायावश्यकर्तव्यत्वेन विहितः । प्रकृतेऽपि पुरुषापराधादेवावभृथे विलम्बः पाकादिनिवृत्त्यनुवृत्तिश्च । तस्मादत्रापि दोषपरिहाराय प्रतिहोमोऽवश्यमेव कर्तव्य इति ।

(५) सिद्धान्तः-अवभृथविलम्बस्य पुरुषापराधकृतत्वेऽपि दीक्षा यदा

अनुवर्तते तदा दानादेः श्रुत्या प्रतिषिद्धत्वात् तदननुष्ठाने नास्ति कश्चित् पुरुषस्यापराधः । अतो नैवास्ति कर्तव्यस्य त्यागः । तस्मादपराधाभावे तत्परिहाराय प्रतिहोमो नैव प्राप्नोतीति ।

एतदभिप्रेत्याह—नात्रेति । 'अत्र' अवभृथोत्कर्षे दीक्षानियमानुवृत्तौ—'लोपे' पाकाद्यभावाद्धोमादीनामननुष्ठाने सति 'पुनःक्रिया' होमस्य पुनरनुष्ठानम् प्रतिहोमरूपेण—'न' भवति इति शेषः ॥ १२ ॥

(१३) ६।५।४२ प्रतिहोमो न चोत्कर्षे ।

(१) पूर्वविचारसदृशमेव विचारान्तरम् ।

(२) कृतेऽवभृथे तत्पश्चादुदवसानीयेष्टिर्विहिता । सेष्टिर्यदि केनापि कारणेन विलम्बिता तत्रापि तदिष्टिकरणपर्यन्तमग्निहोत्रादेर्निवृत्तिर्भवति ।

(३) तत्र सन्देहः—किं तदनुष्ठानदोषपरिहाराय प्रतिहोमः कर्तव्यो न वेति ।

(४) पूर्वपक्षः—अवभृथान्ते दीक्षानियमा निवृत्ताः । तथाच पाकादिनिषेधनिवृत्ताववश्यकर्तव्यत्वमग्निहोत्रादेः । तत् चेन्न कृतं तर्हि कर्तव्यस्य कर्मणोऽननुष्ठानात् तद्दोषपरिहाराय कर्तव्य एव प्रतिहोम इति ।

(५) सिद्धान्तः—'एतया पुनराधेयसम्मितयेष्ट्वाऽग्निहोत्र जुहुयात्' इति स्पष्टं श्रुत्या उदवसानीयेष्टेरनन्तरमग्निहोत्रानुष्ठानमुक्तम् । तस्मादकृतायामुदवसानीयायामिष्टौ अग्निहोत्रस्य कर्तव्यत्वं नैवापतति । तथा च तदननुष्ठाने दोषाभावात् दोषपरिहाराय प्रतिहोमो नैव कार्य इति ।

एतदभिप्रेत्याह प्रतिहोम इति । 'उत्कर्षे' उदवसानीयेष्टेरिति शेषः—यदा केनापि कारणेनावभृथानन्तरमुदवसानीयेष्टिर्न क्रियते तदा—'च' यथा पूर्वस्मिन्नधिकरणे—'प्रतिहोमः' 'न' कार्य इति शेषः ॥ १३ ॥

(१४) ६।५।४३ होमाश्चेत् सायमादितः ।

(१) प्रतिहोमविचारोऽनुवर्तते ।

(२) प्रतिहोमो न कर्तव्य इति स्थितम् । तत्र कृत्वा चिन्तायाम्—

(३) सन्देहः—यदि प्रतिहोमः क्रियेत तर्हि तत्र बहूनां होमानामप्राप्तत्वात् तेषामनुष्ठाने अस्ति कोऽपि क्रमनियमो न वेति ।

(४) पूर्वपक्षः—युगपदेव सर्वे होमाः प्राप्ताः । नास्ति तत्र किञ्चिदपि क्रमनियामकम् । तस्मात् क्रमाभावे यथारुचि कर्तव्या इति ।

(५) सिद्धान्तः—अतिपातितानां कर्मणां यः क्रमस्तस्य परित्यागे मानाभावात् प्रतिहोमेऽपि स एव क्रमोऽनुष्ठेयः । तत्राग्निष्टोमस्य सूर्यास्तसमयात् प्रागेव समाप्तत्वात् सायंहोम एवादावतिपातितः । तस्मात प्रतिहोमानुष्ठानकाले सायंहोम एवादौ कर्तव्य इति ।

एतदभिप्रेत्याह होमा इति । 'चेत्' यदि—'होमाः' क्रियेरन् तर्हि—'सायमादितः' सायंहोम एव आदिः प्रथमः यस्मिन् तमेव क्रममवलम्ब्य—कर्तव्या इति शेषः ॥ १४ ॥

(१५) ६।५।४४ प्रातराद्या षोडशिनी

(१) पूर्वाधिकरणापवादः ।

(२) अग्निष्टोमसंस्थानन्तरं षोडशिसंस्था यदा परित्यज्यते—तन्निमित्ताश्च प्रतिहोमाः क्रियन्ते—

(३) तत्र सन्देहः—षोडशित्यागनिमित्तेषु कः क्रम इति ।

(४) पूर्वपक्षः—पूर्वाधिकरणन्यायेन अत्रापि सायंहोमादिक्रमेणैव कार्याः प्रतिहोमा इति ।

(५) सिद्धान्तः—षोडशिसंस्थाया रात्रौ समाप्तिर्भवति । तस्मात् तत्रातिपाते प्रातर्होम एव प्रथमः । तस्मात् प्रतिहोमेष्वपि प्रातर्होम एवादौ कर्तव्य इति ।

एतदभिप्रेत्याह—प्रातरिति । 'षोडशिनी' षोडश्यतिपातनिमित्तकप्रतिहोमः—'प्रातराद्या' प्रातर्होम आद्यो यस्याः सा तथाभूता कार्या इति शेषः।

[न्यायमालायामिदमधिकरणान्तरं न गृहीतम्—पूर्वाधिकरण एवान्तर्भावितम्] ॥ १५ ॥

(१६) ६।५।४५-४७ प्रकृते स्याद्भिदाहुतिः ।

(१) निमित्तनैमित्तिकभावविचारोऽनुवर्तते ।

(२) दर्शपूर्णमासयोः श्रूयते—'भिन्ने जुहोति' इति पात्रभेदनिमित्तको होमः ।

(३) तत्र सन्देहः—पात्रभेदनिमित्तकोऽयं होमः किं दर्शपूर्णमासयोरेव उत यत्र यत्र वैदिके लौकिके वा कर्मणि पात्रं भिद्यते तत्रापीति।

(४) पूर्वपक्षः—पात्रभेदे निमित्ते सति होमः कर्तव्य इति सामान्येनैव विधिः श्रुतः । तस्माद् दर्शपूर्णमासयोरेव नियमने प्रमाणाभावात् सर्वत्रैव कर्मणि यदा यदा पात्रं भिद्यते तदा तदा तन्निमित्तको होमः कर्तव्य इति ।

(५) सिद्धान्तः—सर्वत्र योजने प्रतिकर्म फलं कल्पनीयं प्रसज्यते । प्रकृतेनैव तु दर्शपूर्णमासकर्मणा सहैकवाक्यतायां तत्फलेनैव फलवत्ता सिध्यति । तस्मात् दर्शपूर्णमासयोरेव पात्रभेदे सति होमः कर्तव्य इति ।

एतदभिप्रेत्याह प्रकृत इति । 'भिदाहुतिः' पात्रभेदनिमित्तको होमः—'प्रकृते' दर्शपूर्णमासकर्मण्येव, नान्यत्र कर्मणि—'स्यात्'—कर्तव्येति शेषः ॥ १६ ॥

(१७) ६।५।४८ व्यापन्नं भोजनानर्हम्

(१) निमित्तनैमित्तिकविचारः।

(२) इदमाम्नायते 'व्यापन्नमप्सु प्रहरति' इति।

(३) तत्र सन्देहः—किमिदं व्यापन्नं नामेति निश्चेतं शक्यते न वेति।

(४) पूर्वपक्षः—निश्चायकस्य हेतोरभावान्नैव शक्यो निश्चेतुं व्यापन्नशब्दार्थ इति।

(५) सिद्धान्तः—केशकीटादिभिर्दूषितं द्रव्यं यदार्यैर्भोक्तुमयोग्यं तदेव व्यापन्नमिति स्पष्टं निश्चेतुं शक्यत एवेति।

एतदभिप्रेत्याह व्यापन्नमिति। 'भोजनानर्हम्' आर्यैर्भोक्तुमशक्यं तदेव 'व्यापन्नम्' इति कथ्यते इति शेषः॥ १७॥

(१८) ६।५।४९-५० अपच्छेदेऽपि तद्विधिः।

(१) निमित्तनैमित्तिकविचारः।

(२) ज्योतिष्टोमे श्रूयते—'यद्युद्गाताऽपच्छिद्येत अदक्षिणो यज्ञः संस्थाप्यः—यदि प्रतिहर्ताऽपच्छिद्येत सर्वस्वं दद्यात्' इति। अस्यार्थः—प्रातःसवने बहिष्पवमानेन स्तोष्यमाणा ऋत्विजः शालाया बहिः प्रसर्पन्ति। तदानीमेकस्य पृष्ठतो ऽन्य इति पिपीलिकावत् पङ्क्त्याकारेण गन्तव्यम्। तत्र पुरतो गन्तुः कच्छं गृहीत्वैव पृष्ठतोऽन्यो गच्छेत्। एवं सति प्रमादाद् यद्युद्गाता गृहीतं कच्छं मुञ्चेत् तदा दक्षिणामदत्वा यज्ञः समापनीयः—तं समाप्य पुनरपि यज्ञोऽनुष्ठेयः। यदा च प्रतिहर्ता कच्छं मुञ्चेत् तदा तस्मिन्नेव प्रयोगे सर्वस्वं दद्यात्—इति।

(३) तत्र सन्देहः—यद्युद्गाता प्रतिहर्ता चोभौ युगपदेव कच्छं मुञ्चेयातां तदोक्तं प्रायश्चित्तमनुष्ठेयं न वेति।

(४) पूर्वपक्षः—उद्गातुरपच्छेदः प्रतिहर्तुश्चापच्छेदः पृथक् पृथक् प्रायश्चित्तद्वयनिमित्तत्वेन श्रुतः। यत्र द्वयोरपच्छेदस्तत्र नोद्गात्रपच्छेदो नापि प्रतिहर्त्रपच्छेदः। तस्मादुभयोरपच्छेदे श्रूयमाणनिमित्तस्याभावात् प्रायश्चित्तं नानुष्ठेयमिति।

(५) सिद्धान्तः—द्वौ ह्यत्रापच्छेदौ। तयोरेकस्यैकैक एव कर्ता—इति निमित्तस्य नास्ति विघातः। तस्मान्निमित्तविघाताभावात् अस्त्येव प्रायश्चित्तमिति।

एतदभिप्रेत्याह द्व्यपच्छेद इति। 'द्व्यपच्छेदे' द्वयोः ऋत्विजोः उद्गातृप्रतिहर्त्रोरपच्छेदे पङ्क्तिविघाते—'तद्विधिः' 'तस्य' अपच्छेदनिमित्तकप्रायश्चित्तस्य 'विधिः' विधानम् अनुष्ठानम् भवत्येवेति शेषः॥१८॥

(१९) ६।५।५१-५३ नैमित्तिकविकल्पोऽत्र

(१) पूर्वाधिकरणशेषः ।

(२) द्वयोरपच्छेदे प्रायश्चित्तमनुष्ठेयमिति स्थितम् ।

(३) तत्र सन्देहः—द्वयोरुक्तयोः प्रायश्चित्तयोः अत्र किं समुच्चय उत विकल्प इति ।

(४) पूर्वपक्षः—प्रायश्चित्तद्वयमत्र निमित्तभेदेन श्रुतम् । तन्निमित्तद्वयसमुच्चये च प्रायश्चित्तद्वयमपि समुच्चेतव्यम् । यद्यपि अदक्षिणत्वसर्वस्वदक्षिणत्वयोर्विरोधस्तथाऽपि प्रयोगभेदेन व्यवस्था-अपच्छेदयुक्ते प्रथमप्रयोगे दक्षिणा न दातव्या उत्तरप्रयोगे च सर्वस्वं दातव्यमिति ।

(५) सिद्धान्तः—उत्तरप्रयोगेऽपच्छेदो नास्ति । नचासति निमित्ते प्रायश्चित्तं युक्तम् । तस्मात् प्रथमप्रयोगे एव निमित्तद्वयसम्पातात् तत्रैव प्रायश्चित्तम् । एवं च सत्यन्योन्यविरुद्धत्वात्तयोर्विकल्प एवेति ।

एतदभिप्रेत्याह नैमित्तिकेति । 'अत्र' उक्ते द्व्यपच्छेदरूपे निमित्ते—'नैमित्तिकयोः' प्रायश्चित्तयोः—'विकल्प' एव न तु समुच्चय इत्यर्थः॥१९॥

(२०) ६।५।५४ परं पूर्वस्य बाधकम् ।

(१) अपच्छेदप्रायश्चित्तविषयक एव विचारोऽनुवर्तते ।

(२) युगपदपच्छेदे प्रायश्चित्तयोर्विकल्प इति स्थितम् । यत्र तु पौर्वापर्येणापच्छेदः—प्रथममुद्गातुस्ततः प्रतिहर्तुः—

(३) तत्र सन्देहः—प्रायश्चित्तयोः—किं पूर्वापच्छेदकनिमित्तकमनुष्ठेयमुतोत्तरापच्छेदनिमित्तकमिति ।

(४) पूर्वपक्षः—पूर्वापरबलीयस्त्वन्यायेन पूर्वापच्छेदनिमित्तकेन प्रायश्चित्तेनोत्तरापच्छेदनिमित्तकप्रायश्चित्तस्य बाधे पूर्वमेव प्रथममनुष्ठेयमिति ।

(५) सिद्धान्तः—इह वाक्यद्वयात् ज्ञानद्वयमन्योन्यनिरपेक्षमेवोत्पद्यते । उत्पद्यमानं चोत्तरज्ञानं पूर्वज्ञानं बाधित्वैवात्मानं लभते । एवं चोत्तरकाले स्वयं बाधितं सत् नोत्तरस्य बाधकं भवितुमर्हति । न चान्यत् किञ्चिदुत्तरस्य बाधकमुपलभ्यते । तस्मादुत्तरकालीनमबाधितमेव वर्तते । तथा चोत्तरकालीनापच्छेदनिमित्तकमेव प्रायश्चित्तमनुष्ठेयमिति ।

एतदभिप्रेत्याह परमिति । 'परम्' उत्तरकालीनापच्छेदनिमित्तं प्रायश्चित्तं—'पूर्वस्य' पूर्वकालीनापच्छेदनिमित्तकप्रायश्चित्तस्य—'बाधकम्' । तस्मात् पूर्वकालीनापच्छेदकनिमित्तकमेव प्रायश्चित्तमनुष्ठेयमित्यर्थः ॥ २० ॥

(२१) ६।५।५५। सर्वं दद्यात् पुनर्यज्ञे

(१) पूर्वविचारशेषः ।

(२) प्रथममुद्गातुस्ततः प्रतिहर्तुरपच्छेदे प्रायश्चित्तं विचारितम् । यत्र तु प्रथमम् प्रतिहर्तैवापच्छिद्यते तत उद्गाता तत्रोद्गात्रपच्छेदनिमित्तकमदक्षिणयागरूपं प्रायश्चित्तमनुष्ठेयमिति पूर्वाधिकरणे स्थितम् । तस्य प्रायश्चित्तस्वरूपं चेत्थम्-यागस्य प्रथमप्रयोगं दक्षिणारहितमनुष्ठाय द्वितीयप्रयोगोऽनुष्ठेय इति ।

(३) तत्र सन्देहः—अस्मिन् द्वितीयप्रयोगे का दक्षिणा—किं द्वादशाधिकं गवां शतमुत सर्वस्वमिति ।

(४) पूर्वप्रयोगे या दक्षिणा दित्सिता सैवोत्तरप्रयोगे दातव्येति स्पष्टं श्रूयते । पूर्वप्रयोगे च ज्योतिष्टोमदक्षिणाभूतं गवां द्वादशाधिकं शतं दित्सितम् । तस्मादुत्तरप्रयोगे गवां द्वादशाधिकशतरूपैव दक्षिणा देयेति ।

(५) सिद्धान्तः—प्रतिहर्तुः प्रथमेऽपच्छेदे प्राप्ते तन्निमित्तकं सर्वस्वदानं प्रायश्चित्तम् प्रथमप्रयोगे प्राप्तम् । तेन च द्वादशाधिकशतस्य बाधः । तस्मात् प्रथमप्रयोगे सर्वस्वमेव दित्सितम् । यच्च पूर्वं दित्सितं तदेवोत्तरप्रयोगे दातव्यमिति श्रुतम् । एवं चोत्तरकालीनोद्गात्रपच्छेदनिमित्तेऽपि उत्तरप्रयोगे पूर्वकालीनप्रतिहर्त्रपच्छेदप्रयुक्तं सर्वस्वमेव दातव्यमिति।

एतदभिप्रेत्याह—सर्वमिति । 'पुनर्यज्ञे' उत्तरप्रयोगे—'सर्वं' सर्वस्वम्-एव—'दद्यात्' दक्षिणारूपेणेत्यर्थः ॥ २१ ॥

(२२) ६।५।५६ पुनरेकमहर्भवेत् ।

(१) अपच्छेदनिमित्तकप्रायश्चित्तमेव विचार्यते ।

(२) द्वादशाद्यहर्गणे यदि कस्मिंश्चिदहनि उद्गातुरपच्छेदस्तन्निमित्तके प्रायश्चित्तेऽदक्षिणमेव तं प्रयोग समाप्य पुनः प्रयोगः कर्तव्य इति स्थितम्।

(३) तत्र सन्देहः—किमत्र कृत्स्नोऽप्यहर्गणः पुनः प्रयोक्तव्य उतैकाहमात्रमिति ।

(४) पूर्वपक्षः—कृत्स्नस्याहर्गणस्यैककर्मत्वात् कृत्स्नोऽपि पुनः प्रयोक्तव्य इति ।

(५) सिद्धान्तः—महाप्रयोगस्यैकत्वेऽपि अवान्तरप्रयोगाणां परस्परभिन्नत्वात् एकाहमेवावर्तनीयमिति ।

एतदभिप्रेत्याह पुनरिति । 'पुनः' पुनः पुनः प्रयोगे—'एकमेव अहः भवेत्' आवर्तनीयम्-न तु कृत्स्नोऽपि गण इति भावः ॥ २२ ॥

पादे द्वाविंशतिर्न्याया न्यायविद्भिः समीरिताः ॥

स्पष्टार्थम् ॥

इति षष्ठस्य पञ्चमः ।

अथ षष्ठस्य षष्ठ पादः ।

(सत्रविचारात्मकः)

(१) ६।६।१-११ न भिन्नकल्पाः खलु सत्रिणः स्युः

(१) सत्राधिकारविषयको विचारः प्रवर्तते ।

(२) सन्ति सत्राणि-तत्र श्रूयते 'सप्तदशावराः सत्रमासीरन्' इति । प्रयाजेषु चानुष्ठानप्रकारे भेदोऽस्ति पुरुषभेदकृतः-कण्वकश्यपादिगोत्राणां नाराशंसो द्वितीयः प्रयाजः, इतरेषां तु तनूनपादेव । ते एते भिन्नकल्पाः ।

(३) तत्र सन्देहः—सत्रेषु किं समानकल्पानां भिन्नकल्पानां च सहाधिकारः-उत समानकल्पानामेवेति ।

(४) पूर्वपक्षः—'सप्तदशावरा' इति निर्विशेषं सामान्यमेवोक्ताः सत्रिणः । न चोपलभ्यते भिन्नकल्पानां सहानुष्ठाननिषेधः । तस्मात् समानकल्पा भिन्नकल्पाश्च सर्वेऽप्यधिकारिणः सत्रेषु-इति ।

(५) सिद्धान्तः—भिन्नकल्पानां सहानुष्ठाने कर्म विगुणं स्यात् । यस्मिन् काले कण्वगोत्रस्य सत्रिणो नाराशंसः प्राप्नोति तस्मिन्नेव कालेऽपरस्य तनूनपात् प्राप्तः-एवं च यदि तनूनपात् कृतस्तर्हि काण्वस्य वैगुण्यम्-यदि नाराशंसस्तर्हीतरस्य वैगुण्यम् । एवं च वैगुण्ये दुर्निवारे सत्रस्य फलं न स्यात् । तस्मात् समानकल्पानामेव सहाधिकार इति ।

एतदभिप्रेत्याह नेति । 'भिन्नकल्पाः' भिन्नः कल्पः अनुष्ठानप्रकारो येषां ते-'सत्रिणः' सत्रे सहानुष्ठानाधिकारिणः-'न खलु' नैव 'स्युः'-अपि तु समानकल्पा एवेति भावः ॥ १ ॥

(२) ६।६।१२-१५ यजेत राजा सपुरोहितस्तु ।

(१) पूर्वाधिकरणापवादः ।

(२) कुलाययज्ञं प्रकृत्य श्रूयते-'अनेन राजपुरोहितौ सायुज्यकामौ यजेयाताम्' इति ।

(३) तत्र सन्देहः—अत्र किं राज्ञः द्वौ पुरोहितौ अधिकृतौ उत पुरोहितेन सहितो राजेति ।

(४) पूर्वपक्षः—राजा क्षत्रियः पुरोहितो ब्राह्मणः । तस्माद्विभिन्नकल्पौ इमौ । अतश्च पूर्वाधिकरणन्यायेन न तयोः सहाधिकारः । द्वयोस्तु पुरोहितयोर्ब्राह्मणत्वादेककल्पत्वसम्भवे राज्ञो द्वौ पुरोहितावेवात्राधिकृताविति ।

(५) सिद्धान्तः—'पुरोहितं वृणीते' इति वचनेनैकस्य राज्ञ एक

एव पुरोहितः । एवं च द्वयोः पुरोहितयोरसम्भवे राजा च पुरोहितश्चेति द्वावत्राधिकृतौ । स्थितेऽपि पूर्वाधिकरणन्याये श्रुतिवचनबलाद् भिन्नकल्पयोरपि सहाधिकारो भवति इति ।

एतदभिप्रेत्याह—यजेतेति । 'सपुरोहितः' पुरोहितेन सहितः—'राजा' तु भिन्नकल्पोऽपि—'यजेत' कुलाययज्ञेनेति शेषः ॥ २ ॥

(३) ६।६।१६–२३ अब्राह्मणस्याधिकृतिर्न सत्रे

(१) सत्राधिकारविचारोऽनुवर्तते ।

(२) सन्ति सत्राणि ।

(३) तत्र सन्देहः—सत्रेषु किं त्रयाणां वर्णानामधिकार उत ब्राह्मणमात्रस्येति ।

(४) पूर्वपक्षः—'सप्तदशावरा ऋद्धिकामाः सत्रमासीरन्' इति सामान्यत ऋद्धिकामानामेवाधिकारस्य श्रुतत्वात् त्रयाणामेव वर्णानामधिकारः इति ।

(५) सिद्धान्तः—ब्राह्मणमात्रस्यार्त्विज्येऽधिकार इति द्वादशे स्थास्यति । अत्र तु ये 'यजमानास्त एवर्त्विजः' इति यजमानानामेव ऋत्विक्कार्याणि । तस्माद् ब्राह्मणस्यैवाधिकार इति ।

एतदभिप्रेत्याह—अब्राह्मणस्येति । 'सत्रे' सत्रानुष्ठाने—'अब्राह्मणस्य' यो ब्राह्मणो न भवति तस्य—'अधिकृतिः' अधिकारो न भवतीति शेषः ॥३॥

(४) ६।६।२४–२६ वासिष्ठशब्दो भवतीह गौणः ।

(१) पूर्वाधिकरणशेषः ।

(२) ब्राह्मणस्यैव सत्रेऽधिकार इति स्थितम् ।

(३) तत्र सन्देहः—अयमधिकारः किं सर्वेषां ब्राह्मणानामुत वासिष्ठानामेव उत वैश्वामित्राणामेवेति ।

(४) पूर्वपक्षः—ऋद्धिकामत्वमेवात्राधिकारनियामकम् । तच्च सर्वेषां तुल्यम् । तस्मात् सर्वेषामधिकारः । अथवा 'वासिष्ठो ब्रह्मा भवति' इति वासिष्ठस्यैव ब्रह्मत्वविधानात् सर्वेषां सत्रिणां वासिष्ठत्वमेव प्राप्तमिति ।

(५) सिद्धान्तः—'वासिष्ठो ब्रह्मा' इति न ब्रह्मणो वासिष्ठत्वं विदधाति—स्तोमभागप्रशंसारूपोऽयमर्थवाद एव—ईदृशाः स्तोमभागमन्त्रा यदेतानधीयानोऽवासिष्ठोऽपि ब्रह्मतामर्हतीत्यस्यार्थः । होतुस्तु वैश्वामित्रत्वं स्पष्टं विहितम्—'वैश्वामित्रो होता' इति वाक्ये । तस्मात् होतुर्वैश्वामित्रत्वे स्थिते प्रथमाधिकरणन्यायेन वैश्वामित्राणां तत्समानकल्पानामेव चाधिकारः सत्रे इति ।

एतदभिप्रेत्याह—वासिष्ठेति । 'इह' वासिष्ठो ब्रह्मेत्यत्र वाक्ये—'वासिष्ठशब्दः' 'गौणः' स्तावकोऽर्थवादः—'भवति'—न तु ब्रह्मणो वासिष्ठत्वविधायक इति शेषः । तस्मात् सत्रे न वासिष्ठादीनामपि तु वैश्वामित्राणां तत्समानकल्पानां चात्राधिकार इत्याशयः ॥ ४ ॥

(५) ६।६।२७-३२ सत्रेऽधिकारी न भवेन्निरग्निः

(१) सत्राधिकारोऽनुवर्तते ।

(२) सत्राण्येवात्राप्युदाहरणम् ।

(३) तत्र सन्देहः-अत्र किं साग्नीनामेवाधिकार उतानग्नीनामपीति ।

(४) पूर्वपक्षः—सत्रिणाम्मध्ये यद्येकोऽपि साग्निः स्यात्तर्हि तस्यैवाग्निषु तेन सह प्रवृत्तैरनग्निकैरपि कार्यं कर्तुं शक्यत एव । तस्मात् सर्वे साग्निकाः स्युरित्यस्यावश्यकता नास्ति । तस्मात् साग्नीनामनग्नीनामप्यधिकार इति ।

(५) सिद्धान्तः—'अग्नीनादधीत' इति विधावात्मनेपदश्रवणादाधानफलस्य कर्तृमात्रगामित्वम् । तत्फलं च कर्मानुष्ठानयोग्यता । तस्मात् य अग्नीनाधत्ते तन्मात्रस्यैव तत्साध्यकर्मस्वधिकारः । तस्मादनग्नयो नाधिकारिण इति ।

एतदभिप्रेत्याह—सत्र इति । 'निरग्निः' अनाहिताग्नि —'सत्रे' सत्रानुष्ठाने-'अधिकारी' 'न भवेत्'—अपि तु साग्निरेवेति भावः ॥ ५ ॥

(६) ६।६।३३-३५ जुह्वादिपात्रं पृथगत्र कार्यम् ।

(१) सत्रविषयक एव विचारः ।

(२) सन्ति सत्रप्रयोगे जुह्वादिपात्राण्यपेक्षितानि सत्रिभिः ।

(३) तत्र सन्देहः—किं यस्य कस्यापि सत्रिणः तस्याग्निहोत्रसम्बन्धीनि पात्राण्यासाद्य तैरेव सर्वे व्यवहरेयुरुत सत्रार्थे पृथगेव सकलयजमानसाधारणानि पात्राणि सम्पादनीयानीति ।

(४) पूर्वपक्षः—पूर्वमग्निहोत्रसम्बन्धेनासादितानि पात्राणि तत्र स्थितान्येव । तैरेव च प्रयोगः सर्वैरपि सम्भवति । तथा सति इतरेषां नवीनानां पात्राणां सम्पादने यत्नो वृथैव । तस्मात् यस्य कस्यापि यजमानस्य पात्राणि गृहीत्वा सर्वेऽपि व्यवहरेयुरिति ।

(५) सिद्धान्तः—साग्निकस्य मरणे तदीयानि यज्ञपात्राणि सर्वाणि तेन सहैव दाह्यन्ते । तथा च सत्रिणाम्मध्ये यस्यैकस्य पात्राण गृहीतानि स यदि मध्य एव म्रियेत तर्हि पात्राण्यपि दह्येरन् । पात्रदाहे चावशिष्टः प्रयोगो विगुणः स्यात् । तस्मात् सत्रिणां स्वस्वपात्रेभ्यः पृथगेव सत्रार्थं साधारणानि पात्राणि सम्पादनीयानीति ।

एतदभिप्रेत्याह जुह्विति । 'अत्र' सत्रे—'जुह्वादि' 'पात्रम्'—'पृथक्' यजमानानां स्वस्वाग्निसम्बन्धीनि यानि पात्राणि तेभ्यो भिन्नं· सर्वयजमानसाधारणम्—'कार्यम्' सम्पादनीयमित्यर्थः ॥ ६ ॥

(७) ६।६।३६-३६ भवेद्व विशामेव न साप्तदश्यम्

(१) अधिकारविचारोऽनुवर्तते ।

(२) अध्वरकल्पादिष्विष्टिविकृतिषु श्रूयते—'सप्तदश सामिधेनीरनुब्रूयात्' इति ।

(३) तत्र सन्देहः—यदेतत् सामधेनीनां साप्तदश्यं तत्र वैश्यानामेवाधिकार उत त्रयाणां वर्णानामिति ।

(४) पूर्वपक्षः—प्रकृतौ 'सप्तदशानुब्रूयाद्वैश्यस्य' इति वैश्यस्य पृथगभिधाय साप्तदश्यमुच्यते । तस्माद्वैश्य एवात्राधिकृतो न क्षत्रियो ब्राह्मणो वेति ।

(५) सिद्धान्तः—प्रकृतौ 'पञ्चदश सामिधेनीरन्वाह' इति वर्णत्रयसाधारण्येन पाञ्चदश्यमुक्त्वा पश्चाद्व वैश्यमात्रं निमित्तीकृत्य साप्तदश्यं विहितम् । एवं च प्रकृतिसम्बन्धेन यत्साप्तदश्यमुक्तं तस्य प्रकृतावेवान्वयो न विकृतिषु । विकृतिषु च प्रकृतिगतपाञ्चदश्यवत् साप्तदश्यं वर्णत्रयसाधारण्येन विहितम् । तस्मात् वर्णत्रयस्याप्यधिकारः साप्तदश्ये तत्साध्ये चाध्वरकल्पादौ कर्मणीति ।

एतदभिप्रेत्याह भवेदिति । 'साप्तदश्यं' सामिधेनीनां सप्तदशसङ्ख्यकत्वम्—'विशामेव' वैश्यानां केवलं—'न भवेत्' अपि तु त्रयाणामेव वर्णानामित्याशयः ॥ ७ ॥

न्यायास्तु सप्तैव भवन्ति पादे ।

स्पष्टम् ।

इति षष्ठस्य षष्ठः ।

अथ षष्ठस्य सप्तमः पादः ।

(यज्ञे किं देयं किं न देयमिति विचारः)

(१) ६।७।१-२ सर्वस्वे ज्ञातयो न स्युः

(१) देयविचारः प्रस्तूयते ।

(२) 'विश्वजिति सर्वस्वं ददाति' इति सर्वस्वदानं विहितम् ।

(३) तत्र सन्देहः—यावत् किञ्चित् 'स्व'शब्देन व्यपदिश्यते-माता पितेत्येवमादि-किमेतत् सर्वमपि देयमुत यत्र प्रभुत्वयोगेन 'स्व'-शब्दस्तदेवेति ।

(४) पूर्वपक्षः—पित्रादिष्वपि स्वशब्दव्यपदेशस्य तुल्यत्वात् तेषामपि दानम् धनादीनामिवेति ।

(५) सिद्धान्तः—आत्मसम्बन्धस्यागपूर्वकं परकीयस्वत्वापादनं दानमित्युच्यते । दीयमाने च पितरि न भवति दातुः स्वकीयपितृत्वसम्बन्धत्यागः परकीयपितृत्वापादनं वा । स्वशब्दस्य च चत्वारोऽर्थाः—आत्मा ज्ञातिः आत्मीयं धनं चेति । एतेषु चैक एवार्थ एकस्मिन् वाक्ये ग्राह्यः । प्रकृते च गवादिधनस्यैव दक्षिणात्वादिहापि तद्वाचित्वमेव स्व-शब्दस्य युज्यते । तस्मात् धनस्यैव दानं न पित्रादीनां ज्ञातीनामिति ।

एतदभिप्रेत्याह सर्वस्व इति । 'सर्वस्वे' विश्वजिति देयत्वेन विहिते-'ज्ञातयः' पित्रादयः—'न स्युः'—अपि तु गवादिधनमेवेत्याशयः ॥ १ ॥

(२) ६।७।३ देयं भूगोलकं न तु ।

(१) देयविचारो वर्तते ।

(२) उक्ते एव सर्वस्वदाने—

(३) सन्देहः—किं कृत्स्नं भूमण्डलं देयं न वेति ।

(४) पूर्वपक्षः—यस्य स्वत्वं भूमण्डले तस्य समस्तं भूमण्डलं गवादीव धनमेव । तस्मात् तेन देयमिति ।

(५) सिद्धान्तः—समस्तभूमण्डले न कस्यापि स्वत्वम् । तत्तु सकलानां प्राणिनां कर्मफलोपभोगभूमिः । अत एव सर्वसाधारणम् । तस्मात् भूखण्डस्य देयत्वेऽपि भूगोलकस्य न देयतेति ।

एतदभिप्रेत्याहः देयमिति । 'भूगोलकं' समस्तं भूमण्डलम्-'तु' 'न देयम्'-यद्यपि भूखण्डम्भवति देयमिति तुना सूचितम् ॥ २ ॥

(३) ६।७।४ नाश्वा देयाः पर्युदासात्

(१) देयविचारः ।

(२) उक्ते सर्वस्वदाने एव पुनः—

(३) सन्देहः—किमश्वा देया उत नेति।

(४) पूर्वपक्षः—'न केसरिणो ददाति' इति विश्वजिति श्रूयते, सर्वस्वदानं च विहितम्। एवं च वाक्यद्वयपर्यालोचनयाऽश्वस्य दानं वैकल्पिकमित्यभ्युपगन्तव्यमिति।

(५) सिद्धान्तः—'न केसरिणो ददाती'ति न प्रतिषेधोऽपि तु पर्युदास एव। ततश्च अश्वस्य पर्युदासे सत्यश्वव्यतिरिक्तमेव सर्वस्वं देयमित्येव विधिनिषेधवाक्यद्वयपर्यालोचनया लभ्यतेऽर्थः। तस्मादश्वा नैव देया इति।

एतदभिप्रेत्याह नेति। 'अश्वाः' 'न' 'देयाः'—विश्वजिति—कस्मात्—'पर्युदासात्' केसरिणो न ददातीत्यनेन वाक्येनाश्वस्य पर्युदस्तत्वादित्यर्थः॥ ३॥

(४) ६।७।५ स्थितमेव च दीयते।

(१) देयविचारो वर्तते।

(२) सर्वस्वदाने प्राप्ते—

(३) सन्देहः—किं यावन्ति मनुष्यस्य भोगोपकरणानि तेषामसत्त्वे तानि सर्वाण्यर्जयित्वा देयानि—उत यान्येव आत्मनो वर्तन्ते तान्येव देयानि—नाविद्यमानान्यर्जनीयानीति।

(४) पूर्वपक्षः—सर्वस्वदानं प्रकृत्य श्रूयते—'पुरुषेण भोग्यं शय्यासनादि यत्सर्वं तद्दातव्यम्' इति। तस्मादेतेषु यन्नास्ति तत् सर्वमर्जयित्वापि देयमिति।

(५) सिद्धान्तः—चोदकप्राप्तं दानमुद्दिश्यैव सर्वस्वविधानम्। सर्वस्वशब्दश्च दातुर्विद्यमानधनवाच्येव। तस्माद् यदस्ति तदेव देयमिति।

एतदभिप्रेत्याह स्थितमिति। 'स्थितम्' दातुर्विद्यमानं यद् धनं तत् 'एव' 'च' 'दीयते'—न त्वपरमर्जयित्वेति भावः॥ ४॥

(५) ६।७।६ न धर्मोपनतो देयः

(१) सर्वस्वदेयविचारो वर्तते।

(२) विश्वजिति देयस्य सर्वस्वस्य प्रसङ्गेन—

(३) सन्देहः—यः शूद्रो ब्राह्मणं धर्मज्ञानार्थम्परिचरति स परिचारकः शूद्रो देयो न वेति।

(४) पूर्वपक्षः— सर्वाणि स्वानि देयानि। परिचारकोऽपि स्वम्। तस्मात् सोऽपि देय इति।

(५) सिद्धान्तः—धर्मं जिज्ञासमान एवायं ब्राह्मणं शुश्रूषते। न चैवंरूपः परिचारकः क्रीतदासवत् ब्राह्मणस्य स्वं भवति। तस्मात् स न देय इति।

एतदभिप्रेत्याह नेति–'धर्माय' धर्मज्ञानसम्पादनाय 'उपनतः' ब्राह्मणं सेवमानः—शूद्रः—'न देयः'—सर्वस्वदक्षिणायामिति शेषः ॥ ५ ॥

(६) ६।७।७ तत्कालं तु प्रदीयते ।

(१) सर्वस्वदेयविचारो वर्तते ।

(२) सर्वस्वे देये—

(३) सन्देहः—किं यद् धनं दक्षिणाकाले वर्तते तदेव देयमुत भूतमनागतञ्चापीति ।

(४) पूर्वपक्षः—भूतं—वर्तमानं—भावि यत् किञ्चिद् धनं तत्सर्वं सर्वस्वपदेन विवक्षितम् । तस्मात् सर्वस्वे देये यद् भावि तदपि देयमिति ।

(५) सिद्धान्तः—भूतं विनष्टं भावि च नास्त्येव । तस्माद् दानकाले तदुभयं नास्त्येव । अविद्यमानस्य दानासम्भवः । तस्माद् यद् दानकालेऽविद्यमानं तन्मात्रमेव देयमिति ।

एतदभिप्रेत्याह तदिति । 'तत्कालं'-'स' दानकालः 'कालो' यस्य तत्, दानकाले विद्यमानं यद् धनम् तदेव—'प्रदीयते' सर्वस्वदाने—न तु भूतं भावि वेत्याशयः ॥ ६ ॥

(७) ६।७।८–१३ क्रत्वर्थं नैव दातव्यम्

(१) सर्वस्वदेयविचारो वर्तते ।

(२) विश्वजिति सर्वस्वं देयमिति विहितम् ।

(३) तत्र सन्देहः—दक्षिणायां यदा सर्वस्वं प्रदत्तं तदनन्तरमेवावशिष्टेऽपीतिकर्तव्यतांशे कर्म त्यक्तव्यमुतावशिष्टं कर्म समापनीयं तदर्थं च धनमवशेषणीयमिति ।

(४) पूर्वपक्षः—प्रदत्ते सर्वस्वे द्रव्याभावादेवावशिष्टकर्मानुष्ठानासम्भवः । तस्मादवशिष्टस्येतिकर्तव्यतांशस्य त्याग एव प्राप्त इति ।

(५) सिद्धान्तः—दक्षिणा हि माध्यन्दिनसवने दीयते । तदनन्तरं यदि द्रव्याभावात् कर्मणो विराम एव प्राप्तस्तर्हि तदूर्ध्वभाविनः तृतीयसवनमारभ्योदवसानीयान्तस्य क्रतुभागस्य विधानं सर्वथा व्यर्थमेव स्यात् । न चाङ्गभूतया दक्षिणया प्रधानस्य क्रतोर्बाधो युक्तः । तस्मात् साङ्गक्रतुसम्पादनाय यावद्धनमपेक्षितं तावदवस्थाप्यैव सर्वस्वं दक्षिणायां देयमिति ।

एतदभिप्रेत्याह क्रत्विति। 'क्रत्वर्थम्' यत् धनं साङ्गस्य क्रतोः सम्पादनायापेक्षितं तत्—'नैव दातव्यम्' दक्षिणायामिति शेषः ॥ ७ ॥

(८) ६।७।१४–१७ देयं सर्वगणेऽपि तत् ।

(१) सर्वस्वदक्षिणाविषयको विचारो वर्तते ।

(२) अस्त्यहर्गणोऽष्टरात्रः । तत्र आदौ विश्वजित्-मध्ये ज्योतिः-अन्ते अभिजित् इति कर्मानुष्ठानक्रमः । एवमत्र विश्वजिदङ्गत्वेन विहितम् ।

(३) तत्र सन्देहः—अहर्गणाङ्गभूते विश्वजिति अपि किं सर्वस्वं दक्षिणा उत द्वादशाधिकशतमेवेति ।

(४) पूर्वपक्षः—अहर्गणो द्वादशाहस्य विकृतिः—द्वादशाहश्च ज्योतिष्टोमस्य विकृतिः-ज्योतिष्टोमे च द्वादशाधिकं शतं दक्षिणा । तस्मात् परम्परया तद्विकृतावहर्गणेऽपि तदेव दक्षिणा । तस्मादहर्गणस्य प्रथमेऽहनि कृते विश्वजित्यपि तावदेव न सर्वस्वमिति ।

(५) सिद्धान्तः—एकाहो विश्वजित् स्वतन्त्रमेव कर्म । अहर्गणाद्यदिनकर्तव्यस्य कर्मणोऽपि तेनैव नाम्ना विहितत्वात् तस्यैव धर्मा अतिदिश्यन्ते । तस्मात् अहर्गणे प्रथमेऽहनि कृते विश्वजिति सर्वस्वमेव दक्षिणेति ।

एतदभिप्रेत्याह—देयमिति । 'सर्वगणे' अहर्गणेऽपि यो विश्वजित् क्रियते तस्मिन् 'अपि'—'तत्' सर्वस्वं—'देयम्' दक्षिणात्वेनेति शेषः ।

वार्तिककारमतेन तु द्वादशशतं देयमित्येव सिद्धान्तः ॥ ८ ॥

(९) ६।७।१८-२० तद् द्वादशशतादूर्ध्वम्

(१) सर्वस्वदक्षिणाविचारप्रसङ्गेन तस्येयत्ताविचारः ।

(२) विश्वजिति सर्वस्वं देयमिति स्थितम् ।

(३) तत्र सन्देहः—यस्य द्वादशशतपरिमितं तदल्पं वा धनं सर्वस्वं वर्तते—किं तस्यापि विश्वजित्यधिकारः—उत यस्य द्वादशशतादधिकं तस्यैवेति ।

(४) पूर्वपक्षः— सर्वं धनं सर्वस्वपदवाच्यम् । यस्य द्वादशशतं तदल्पं वा धनं वर्तते तस्य तदेव सर्वस्वम् । तस्मात्तस्यापि विश्वजित्यधिकारोऽस्त्येवेति ।

(५) सिद्धान्तः—ज्योतिष्टोमप्रकरणे द्वादशशतं दक्षिणेति विधानानन्तरं श्रूयते—'यद्येतावता नानमेयुरपि सर्वस्वेन' इति । तेन द्वादशशतादधिकपरिमाणमेव सर्वस्वपदेन विवक्षितमिति सूचितम् । तस्मात् विश्वजित्यपि तथैवाभ्युपगन्तव्यम् । एवं च यस्य द्वादशशतादधिकं धनं तस्यैव सर्वस्वदानसम्भवात् तस्यैव विश्वजित्यधिकारो नाल्पधनस्येति ।

एतदभिप्रेत्याह तदिति । 'तत्' सर्वस्वपदवाच्यम्—'द्वादशशतात्' 'ऊर्ध्वम्' अधिकमेव विवक्षितम्—न ततोऽल्पतरमित्याशयः ॥ ९ ॥

(१०) ६।७।२१–२२ देयं कल्पान्तरं बहु ।

(१) विश्वजिति देयं विचार्य आधाने देयं विचार्यते ।

(२) आधाने श्रूयते–'एका देया–षड् देयाः–द्वादश देयाः–चतुर्विंशतिर्देयाः–शतं देयम्—सहस्रं देयम्–अपरिमितं देयम्' इति ।

(३) तत्र सन्देहः–अपरिमितमित्यनेन किं विधीयते–किमेकादिसङ्ख्यया यत् परिमितं तन्न दातव्यमिति प्रतिषेधः–उत अपरिमितं नाम किञ्चित्तेभ्योऽन्यत् तद् देयमिति विधिरिति ।

(४) पूर्वपक्षः–अपरिमितशब्दगतेन नञा परिमाणं निषिध्यते । तस्मात् यत् परिमितं तन्न देयमिति प्रतिषेध एव तस्यार्थ इति ।

(५) सिद्धान्तः—रूढ्या अपरिमितशब्दस्य बहुत्वमेवार्थः । तस्मान्नैकादिसङ्ख्या निषिध्यतेऽपितु तेभ्यः कल्पान्तरमेव विधीयते इति ।

एतदभिप्रेत्याह—देयमिति । 'बहु' अपरिमितशब्दवाच्यम्—'देयम्' इति 'कल्पान्तरम्' । यथा एका देयेति बहवः सङ्ख्याकल्पास्तथैव बहु देयमित्यपि एकः कल्पः 'अपरिमितं देयम्' इत्यनेन विहित इत्याशयः ॥ १० ॥

(११) ६।७।२३–२५ सहस्रादधिकं तच्च

(१) पूर्वाधिकरणशेषः ।

(२) बहु देयमिति स्थितम् ।

(३) तत्र सन्देहः—बहुपदेनात्र किं सहस्रादधिकमेव विवक्षितमुत ततो न्यूनमपीति ।

(४) पूर्वपक्षः—रूढ्या अपरिमितशब्दः सहस्रादधिके तन्न्यूने चोभयत्रापि तुल्यमेव वर्तते । तस्मात् सहस्रादधिकं ततो न्यूनमपि देयत्वेनात्र विवक्षितमिति ।

(५) सिद्धान्तः—एकादिपक्षेषूत्तरोत्तराभिवृद्धिर्दृश्यते । सहस्रपक्षमुक्त्वा तदनन्तरञ्च अपरिमितशब्दप्रयोगः । तस्मात् अपरिमितशब्दः सहस्रादधिके एव पर्यवस्यतीति ।

एतदभिप्रेत्याह—सहस्रादिति । 'तत्' अपरिमितशब्दवाच्यं–'च' 'सहस्रादधिकम्'—न ततो न्यूनमित्यर्थः ॥ ११ ॥

(१२) ६।७।२६–३० माषपाकवचः स्तुतिः ।

(१) अधिकारविचारः ।

(२) इदं श्रूयते—'इति ह स्माह बर्कुर्वार्ष्णिः माषानेव मह्यं पचत' इति ।

(३) तत्र सन्देहः—किमयं वृष्णिगोत्रोत्पन्नानां माषपाकविधिरुतार्थवाद इति ।

(४) पूर्वपक्षः—वार्ष्णिरिति नामग्रहणात्-पचत इति विधिश्रवणाच्च वार्ष्णीनामत्र माषपाको विधीयत इति ।

(५) सिद्धान्तः—नायं विधिरपि त्वर्थवाद एव-'तस्मादारण्यमेवाश्नीयात्' इत्यस्यारण्याशनविधेः शेषत्वात्तत्स्तावकत्वेनैवान्वयादिति ।

एतदभिप्रेत्याह माषेति । 'माषपाकवचः' माषान् पचतेति वाक्यम्-'स्तुतिः' अर्थवादः-न तु विधिरिति शेषः ॥ १२ ॥

(१३) ६।७।३१-४० अह्नां सहस्रसङ्ख्या स्यात्

(१) अधिकारविचार एव ।

(२) अस्ति सहस्रसंवत्सरसत्रम्-'पञ्चपञ्चाशतस्त्रिवृतः संवत्सराः-पञ्चपञ्चाशतः पञ्चदशाः-पञ्चपञ्चाशतः सप्तदशाः-पञ्चपञ्चाशदेकविंशाः-विश्वसृजामयनं सहस्रसंवत्सरम्' इति ।

(३) तत्र सन्देहः-किं [ये सहस्रसंवत्सरायुषस्तेषामेवात्राधिकार उत मनुष्याणाम्-तत्र च संवत्सरशब्दस्य कोऽर्थ इति ।

(४) पूर्वपक्षः—गन्धर्वादीनां देवगणानामेवात्राधिकारः-तेषामेव सहस्रसंवत्सरायुस्सम्भवादिति । अथवा रसायनादिना येषां मनुष्याणामतिदीर्घायुराप्तं तेषामेवात्राधिकार इति । अथवा संवत्सरशब्देनात्र मासा अभिप्रेताः तथा चेदं सत्रं सहस्रमासव्यापि । अथवा संवत्सरशब्दो द्वादशरात्रिपरः—इत्येवमाद्यो बहवः पूर्वपक्षकल्पाः ॥

(५) सिद्धान्तः-संवत्सरशब्देनात्र दिनमेवाभिप्रेतम् । तस्मात् सहस्रदिनव्यापीदं सत्रमिति ।

एतदभिप्रेत्याह अह्नामिति । 'सहस्रसङ्ख्या' सहस्रसंवत्सरमित्यत्रोक्ता—'अह्नाम्' दिनानामेव-'स्यात्' न पुनर्वर्षाणामिति शेषः ॥ १३ ॥

न्यायाः पादे त्रयोदश ।

स्पष्टम् ।

इति षष्ठस्य सप्तमः ।

अथ षष्ठस्याष्टमः ।

[अग्निविचारात्मकः]

(१) ६।८।१-१० चातुर्होत्रेऽनग्निरेवाधिकारी

(१) अधिकारविचारे साग्निनिरग्निविवेकः ।

(२) 'प्रजाकामं चतुर्होत्रा याजयेत्' इति चातुर्होत्रं विहितम् । 'इन्द्रो होता द्यौरध्वर्युः' इत्यादिको मन्त्रश्चतुर्होता—तेन प्रजाकामं याजयेदिति विध्यर्थः ।

(३) तत्र सन्देहः—अस्मिन् होमे किमाहिताग्निरेवाधिकृत उतानाहिताग्निरेवेति ।

(४) पूर्वपक्षः—अग्निहोत्रादिक्रतुहोमाः संस्कृत एवाग्नौ क्रियन्ते । तस्मादयमपि होमस्तत्रैव कर्तव्य इति । तस्मात्साग्नेरेवात्राधिकारः । अथवा संस्कृतेऽसंस्कृते च कर्तव्यः । तस्मात् साग्नेर्निरग्नेश्चाधिकार इति ।

(५) सिद्धान्तः—'एषा वा अनाहिताग्नेरिष्टिर्यच्चतुर्होतार' इति श्रुत्या स्पष्टमभिधीयते । तस्माच्छ्रुतिवचनबलादनाहिताग्नेरेवात्राधिकारः । तस्य च संस्कृताग्नेरभावात् लौकिकाग्नावेवायं होम इति ।

एतदभिप्रेत्याह चातुर्होत्र इति । 'चातुर्होत्रे' चातुर्होत्रनामके होमे—'अनग्निः' अनाहिताग्निः—'एव' 'अधिकारी'न चाहिताग्निरित्याशयः ॥१॥

(२) ६।८।५ क्रत्वर्थेऽस्मिन्नग्निमानेव कर्ता ।

[पञ्चमसूत्रस्वरसादिदमधिकरणान्तरमत्र धृतं भाष्ये न्यायमालायाञ्च न विद्यते]

(१) पूर्वाधिकरणापवादः ।

(२) सन्ति चातुर्होत्रहोमाः क्रतुशेषा अक्रतुशेषाश्च ।

(३) तत्र सन्देहः—किमुभयविधौ चातुर्होत्रेऽनग्नेरेवाधिकार उत अक्रतुशेषेष्वेवेति ।

(४) पूर्वपक्षः—पूर्वाधिकरणप्रदर्शितश्रुतिबलात् सर्वेषु चातुर्होत्रेषु–क्रतुशेषेष्वक्रतुशेषेषु च—अनग्नेरेवाधिकारः इति ।

(५) सिद्धान्तः—नानग्नेः क्रतवः सन्ति । न च क्रत्वङ्गं क्रत्वाधारभूतादग्नेरन्यत्र प्रयुज्यते । तस्मात् क्रतुशेषे चातुर्होत्रे साग्नेरेवाधिकार इति ।

एतदभिप्रेत्याह—क्रत्विति । 'क्रत्वर्थे' क्रतुशेषे–'अस्मिन्' चातुर्होत्रे—'अग्निमान्' साग्निः—'एव कर्ता' कर्तृत्वेनाधिकृत इत्यर्थः ॥ २ ॥

(३) ६।८।११-१६ होमं कुर्यान्नोपयन् श्रौतवह्नौ

(१) अधिकारविचारोऽनुवर्तते ।

(२) इदमामनन्ति—'उपनयंस्तिसृभिर्जुहुयात्' इति ।

(३) तत्र सन्देहः—अयं होमः किमाधानसंस्कृतेऽग्नौ—उत असंस्कृते इति ।

(४) पूर्वपक्षः—चातुर्होमवदुपनयनहोमानां लौकिकाग्नौ कर्तव्यताविधायकं वचनं नास्ति । तस्मात् संस्कृते एवाग्नौ अयं होम इति ।

(५) सिद्धान्तः—विद्वानेवाधानेऽधिकारी । न चानुपनीतस्य विद्या । विद्याभावेन चाधानाभावस्ततश्च संस्कृताग्नेरभावः । तस्मात् असंस्कृत एवाग्नौ उपनयनहोम इति ।

एतदभिप्रेत्याह होममिति । 'उपयन्' उपनीयमानः—'श्रौते' आधानसंस्कृते 'वह्नौ' अग्नौ—'होमं'—'न कुर्यात्'-अपि त्वसंस्कृते एवेत्यर्थः ॥३॥

(४) ६।८।२०-२१ यागं कुर्याल्लौकिकेऽग्नौ निषादः ।

(१) अधिकारविचारः ।

(२) अस्ति स्थपतीष्टिः—'एतया निषादस्थपतिं याजयेत्' इति ।

(३) तत्र सन्देहः—इयं इष्टिः किमाधानसंस्कृतेऽग्नौ स्यात् उत लौकिके इति ।

(४) पूर्वपक्षः—इष्टिरियं इष्टिप्रकृतिवत्कर्तव्या । इष्टिप्रकृतिश्च संस्कृत एवाग्नौ भवति । तस्मादियमपीष्टिर्वैदिक एवाग्नौ कर्तव्येति ।

(५) सिद्धान्तः—निषादस्यात्रैवर्णिकत्वात् त्रैवर्णिकस्यैव वेदाध्ययनाधिकारात् वेदरहितस्य चाधानेऽनधिकारात् निषादस्य वैदिकाग्निर्न सम्भवति । तस्माल्लौकिकाग्नावेव स्थपतीष्टिरिति ।

एतदभिप्रेत्याह यागमिति । 'निषादः' स्थपतिः—'लौकिके' असंस्कृते एव—'अग्नौ' 'यागं' स्थपतीष्टिं-'कुर्यात्'-न श्रौताग्नाविस्याशयः ॥४॥

(५) ६।८।२२ श्रौते वह्नौ नावकीर्णीष्टिरिष्टा

(१) अधिकारविचारः ।

(२) अस्त्यवकीर्णीष्टिः-'ब्रह्मचार्यवकीर्णी नैरृतं गर्दभमालभेत' इति।

(३) तत्र सन्देहः—इयमिष्टिर्लौकिकेऽग्नावुत वैदिके इति ।

(४) पूर्वपक्षः—ब्रह्मचारिणस्त्रैवर्णिकत्वात् आधानसम्भवाच्च वैदिकेऽग्नावियमिष्टिरिति ।

(५) सिद्धान्तः--'जायापती अग्नीनादधीयाताम्' इति वचनात्

ब्रह्मचारिण आधानं न सम्भवति। एवं च वैदिकाग्नेरभावाल्लौकिक एवाग्नाविष्टिरिति।

एतदभिप्रेत्याह श्रौत इति। 'अवकीर्णीष्टिः' ब्रह्मचारिणो रेतस्सेकनिमित्तकप्रायश्चित्तरूपा इष्टिः—'श्रौते' वैदिके संस्कृते—'वह्नौ' अग्नौ—'न' 'इष्टा' उचितेत्यर्थः ॥ ५ ॥

(६) ६।८।२२-२४ पूर्वाह्णादौ देवकार्याणि कुर्यात्।

(१) अधिकारविचारे कालविचारः।

(२) सन्त्युपनयनादीनि दैविकानि कर्माणि।

(३) तत्र सन्देहः—किमेतेषां कर्मणामनुष्ठानेऽस्ति कालनियमो न वेति।

(४) पूर्वपक्षः—एतत्सम्बन्धेन तिथ्यादिकालनियमस्य श्रुतिष्वश्रवणात् नास्ति कालनियमः। तथाच यथारुचि कार्याणीति।

(५) सिद्धान्तः—श्रौतनियमाभावेऽपि स्मार्ता नियमा उपलभ्यन्ते। तदनुसारेण च पूर्वाह्णे एव-शुभतिथावेव—शुक्लपक्षे एव—उत्तरायणे एव—दैविकानि कर्माणि कर्तव्यानीति।

एतदभिप्रेत्याह पूर्वेति। पूर्वाह्णादौ पूर्वाह्णे शुभतिथौ इत्यादिनियमिते एव काले—'देवकार्याणि' उपनयनादीनि—'कुर्यात्' इति सम्बन्धः ॥६॥

(७) ६।८।२५ पित्र्यं कर्माथापराह्णादिकाले

[एतदधिकरणं न्यायमालायां नैव धृतम्।]

(१) पूर्वाधिकरणापवादः।

(२) सन्ति श्राद्धादीनि पैतृकाणि कार्याणि।

(३) तत्र सन्देहः—अत्रास्ति कालनियमो न वेति।

(४) पूर्वपक्षः—श्रुतिषु कालादिनियमानुपलम्भात् नास्ति नियम इति।

(५)सिद्धान्तः—स्मार्तनियमानुसारेणास्ति कालनियमः—अपराह्णे एव पित्र्यं कार्यम्—कृष्णपक्षे एवेत्यादिकः इति।

एतदभिप्रेत्याह पित्र्यमिति। 'अथ' किन्तु—'पित्र्यं कर्म' श्राद्धादि—'अपराह्णादिकाले' अपराह्णे कृष्णपक्षे इत्यादौ नियते काले—कर्तव्यमिति शेषः ॥ ७ ॥

(८) ६।८।२६-२७ याच्ञाक्रीती द्रव्यभावेऽपि कार्ये।

(१) अधिकारे विचारविशेषः।

(२) ज्योतिष्टोमे धनभिक्षणमाम्नातम्—'द्वादशरात्रीर्दीक्षितो भृतिं वन्वीत' इति—सोमक्रयश्चाम्नातः—'सोमं क्रीणाति' इति।

(३) तत्र सन्देहः--इदं भिक्षणं क्रयणं च-किं यस्य धनं सोमश्च नास्ति तेनैव कर्तव्यमुत यस्यास्ति तेनापीति ।

(४) पूर्वपक्षः--भिक्षणक्रयणे द्रव्यलाभार्थमेवाम्नाते । यस्यास्त्येव द्रव्यं तस्य प्रयोजनाभावान्नैव कर्तव्ये भिक्षणक्रयणे इति ।

(५) सिद्धान्तः--उभयमप्येतत् क्रत्वङ्गत्वेन नित्यवदेवाम्नातम् । तस्मात् द्रव्यस्य सत्त्वेऽपि नित्यस्याकरणे प्रत्यवायसम्भवात् कर्तव्ये एव भिक्षणक्रयणे इति ।

एतदभिप्रेत्याह याच्ञेति । 'द्रव्यभावे' धनसोमरूपस्य द्रव्यस्य सत्त्वेऽपि-'याचञाकृती'-'याच्ञा' धनभिक्षणं 'क्रीतिः' सोमक्रयणं च-'कार्ये' कर्तव्ये एवेति सम्बन्धः ॥ ८ ॥

(६) ६।८।२८ भक्षप्रैषाच्छादनाद्यश्च नित्यम् ।

(१) अधिकारविचारः पूर्वाधिकरणशेषः ।

(२) सन्ति विधानानि (अ) भक्षस्य (क) प्रैषस्य (च) वाससः (ट) संज्ञप्तहोमस्य (त) मन्त्रोच्चारणस्य च—यथा (अ) 'पयोव्रतं ब्राह्मणस्य' इति—(क) 'प्रोक्षणीरासादय' इति—(च) 'दर्भमयं वासो भवति' इति—(ट) 'यत् पशुर्मायुकृतोर' इति—(त) 'योऽस्मान् द्वेष्टि यं च वय द्विष्म' इति ।

(३) तत्र सन्देहः—(अ) किं यस्यान्यत् भोजनं न विद्यते तस्यैव पयोभक्षणम् उत सत्यपि भोजनद्रव्यान्तरे—(क) यः प्रैषं विना कर्तव्यं नावबुध्यते तस्यैव प्रैषोच्चारणमुत अवबुध्यमानं प्रत्यपि—(च) यस्य सूत्रमयं वासो नास्ति स एव दर्भमय परिदधीत उत यस्य सूत्रमयमस्ति सोऽपि—(ट) यस्य पशुर्मायुं कुर्यात् किं तस्यैव संज्ञप्तहोम उत तदभावेऽपि—(त) यस्यास्ति द्वेषी स एव मन्त्रमिममुच्चारयेत् उत तदभावेऽपीत्यादि ।

(४) पूर्वपक्षः—निमित्ते सत्येव नैमित्तिकस्यानुष्ठेयत्वात् सर्वत्रोक्तस्य निमित्तस्य सत्त्वे एव नैमित्तिक कर्तव्यं नान्यथेति ।

(५) सिद्धान्तः—नह्यत्र किञ्चिन्निमित्तमुपात्तमुपलभ्यते वाक्येषु—तस्मात् नित्यवदेवैतानि कर्तव्यानीति । एवं च (अ) सत्यपि भोजने पय एव भक्षणीयम्-(क) सत्यपि कार्यज्ञाने प्रैष उच्चारणीयः—(च) सत्यपि वस्त्रान्तरे दर्भमयं परिधातव्यम्—(ट) पशुनाऽकृतेऽपि शब्दे संज्ञप्तहोमः कर्तव्यः—(ज) द्वेषिणोऽभावेऽपि योऽस्मान् द्वेष्टीति मन्त्रपाठः कर्तव्य इति ।

एतदभिप्रेत्याह भक्षेति । 'भक्षः' पयोरूपः,'प्रैषः' प्रोक्षणीरासादयेत्ये-

वमादिरूपः, 'आच्छादनम्' दर्भमयं वासः–एतानि आद्यानि यस्य कर्म-जातस्य तत् कर्मजातम्—'नित्यम्' अवश्यकर्तव्यम्—निमित्तानामभा-वेऽपीत्याशयः ॥ ९ ॥

(१०) ६।८।२६ न स्यान्नित्यं रात्रिशेषाशनादि।

(१) पूर्वाधिकरणद्वयापवादः।

(२) ज्योतिष्टोमे श्रूयते—'मध्यन्दिनेऽपररात्रे वा व्रतं व्रतयति' इति।

(३) तत्र सन्देहः—इदमपररात्रभोजनं नित्यमुत नेति।

(४) पूर्वपक्षः—विहितत्वान्नित्यमेव, पूर्वाधिकरणन्यायेनेति।

(५) सिद्धान्तः—क्षुधाभावे भोजने कृते रोगोत्पत्त्या प्रधानानुष्ठाने हानिप्रसङ्गः। तस्मात् तादृश्यामवस्थायां न भक्षणीयम्। तस्मादिदं रात्रिशेषभोजनमनित्यमेवेति।

एतदभिप्रेत्याह नेति। 'रात्रिशेषे' 'अशनं' भोजनं 'आदि' यस्य तत् कर्मजातं 'नित्यं' अवश्यकर्तव्यं—'न स्यात्'—अपि तु क्षुधारूपे निमित्ते सत्येव कर्तव्यमित्याशयः ॥ १० ॥

(११) ६।८।३०–४२ छागो मन्त्राद्द दीक्षितोक्तः पशुः स्यात्

(१) अधिकारे विचारविशेषः।

(२) अस्ति ज्योतिष्टोमे पशुरग्नीषोमीयः—'यो दीक्षितो यदग्नीषो-मीयं पशुमालभेत' इति।

(३) तत्र सन्देहः—किं यः कश्चित् पशुरालम्भनीय उत छाग एवेति।

(४) पूर्वपक्षः—विधिवाक्ये पशौ विशेषस्याश्रवणात् यः कश्चित् पशुरालम्भनीय इति।

(५) सिद्धान्तः—अस्ति विशेषणम्मन्त्रे—'छागस्य वपाया मेदसो ऽनुब्रूहि' इति। तस्माच्छाग एव पशुरालम्भनीय इति।

एतदभिप्रेत्याह छाग इति। 'मन्त्रात्' मन्त्रे विशेषस्य उक्तत्वात्—'दीक्षितोक्तः पशुः' 'दीक्षितस्य' आलम्भनीयत्वेन 'उक्तः' विहितः—'पशुः' 'छाग' एव 'स्यात्' इति सम्बन्धः ॥ ११ ॥

न्यायाः पादे नूनमेकादशास्मिन्।

स्पष्टम्।

इति षष्ठस्याष्टमः।

इति षष्ठोऽध्यायः ॥

अथ सप्तमोऽध्यायः ।

[अतिदेशसामान्यनिरूपणपरः]

प्रथमः पादः

[प्रत्यक्षोक्त्याऽतिदेशनिरूपणपरः]

(१) ७।१।१-१२ व्यवस्था स्यात् प्रयाजादौ

(१) प्रमाणाद्यधिकारान्तैः षड्विचारैर्निरूपिते ।
उपदेशे—ऽतिदेशोऽथ तत्सापेक्षो निरूप्यते ॥

अतिदेशश्च—

अन्यत्रैव प्रणीतायाः कृत्स्नाया धर्मसन्ततेः ।
अन्यत्र कार्यतः प्राप्तिरतिदेशोऽभिधीयते ॥

पूर्वेणाध्यायषट्केन प्रत्यक्षविहितधर्माणां कर्मणां दर्शपूर्णमासादीनामितिकर्तव्यता चिन्तिता । उत्तरेणेदानीमविहितेतिकर्तव्यताकाणामपि धर्माः सन्त्युत न-यदि सन्ति तर्हि के ते कथं च तेऽनुष्ठेयाः कियन्तश्च ते इति यथाक्रमं सप्तमाद्यध्यायेषु चिन्त्यते । तत्रादावतिदेशस्यावश्यकत्वं विचार्यते ।

(२) दर्शपूर्णमासप्रकरणे प्रयाजादय उपदिष्टाः—ज्योतिष्टोमप्रकरणे च दीक्षणीयादयः ।

(३) तत्र सन्देहः—एते प्रयाजादयः किं यागार्थाः—यागो गुणवान् स्यादित्युद्देशेनैवानुष्ठेयाः—उत अपूर्वार्थाः—तज्जन्यापूर्वसम्पादनायेति । तथा च किं सकलयागान्विताः सकलयागसाधारणाः उत प्रकृतयागापूर्वसम्बद्धास्तन्मात्रे व्यवस्थिताः इति ।

(४) पूर्वपक्षः—यागार्थत्वेनैवानुष्ठेयाः प्रयाजादयः । तथैव तेषां यागेनान्वयात् । यागः करणं प्रयाजादयस्तस्येतिकर्तव्यता स्वर्गादि फलमिति एषां परस्परसम्बन्ध इत्यविवादम् । यथाऽवघातपेषणादीन्यङ्गानि यागनिष्पादकानि नापूर्वसाधकानि तथैवाङ्गत्वसामान्यात् प्रयाजादयोऽपि यागस्यैव निष्पादकानि नापूर्वस्येति [एवं च प्रयाजादीनां न केवलं प्रकृतियागनिष्पादकत्वमपि तु यागमात्रस्य—तथाच सति विकृतियागेष्वप्येषामन्वये लब्धे तत्राप्युपदेशादेव लब्धा गुणास्ततश्च नावसरोऽतिदेशस्येति पूर्वपक्षहृदयम् ।]

(५) सिद्धान्तः—अत्र यागो न मुख्यः, तस्य साक्षात्फलासाधक-

त्वात्--अपूर्वमेव मुख्यं तस्य साक्षात्फलसाधकत्वात्। फलवतः मुख्यस्यैव कृते प्रयाजादिविधानम्। एवं च करणभूतस्य यागस्य इतिकर्तव्यतारूपस्य प्रयाजादेश्चोभयोरपि प्रथममपूर्वेणैवान्वयः। पश्चात्तयोः परस्परं गुणप्रधानभावेनान्वयः। एवं च प्रयाजादयोऽपूर्वविशेषेण तत्करणभूतयागविशेषेण चान्विताःयस्मिन् प्रकरणे उपदिष्टास्तत्रैव व्यवतिष्ठन्ते। एवमेव च प्रकरणमर्थवद् भवति। [एवं च प्रकृतदर्शपूर्णमासयागमात्रेणान्विताः प्रयाजादयो यागान्तरेषु साक्षादुपदेशेनाप्राप्ताः तैस्सम्बन्धार्थमतिदेशमपेक्षन्ते] इति॥

एतदभिप्रेत्याह--व्यवस्थेति। 'प्रयाजादौ' अङ्गजाते--'व्यवस्था' 'स्यात्'--यस्य यागस्य प्रकरणे ते उपदिष्टास्तत्रैव व्यवतिष्ठन्ते--यागान्तरान्वयाय चातिदेशमपेक्षन्त इत्याशयः॥ १॥

(२) ७।१।१३-१६ इषौ श्येनसमो विधिः।

(१) अतिदेशविशेषविचारः।

(२) श्येननामक इषुनामकश्च द्वावेकाहौ ज्योतिष्टोमविकारौ। तस्मादुभयोरपि ज्योतिष्टोमधर्माश्चोदकेन प्राप्ताः। तत्रैषौ कांश्चिद्धर्मानभिधायाम्नातम्--'समानमितरच्छ्येनेन' इति।

(३) तत्र सन्देहः—किमयं विधिरुतानुवादः। [यद विधिस्तर्हि श्येनधर्मानिषावतिदिशति—यद्यनुवादस्तर्हि नातिदेशः]।

(४) पूर्वपक्षः—अनुवाद एवायं चोदकप्राप्तस्य धर्मजातस्य। तथा च 'ये धर्मा इषौ विशिष्टा उक्तास्तदतिरिक्ताः श्येनगता ये प्रकृतितश्चोदकप्राप्तास्त एवान्विता भवन्तीति' वाक्यस्यार्थः। तस्मादनुवाद एवायं न विधिः।

(५) सिद्धान्तः—इषौ ये विशिष्टा धर्माश्चोदिताः तत्सजातीया विशिष्टा एव धर्मा इतरशब्देन व्यपदिश्यन्ते। ते च श्येनगता विशिष्टा धर्माः। न चैते प्रकृतियागे वर्तन्ते—तथा च न चोदकप्राप्ताः न चानुवादार्हास्तस्मादेव कारणात्। तस्मात् इषौ विशिष्य विहितेभ्यो विशिष्टधर्मेभ्योऽतिरिक्ता ये विशिष्टा धर्मास्तत्रापेक्षितास्ते श्येनादेवानेतव्या इति विधिरेवात्र नानुवादः। एवं च भवत्येवात्रातिदेशः श्येनगतविशिष्टधर्माणामिति।

एतदभिप्रेत्याह इषाविति। 'इषौ' इषुयागे—'श्येनसमो विधिः'—समानमितरच्छ्येनेनेति यत् श्येनसमत्वमुक्तं तत् विधिरेव श्येनविशिष्टधर्माणां, न त्वनुवादश्चोदकप्राप्तधर्माणामित्याशयः॥ २॥

(३) ७।१।१७ २१ अतिदेशो विधेरिष्टः

(१) अतिदेशविशेषोदाहरणम् ।

(२) चातुर्मास्येषु वैश्वदेव—वरुणप्रघास—साकमेध—सुनासीरीय—नामकानि चत्वारि पर्वाणि । (अ) तत्र वैश्वदेवेष्टौ हवींषि विहितानि—आग्नेयमष्टाकपालमित्यादीन्यष्टौ । (क) तेषां हविषां चार्थवादो ब्राह्मणे—'वार्त्रघ्नानि वा एतानि हवींषि' इति । (च) अङ्गविधयोऽपि तत्राम्नाताः—'त्रेधा सन्नद्धं बर्हिर्भवति' 'त्रेधा सन्नद्ध इध्मः'—इत्येवमादयः। एवं वैश्वदेवे विधानम्। तदनन्तरं वरुणप्रघासेषु पूर्वोक्तानामष्टानां हविषां पञ्चैव विधाय पूर्वोक्तमर्थवादब्राह्मणं तेषु पञ्चस्वतिदिष्टम्—'यद्ब्राह्मणानीतराणि तद्ब्राह्मणान्येव पञ्च हवींषि' इति ।

(३) तत्र सन्देहः—किमयमर्थवादमात्रस्यातिदेश उत सार्थवादानामङ्गविधीनामिति ।

(४) पूर्वपक्षः—अर्थवादमात्रस्यातिदेशो न्याय्यः—तस्यैव हविर्विधिभिः स्तुत्यस्तावकभावेनान्वयसम्भवात् अङ्गविधीनां तदसम्भवादिति ।

(५) सिद्धान्तः—सम्भवति ह्यन्वयोऽङ्गविधीनामुपकार्योपकारकभावेन । तस्मादर्थवादसहितानामङ्गविधीनामतिदेश इति ।

एतदभिप्रेत्याह अतीति । 'विधेः' न केवलमर्थवादस्य—'अतिदेशः'-'इष्टः' बोधितुमुचित इत्यर्थः ॥ ३ ॥

(४) ७।१।२२ तद्वदेककपालके ।

(१) अतिदेशोदाहरणम् ।

(२) वैश्वदेवे वरुणप्रघासेषु च एककपाल आम्नातः—ऐन्द्राग्नो द्वादशकपालस्तु वरुणप्रघासेष्वेव । साकमेधीये च एककपाल ऐन्द्राग्नश्चेत्युभयमेवाम्नातम् । अनयोश्च कपालयोर्ब्राह्मणातिदेशः श्रुतः—'एतद्ब्राह्मण ऐन्द्राग्नः एतद्ब्राह्मण एककपालो यद्ब्राह्मण इतर इतरश्च' इति ।

(३) तत्र सन्देहः—किमर्थवादमात्रस्यातिदेशोऽयमुत विधेरपीति ।

(४) पूर्वपक्षः—अर्थवादमात्रस्यातिदेश इति ।

(५) सिद्धान्तः—पूर्वन्यायेन समस्तस्य विधिकाण्डस्याप्यतिदेश इति ।

एतदभिप्रेत्याह तदिति । 'एककपालके' एककपालविषयकब्राह्मणातिदेशवाक्येऽपि—'तद्वत्' पूर्वाधिकरणवत्–विधेरप्यतिदेश इष्ट इति भावः ॥ ४ ॥

(५) ७।१।२३ प्राघासिकातिदेशः स्यात्

(१) अतिदेशोदाहरणम्।

(२) वैश्वदेवे द्यावापृथिव्य एककपालः वरुणप्रघासेषु काय एककपालः तयोश्च ब्राह्मणं पृथक् समाम्नातम्--साकमेधेषु वैश्वकर्मण एककपालः। अस्मिन् साकमेधीयैककपाले ब्राह्मणातिदेशे प्राप्ते--

(३) सन्देहः--कस्य ब्राह्मणस्यात्रातिदेशः--किं वैश्वदेवैककपालब्राह्मणस्य उत वारुणप्राघासिकैककपालब्राह्मणस्येति।

(४) पूर्वपक्षः--वैश्वदेविकमेवैककपालब्राह्मणमत्रातिदेष्टव्यम्। वैश्वदेवस्य प्रकृतिभूतत्वात्तत्रैव प्राचुर्येण धर्मविशेषा उपदिष्टाः। बह्वनुग्रहश्च न्याय्यो नाल्पीयोनुग्रह इति।

(५) सिद्धान्तः--वरुणप्राघासिकस्य ब्राह्मणस्यासन्नतरत्वात् तस्यैवातिदेशो युक्तः। ऐन्द्राग्नब्राह्मणं च साकमेधीये वरुणप्रघासे चोभयत्र लभ्यते। तस्मादपि साहचर्यादेककपालब्राह्मणमपि वरुणप्राघासिकमेव साकमेधीयेऽतिदेष्टव्यमिति।

एतदभिप्रेत्याह--प्राघासिकेति। 'प्राघासिकस्य' वरुणप्रघासगतैककपालब्राह्मणस्य--'अतिदेशः' स्यात्--'साकमेधीये' इति शेषः॥ ५॥

पादे पञ्च नयाः स्मृताः।

स्पष्टम्।

इति सप्तमस्य प्रथमः।

अथ सप्तमस्य द्वितीय पादः।

[अतिदेशविशेषविचारपरः]

(१) ७।२।१-२१ गीतिरेवातिदिश्येत

(१) अतिदेशविचारविशेषः।

(२) इदमाम्नायते--'कवतीषु रथन्तरं गायति' इति। 'कयानश्चित्र'इत्यादि ऋक्त्रयं 'कवती' नाम्ना प्रसिद्धम्। तास्वध्ययनप्राप्तं वामदेव्यं साम। तद्बाधितुमुदाहृतवाक्ये रथन्तरमतिदिष्टम्।

(३) तत्र सन्देहः--रथन्तरनाम्नाऽत्र किमतिदिश्यते--किं गीतिमात्रमुत गीतिविशिष्टा ऋगिति।

(४) पूर्वपक्षः--गीतिविशेषयुक्ता 'अभित्वा शूर नोनुम' इत्याद्या

ऋक् रथन्तरमित्युच्यतेऽध्येतृभिः । तस्मात् गीतिविशिष्टेयमृगतिदिश्यत इति ।

(५) सिद्धान्तः--'अभित्वेति' ऋगक्षराणि न शक्यन्ते प्रयोक्तुं 'कयानश्चित्र' इति ऋगक्षरैस्सह । न च सम्भवत्यनयोर्ऋगक्षरसमूहयोः परस्परमाधाराधेयभावः । तस्माद् ऋगक्षराणामतिदेशासम्भवाद् गीतेरेवातिदेश इति ।

एतदभिप्रेत्याह गीतिरिति । 'गीतिः' 'एव' 'अतिदिश्येत'--न ऋगक्षराणीति भावः । तस्माद् रथन्तरादिनाम्ना गानमेवोच्यते इति भावः१॥

मुनिना तत्त्ववेदिना ।
एकमेवाधिकरणम्
पादेऽत्र परिकीर्तितम् ॥

स्पष्टम् ।

इति सप्तमस्य द्वितीयः ।

अथ सप्तमस्य तृतीय पादः ।

[नामातिदेशनिरूपणपरः]

(१) ७।३।१-४ धर्मातिदेशे पदमग्निहोत्रम्

(१) नामातिदेशविचारः ।

(२) कौण्डपायिनामयने श्रूयते—'मासमग्निहोत्रं जुहोति' इति । इदं च मासाग्निहोत्रं नित्यादग्निहोत्रात् कर्मान्तरम् ।

(३) तत्र सन्देहः—अस्मिन् वाक्ये अग्निहोत्रशब्देन किं नित्यस्याग्निहोत्रस्य धर्माणामतिदेशो मासाग्निहोत्रे भवति न वेति ।

(४) पूर्वपक्षः—अग्निहोत्रमिति नाम यथा नित्याग्निहोत्रस्य तथैव मासाग्निहोत्रस्याप्युपदिष्टम् । एवं चोभयोरपि नामसम्बन्धे साधारणे नास्ति प्रमाणमेकस्य धर्माणामन्यस्मिन्नतिदेशे इति ।

(५) सिद्धान्तः—अग्निहोत्रशब्दो नित्ये एवाग्निहोत्रे मुख्यः—अग्नये होत्रमस्मिन्नित्यर्थस्य तत्रैव सम्भवात् । न चोभयत्र मुख्यत्वं सम्भवति—अनेकार्थत्वस्यान्याय्यत्वात् । मुख्यस्यासम्भवेन च मासाग्निहोत्रेऽस्य नाम्नः प्रवृत्तिर्गुणयोगादेव भवितुमर्हति । तस्मात् अग्निहोत्रनाम्ना मासाग्निहोत्रे नित्याग्निहोत्रस्य धर्मा अतिदिश्यन्ते इति ।

एतदभिप्रेत्याह—धर्मेति । मासमग्निहोत्रमित्यत्र वाक्ये—'अग्निहोत्रम्' इति 'पदम्' नाम—'धर्माणाम्' नित्याग्निहोत्रगतानाम्—'अतिदेशे' मासाग्निहोत्रे अतिदेशार्थं—प्रयुज्यते इति शेषः ॥ १ ॥

(२) ७।३।५ न प्रायणीयेत्यतिदेष्टृ नाम ।

(१) पूर्वाधिकरणापवादः ।

(२) द्वादशाहे प्रथमस्याह्नः 'प्रायणीयम्' इति नाम—तथैव गवामयनेऽपि ।

(३) तत्र सन्देहः—अत्रापि नाम्ना धर्माणामतिदेशो न वेति ।

(४) पूर्वपक्षः—पूर्वाधिकरणन्यायेनात्रापि नाम्ना धर्माणामेवातिदेश इति ।

(५) सिद्धान्तः—प्रायणीयशब्दः प्राथम्यमभिधत्ते । प्राथम्यस्य च द्वयोरपि कर्मणोस्तुल्यत्वेनोभयत्र मुख्यत्वम् । तस्मादत्र गौणमुख्यभावाभावात् न भवति नामातिदेशकमेकस्य धर्माणामन्यतरत्रेति ।

एतदभिप्रेत्याह नेति । 'प्रायणीयेति' 'नाम'—अतिदेष्टृ धर्मातिदेशकम्—'न'—भवतीति शेषः ॥ २ ॥

(३) ७।३।६-११ स्यात् सर्वपृष्ठे षडहोक्तपृष्ठम्

(१) अतिदेशविशेषोदाहरणम् ।

(२) 'विश्वजित् सर्वपृष्ठो भवति' इति श्रूयते ।

(३) तत्र सन्देहः—सर्वपृष्ठशब्दोऽत्र विधायकोऽतिदेशकः उतानुवाद इति ।

(४) पूर्वपक्षः—विश्वजिति ज्योतिष्टोमिकानां चतुर्णां स्तोत्राणामप्राप्तत्वात् तेषु च पृष्ठशब्दप्रयोगात् सिद्धमेव सर्वपृष्ठत्वम्, न च सिद्धस्य विधिः । तस्मादनुवादश्चोदकप्राप्तानां चतुर्णां पृष्ठानामिति ।

(५) सिद्धान्तः—सर्वपृष्ठशब्देनात्र षट्सङ्ख्यकानि पृष्ठान्यतिदिश्यन्ते । षडहे प्रतिदिनमेकैकं पृष्ठं विहितम् । तानि च षट्—रथन्तर—बृहद्—वैरूप—वैराज—शाक्वर—रैवतसामभिर्निष्पाद्यानि भवन्ति । यद्यपि विश्वजिन्न षडहविकृतिस्तथापि उदाहृतवाक्येनैव षडहगतानां पृष्ठानां रथन्तरादीनामतिदेशो विश्वजिति सिध्यतीति ।

एतदभिप्रेत्याह स्यादिति । 'सर्वपृष्ठे' इति नामनि प्रयुक्ते—'षडहे' 'उक्तम्' यत् 'पृष्ठम्' रथन्तरादिपृष्ठषट्कम् तत्—'स्यात्' अतिदिष्टमिति शेषः ॥ ३ ॥

(४) ७।३।१२-१५ धर्माश्च सोमावभृथात् प्रघासे ।

(१) अतिदेशोदाहरणम्।

(२) वरुणप्रघासेषु श्रूयते—'वारुण्या निष्कासेन तुषैश्च अवभृथं यन्ति' इति। ['निष्कासः' आमिक्षाया लेपः]। दर्शपूर्णमासयोश्च सर्वासु दिक्षु जलमुत्सिच्यते 'प्राच्यां दिशि देवा ऋत्विजो मार्जयन्ताम्' इत्यादिमन्त्रैः।

(३) तत्र सन्देहः—पूर्वस्मिन् यागे योऽवभृथशब्दस्तेन किं दार्शपौर्णमासिकोत्सेकोऽनूद्यते निष्कासद्रव्यविधानार्थम्—उत सौमिकादवभृथात् धर्मातिदेशस्ततश्च सौमिकधर्मोपेतकर्मान्तरं विधीयते अवभृथशब्देनेति।

(४) पूर्वपक्षः—व्युत्सेक एवानूद्यते निष्कासविधानार्थम्। व्युत्सेकस्यावभृथत्वं श्रुतम्—'एष वै दर्शपूर्णमासयोरवभृथ' इति।

(५) सिद्धान्तः—सौमिके कर्मणि अवभृथशब्दो मुख्यः—व्युत्सेके तु जलसम्बन्धात् स शब्द उपचर्यते। तस्मात् सौमिककर्मवाचिनमवभृथशब्दं वरुणप्रघासप्रकरणे प्रयुञ्जान आम्नायो मासाग्निहोत्रन्यायेन तत्र प्रघासे सौमिकधर्मानतिदिशन् तद्धर्मसंयुक्तं कर्मान्तरमेव विधत्ते—इत्यभ्युपगन्तव्यमिति।

एतदभिप्रेत्याह धर्मा इति। 'सोमावभृथात्' सौमिकादवभृथात्—'धर्माः'—'प्रघासे' वरुणप्रघासे—'अतिदिश्यन्ते' इति शेषः॥ ४॥

(५) ७।३।१६ साक्षाच्छ्रुतं द्रव्यमिह प्रदेयम्

(१) पूर्वाधिकरणशेषः।

(२) वरुणप्रघासे सौमिकावभृथधर्मा अतिदिश्यन्ते इति स्थितम्।

(३) तत्र सन्देहः—किमयं सौमिकवत् पुरोडाशद्रव्यकः उत तुषनिष्कासद्रव्यक इति।

(४) पूर्वपक्षः—सौमिकानां धर्माणामतिदेशे तदीयद्रव्यस्याप्यतिदेशः। तस्मात् पुरोडाशद्रव्यक एवायमिति।

(५) सिद्धान्तः—अतिदेशात् पुरोडाशः—साक्षादुपदेशात्तु तुषनिष्कासः प्राप्तः—'वारुण्या निष्कासेन तुषैश्चावभृथं यन्ति' इति। अतिदेशश्चोपदेशाद् दुर्बलः। तस्मात् तुषनिष्कासद्रव्यक एवायमिति।

एतदभिप्रेत्याह साक्षादिति। 'साक्षात् श्रुतम्' उपदिष्टम्—'द्रव्यम्' तुषनिष्कासरूपम्—'इह' वरुणप्रघासिकावभृथे—'प्रदेयम्'—न तु सौमिकादतिदेशात् प्राप्तं पुरोडाशद्रव्यमिति शेषः॥ ५॥

(६) ७।३।१७ न वैष्णवोक्त्यापि गुणातिदेशः।

(१) अतिदेशापवादोदाहरणम्।

(२) आतिथ्येष्टौ वैष्णवो नवकपालो विहितः—'वैष्णवो नवकपालो भवति' इति—तथा राजसूयेऽपि 'पूर्वस्मिंस्त्रिसंयुक्ते वैष्णवस्त्रिकपाल' इति ।

(३) तत्र सन्देहः—वैष्णवशब्दो राजसूयगते त्रिकपाले प्रयुक्तः किमातिथ्यधर्मानतिदिशति उत नेति ।

(४) पूर्वपक्षः—अग्निहोत्रन्यायेनास्त्येवातिदेश इति ।

(५) सिद्धान्तः—'वैष्णवशब्दे विष्णुर्देवता अस्य' इति विग्रहे विहितस्तद्धितप्रत्ययो देवतामभिधत्ते न तु धर्मान् । तस्मात् न धर्मातिदेश इति ।

एतदभिप्रेत्याह नेति । 'वैष्णवोत्तया' वैष्णवशब्दप्रयोगेण—'अपि' यद्यपि वैष्णवशब्दः प्रयुक्तस्तथाऽपि–'गुणानाम्' आतिथ्येष्टिगतानां धर्माणाम्—'अतिदेशः' राजसूये—'न' भवतीति शेषः ॥ ६ ॥

(७) ७।३।१८ निर्मन्थ्यशब्दोऽप्यातिदेशको न

(१) अतिदेशापवादोदाहरणम् ।

(२) अग्नीषोमीयपशौ धर्मवान् निर्मन्थ्योऽग्निराम्नातः । स एव निर्मन्थ्यशब्दोऽग्निचयने इष्टकापाके प्रयुक्तः 'निर्मन्थ्येनेष्टकाः पचन्ति' इति ।

(३) तत्र सन्देहः—निर्मन्थ्यशब्देनेष्टकापाकेऽग्नीषोमीयाग्निधर्माणामतिदेशो न वेति ।

(४) पूर्वपक्षः—निर्मन्थ्यत्वसिद्ध्यर्थमावश्यकोऽतिदेश इति ।

(५) सिद्धान्तः—वैष्णवशब्दन्यायेन मुख्यया वृत्त्या विधिसम्भवे धर्मातिदेशोऽन्याय्यः । अग्निमन्थनस्य च लोकसिद्धत्वेन शास्त्रीयधर्माभावेऽपि लौकिकैरपि धर्मैर्निर्मन्थ्यत्वं निष्पद्यत एव । तस्मान्नास्त्यतिदेश इति।

एतदभिप्रेत्याह निर्मन्थ्येति । 'निर्मन्थ्यशब्दः' 'अपि'—'अतिदेशकः' धर्माणां—'न' भवतीति शेषः ॥ ७ ॥

(८) ७।३।१९-२० द्वयोः प्रणीतिर्न हि सौमिकी स्यात् ।

(१) अतिदेशापवादोदाहरणम् ।

(२) चातुर्मास्येषु श्रूयते—'द्वयोः प्रणयन्ति—तस्माद् द्वाभ्यामेति' इति । अस्ति च सौमिकं प्रणयनं धर्मवत्,दार्शपौर्णमासिकं तु धर्मरहितम्।

(३) तत्र सन्देहः—चातुर्मास्ये यद् द्वयोः प्रणयनं तत्र किं सौमिकप्रणयनधर्माणामतिदेशो न वेति ।

(४) पूर्वपक्षः—सौमिकप्रणयनधर्माणां भवत्यतिदेशः । सोमो न भवति चातुर्मास्यस्य प्रकृतिः । तस्मात्सौमिकस्य प्रणयनस्यात्र विध्य-

र्हता । दर्शपूर्णमासस्तु भवति चातुर्म्मास्यस्य प्रकृतिः । तस्मात् तदीयप्रणयनस्य चोदकप्राप्तत्वान्न विध्यर्हता । तस्मात् प्रणयनशब्देनात्र सौमिकप्रणयनधर्मा अतिदिश्यन्ते इति ।

(५) सिद्धान्तः—नायं प्रणयनशब्दः सौमिकप्रणयनकर्मणो नामधेयम्—अपि तु निर्मन्थ्यशब्दवल्लौकिक एव । ततो न धर्मातिदेश इति ॥

एतदभिप्रेत्याह द्वयोरिति । 'द्वयोः' 'प्रणीतिः' प्रणयनम्—'सौमिकी' सौमिकप्रणयनधर्मवती—'न हि' स्यात्—अतिदेशेनेति शेष. ॥ ८ ॥

(९) ७।३।२१-२५ गतिस्तुतेर्मध्यमपर्वणोः सा

(१) पूर्वाधिकरणशेषः ।

(२) चातुर्मास्ये 'द्वयोः प्रणयन्ति' इति श्रुतम् । तत्र च चत्वारि पर्वाणि वैश्वदेव—वरुणप्रघास—साकमेध—सुनासीरीयनामकानि ।

(३) तत्र सन्देहः—कतरयोर्द्वयोरिदं प्रणयनमिति ।

(४) पूर्वपक्षः—आद्यन्तयोर्वैश्वदेवसुनासीरीययोरिदं प्रणयनम् । 'न वैश्वदेव उत्तरवेदिमुपयन्ति न सुनासीरीये' इति प्रतिषेधस्तयोरेव प्रणयनस्य प्राप्तिं सूचयति ।

(५) सिद्धान्तः—'ऊरू वा एतौ यज्ञस्य यद्वरुणप्रघासः शाकमेधश्च' इति गमनसाधनत्वमूरुत्वं मध्यमयोरेव पर्वणोरुक्तम् । तत्सन्निधौ 'द्वयोः प्रणयन्ति' इति चोदकप्राप्तमग्निप्रणयनं पुनर्विधाय 'द्वाभ्यामेति' इत्यर्थवादेनोरुत्वकल्पनायुक्ताभ्यां पर्वभ्यां गमनमुपन्यस्यते । तस्मात् मध्यमयोरेव प्रणयनमिति ।

एतदभिप्रेत्याह गतीति । 'गतिस्तुतेः' द्वाभ्यामेतीत्यर्थवादवाक्यात्—'सा' प्रणीतिः प्रणयनम्—'मध्यमपर्वणोः' वरुणप्रघाससाकमेधयोरेव—भवतीति शेषः ॥ ९ ॥

(१०) ७।३।२६-२७ धर्मातिदेशी स्वरसामशब्दः ।

(१) अतिदेशोदाहरणम् ।

(२) गवामयने द्वयोर्मासषट्कयोर्मध्ये वर्तमानं विषुवन्नामकं प्रधानभूतमेकमहर्विद्यते—तच्च दिवाकीर्त्यम् । तस्मात् प्राचीनास्त्रयः स्वरसामनामका अहर्विशेषाः—तथोपरिष्टादपि त्रयः स्वरसामानः । तदेतत्त्रिकद्वयमभिलक्ष्य श्रूयते—'अभितो दिवाकीर्त्यं त्रयः स्वरसामानः' इति—तेषु च साप्तदश्य—सातत्स्यादयो धर्मा आम्नाताः । अन्यत्र पुनः श्रूयते—'षष्ठ्यः षडहः द्वौ स्वरसामानौ' इति ।

(३) तत्र सन्देहः—उत्तरस्मिन् वाक्ये यः स्वरसामशब्दः प्रयुक्तस्तेन किं गवामयनिकस्वरसामधर्मा अतिदिश्यन्ते न वेति ।

(४) पूर्वपक्षः—षष्ठवैष्णवाधिकरणन्यायेन नात्रातिदेशः—अपि तु सामविशेषरूपगुणविधिरेवेति ।

(५) सिद्धान्तः—षडहं प्रति श्रूयते–'यत् तृतीयं सप्तदशमहः' इति । अत्र च त्रिषु चरमेष्वहस्सु सप्तदशस्तोमनैरन्तर्यमनूद्यते । एतच्च नैरन्तर्यं तदैवोपपद्यते यदि स्वरसामशब्दः सप्तदशस्तोममतिदिशति—नान्यथा । तस्मात् धर्माणामतिदेशकः स्वरसामशब्द इत्यभ्युपगन्तव्यमिति।

एतदभिप्रेत्याह—धर्मेति । 'स्वरसामशब्दः'–'धर्माणाम्' गवामयनिकानाम्–'अतिदेशी' अतिदेशकः इति सम्बन्धः ॥ १० ॥

(११) ७।३।२८–२९ नोत्पादयेद्व वस्त्रमनश्च यज्ञे

(१) अतिदेशापवादोदाहरणम् ।

(२) 'वासो ददाति' 'अनो ददाति' इति श्रूयते । वासो वानक्रियया निष्पद्यते अनश्च वर्धकिकृतदारुतक्षणक्रियया ।

(३) तत्र सन्देहः—वासःशब्दः अनःशब्दश्च किं क्रियानिमित्तौ सन्तौ क्रियामतिदिशतः—उत आकृतिनिमित्तौ न क्रियातिदेशकाविति ।

(४) पूर्वपक्षः—यथा यूपशब्दस्य शास्त्रीयच्छेदनतक्षणादिक्रिया प्रवृत्तिनिमित्तं—तथा वासःशब्दस्य लौकिकी तन्तुवानक्रिया, अनःशब्दस्य च वर्धकिकृतदारुतक्षणादिक्रिया । तस्मात् वासःशब्दोऽनःशब्दश्च क्रियातिदेशकौ–तथाच वानक्रियां तक्षणक्रियां च कारयित्वा वस्त्रं शकटं चोत्पाद्य दातव्यमिति ।

(५) सिद्धान्तः–गवादिशब्दवदाकृतिवाचकावेतौ वासोऽनःशब्दौ । वस्त्रे शकटे च तत्तत्क्रियामनुपलभ्यापि आकृतिमात्रमुपलभ्य वासःशब्दमनःशब्दं च प्रयुञ्जते । तस्माद् वासःशब्दोऽनःशब्दश्च न क्रियामतिदिशतः । तस्माद्वानेन तक्षणेन च वस्त्रशकटयोरुत्पादनं दानकाले नावश्यकमिति ।

एतदभिप्रेत्याह नेति । 'वस्त्रम्' 'अनः' शकटं–'च'–'यज्ञे' यज्ञाङ्गभूतदानकाले–'न' 'उत्पादयेत्' तत्कालीनवानतक्षणक्रियाभ्याम्, अपि तु यथोपलब्धे एव दातव्ये वासःशकटे इत्याशयः ॥ ११ ॥

(१२) ७।३।३०–३२ स्तोत्रे त्वसौ लौकिक एव वह्निः ।

(१) अतिदेशापवादोदाहरणम् ।

(२) गर्गत्रिरात्रे आज्यदोहसामानि प्रकृत्य श्रूयते–'अग्निमुपनिधाय स्तुवीत' इति ।

(३) तत्र सन्देहः—किमत्रोक्तोऽग्निर्वैदिकोऽभिप्रेतस्तथा चाधानादिक्रियामतिदिशति—उत लौकिक एवेति ।

(४) पूर्वपक्षः—वैदिक एवायमग्निः—आधानाद्यग्निसंस्कारस्य सकलवैदिककर्मशेषभूतत्वात् । ततश्चाधानादिसंस्कारोतिदिश्यते इति ।

(५) सिद्धान्तः—आहवनीयशब्दवन्नाग्निशब्दः संस्कारनिमित्तः-अपि तु जातिनिमित्तो वासःशब्दवत् । तथासति लौकिकत्वान्नाधानादिसंस्कारमतिदिशति ।

एतदभिप्रेत्याह स्तोत्र इति । 'स्तोत्रे' अग्निमुपनिधाय स्तुवीतेति विहिते स्तवने-'असौ' अत्रोक्तः—'वह्निः' अग्निः—'लौकिक एव' न तु वैदिकः—ततश्च नाधानादिसंस्कारातिदेशक इत्याशयः ॥ १२ ॥

(१३) ७।३।३३-३४ यूपस्य नैवोपशयेऽङ्गजातम्

(१) अतिदेशापवादोदाहरणम् ।

(२) एकादशानां यूपानां समूहे दक्षिणतोऽवस्थापितो यूपः 'उपशयः' श्रुतः-'उपशयो यूपो भवति' इति । पुनः श्रूयते 'यद्दक्षिणत उपशय' इति ।

(३) तत्र सन्देहः—किं यूप इति नाम उपशये परिव्याणादियूपसंस्कारमतिदिशति न वेति ।

(४) पूर्वपक्षः—संस्कारनिमित्तको हि यूपशब्दः । प्रयुज्यते चायमुपशये । तस्मात् उपशये संस्काराणामतिदेश इति ।

(५) सिद्धान्तः—नास्त्युपशये संस्कारस्य प्रयोजनम् । पशुं नियोक्तुमेव यूपः संस्क्रियते । पशुश्च दशस्वेव यूपेषु नियोजितो नैकादशे उपशये । तथा चोक्तम्-'सर्वे वाऽन्ये यूपाः पशुमन्तः अथोपशय एवापशुः' इति । तस्मान्न यूपशब्दः संस्कारधर्मानतिदिशतीति ।

एतदभिप्रेत्याह यूपस्येति । 'उपशये' उपशयनामके एकादशे यूपे-'यूपस्य' परिव्याणादिसंस्कृतस्य—'अङ्गजातम्' परिव्याणादिसंस्कारकलापः—'न'-अतिदिश्यते इति शेषः ॥ १३ ॥

(१४) ७।३।३५-३६ धर्मातिदेष्टा न च पृष्ठशब्दः ।

(१) अतिदेशापवादोदाहरणम् ।

(२) अग्निचयने श्रूयते—'पृष्ठैरुपतिष्ठते' इति । पृष्ठशब्दश्च ज्योतिष्टोमे माध्यन्दिनसवनगतस्य स्तोत्रस्य कर्मणो नामेति स्थितम् (१।४।३)।

(३) तत्र सन्देहः—पृष्ठशब्दश्चयने प्रयुज्यमानः किं पृष्ठधर्मानुपस्थानेऽतिदिशति न वेति ।

(४) पूर्वपक्षः-अग्निहोत्रशब्दवत् पृष्ठशब्दः पृष्ठधर्मानतिदिशतीति ।

(५) सिद्धान्तः—पृष्ठशब्दो मन्त्रपरः, न कर्मपरः । यद्यपि स्तोत्रवाची पृष्ठशब्दस्तथाऽप्यत्र तत्साधनभूतान् रथन्तरादिसामोपेतान् 'अभि

त्वा शूर' इत्यादि मन्त्रानुपलक्षयति । एवं च न पृष्ठधर्मानतिदिशतीति ।
एतदभिप्रेत्याह धर्मेति । 'पृष्ठशब्दः'–'धर्माणाम्' पृष्ठधर्माणाम् 'अतिदेष्टा' अतिदेशको–'न'–भवतीति शेषः ॥ १४ ॥

पादे तृतीये खलु सप्तमस्य
न्याया इहोक्तास्तु चतुर्दशैव ।

स्पष्टम् ॥

इति सप्तमस्य तृतीयः ।

अथ सप्तमस्य चतुर्थः पादः ।

[आनुमानिकातिदेशनिरूपणपरः]

(१) ७।४।१ सौर्येऽनुमेयान्यङ्गानि

(१) प्रत्यक्षश्रुत्या नाम्ना चातिदेशे विचारिते आनुमानिकोऽतिदेशोऽधुना विचार्यते ।

(२) 'सौर्यं चरुं निर्वपेद् ब्रह्मवर्चसकाम' इति श्रूयते ।

(३) तत्र सन्देहः—किमस्मिन् सौर्ये कर्मणि केऽपि धर्मा अतिदिश्यन्ते न वेति ।

(४) पूर्वपक्षः—सौर्येऽवघातादयो धर्मा न प्राप्नुवन्ति—प्रापकप्रमाणानां श्रुतिलिङ्गादीनामभावात् इति ।

(५) सिद्धान्तः—सौर्यो यागः उपकरणापेक्षः करणत्वात् लौकिकभोजनवत् वैदिकदर्शपूर्णमासवच्चेति ।

एतदभिप्रेत्याह—सौर्य इति । 'सौर्ये' तन्नामके कर्मणि—'अङ्गानि' 'अनुमेयानि' अनुमानेन प्रापणीयानीत्यर्थः ॥ १ ॥

(२) ७।४।२–१२ वैदिकान्येव तानि तु ।

(१) पूर्वाधिकरणशेषः ।

(२) आनुमानिकान्यङ्गानि सौर्ये प्राप्तानीति स्थितम् ।

(३) तत्र सन्देहः—इमानि अङ्गानि किं वैदिकानि, उत लौकिकानि इति ।

(४) पूर्वपक्षः—सौर्ये चर्वावपेक्षितोऽङ्गकलापो लौकिक एव ग्रहीतव्यः । लौकिकस्यैव केनापि कर्मविशेषेण सह निबद्धत्वाभावात् । वै-

दिकस्तु प्रकरणेन तत्तत्कर्मविशेषे एव निबद्धो न तस्माद् वियोजयितुं शक्य इति ।

(५) सिद्धान्तः—सौर्यं कर्म वैदिकम् । वैदिके च कर्मणि वैदिकस्यैवेतिकर्तव्यताकलापस्य बुद्धिसन्निकृष्टता । किञ्च 'प्रयाजे प्रयाजे कृष्णलं जुहोति' इति सौर्ययागविशेषे कृष्णलहोमविधानाय सिद्धवत् प्रयाजोऽनूद्यते । इदं च वैदिकेतिकर्तव्यतायाः प्रापणे लिङ्गम्भवति । तस्माद्वैदिकान्यङ्गानीति ।

एतदभिप्रेत्याह वैदिकानीति । 'तानि' सौर्ये ऽनुमेयान्यङ्गानि-'वैदिकानि एव' न लौकिकानीत्याशयः ॥ २ ॥

(३) ७।४।१३-२० सत्रैकाहाङ्गमेवात्र

(१) पूर्वाधिकरणापवादः ।

(२) 'प्रजाकामा गवामयनमुपेयुः' इति गवामयनसत्रं विधायोक्ताः 'ज्योतिर्गौरायुः' इति त्रयो यागाः ।

(३) तत्र सन्देहः—एतेषु त्रिषु यागेषु किं द्वादशाहिका धर्मा अनुष्ठेयाः—उत ऐकाहिका इति ।

(४) पूर्वपक्षः—गवामयनं हि द्वादशाहविकृतिः । अतस्तत्सम्बन्धित्वलिङ्गेन तदीयधर्मप्रापकश्चोदकोऽनुमीयते । तस्माद् द्वादशाहिका एव धर्मा ज्योतिरादिषु त्रिषु यागेष्विति ।

(५) सिद्धान्तः—उक्तयागत्रयाद् भिन्नास्तन्नामका एवान्ये त्रयो यागास्सन्त्येकाहाः । तेषामेवैकाहानां धर्मा विचार्यमाणयागेषु प्राप्ताः । प्रापकं च नाम अनुमिताच्चोदकाद् बलवत्तरम्, प्रत्यक्षश्रुतत्वात् । तस्मादानुमानिकस्य द्वादशाहिकधर्मप्रापकस्य चोदकस्य बाधितत्वादैकाहिकीतिकर्तव्यता ग्राह्येति ।

एतदभिप्रेत्याह सत्रेति । 'अत्र' गवामयनिकज्योतिरादियागेषु-'सत्रेषु' ये 'एकाहाः' तेषां यत् 'अङ्गम्' धर्मजातम् तदेव-ग्राह्यमिति शेषः॥३॥

पादेऽधिकरणत्रयम् ।

स्पष्टम् ।

इति सप्तमस्य चतुर्थः ।

इति सप्तमाध्यायः ।

अथाष्टमोऽध्यायः ।

[अतिदेशविशेषनिरूपणपरः]

प्रथमः पादः ।

[स्पष्टेन लिङ्गेनातिदेशपरः]

(१-२) ८।१।१-२ सौर्ये चरावङ्गविशेष इष्टः स चोदना लिङ्गसमानभावात् ।

(१) सामान्येनातिदेशो योऽनुमानात् स निरूपितः ।
विशेषेणातिदेशो यः सोऽष्टमेऽथ निरूप्यते ॥

(२) अविहितधर्मकेषु कर्मसु विहितधर्मकेभ्यो धर्मा अतिदिश्यन्ते इति सप्तमेऽध्याये स्थितम् । यथा दर्शपूर्णमासधर्माणां सौर्ये ।

(३) तत्रेदानीं सन्देहः—एकस्मिन् कर्मणि ये धर्माः समाम्नायन्ते ते किं सर्वे अविहितधर्मकेऽतिदिश्यन्ते उत केचिदेव । यथा किं सर्वेषां दर्शपूर्णमासधर्माणां सौर्येऽतिदेश उत केषाञ्चिदेवेति । [यदि सर्वे प्राप्तास्तर्हि अतिदेशविशेषचिन्ता नैव कार्या–यदि न सर्वे तर्हि विशेषचिन्ता आवश्यकी] ।

(४) पूर्वपक्षः—सर्वेऽतिदिश्यन्ते–अविशेषात् । निर्वपतीति साधारणशब्दरूपेण लिङ्गेन दार्शपौर्णमासिकधर्मसम्बन्धिना सकला दर्शपूर्णमासेतिकर्तव्यता सौर्ये प्राप्नोतीति--अतिदेशविषये विशेषचिन्ता नैव कार्येति ।

(५) सिद्धान्तः—शास्त्रार्थव्यवस्थाऽस्ति नियामिका । यथा दर्शपूर्णमासधर्माणां मध्ये ये आग्नेयस्य धर्मास्ते एव समानदेवतात्वरूपेण लिङ्गविशेषेण सौर्येऽतिदिश्यन्ते—नान्ये दर्शपूर्णमासधर्माः । एवं सति अस्त्येव प्रयोजनमतिदेशविशेषचिन्ताया इति ।

एतदौपोद्घातिकाधिकरणमभिप्रेत्याह सौर्य इति । 'सौर्ये चरौ' सौर्यचरुनिर्वापरूपे कर्मणि–'अङ्गविशेषः' दर्शपूर्णमासाङ्गानाम्मध्ये कतिपयान्येवाङ्गानि, न सर्वाणि–'इष्टः' अतिदेष्टुमिति शेषः । यथा चैवं तथा प्रतिदृष्टान्तमतिदेशे विशेषचिन्ता कर्तव्येत्याशयः ॥ १ ॥

उक्ते सिद्धान्ते पूर्वपक्षिण आक्षेपः—आग्नेययागसम्बन्धीनि यानि

लिङ्गानि तेषां धर्मातिदेशं नियन्तुं सामर्थ्यन्नास्ति—तेषामशब्दरूपत्वेन शब्दैकसमधिगम्येऽर्थे प्रामाण्यायोगादिति ॥ अस्याक्षेपस्योत्तरमाह स चोदनेति । अङ्गविशेषस्यैवातिदेश इति यो नियमः 'स'-'चोदना' श्रुतिप्रमाणक एव-कस्मात्—'लिङ्गसमानभावात्' 'लिङ्गस्य' श्रुत्या 'समानभावात्' तुल्यप्रामाण्यात्, साक्षाच्छ्रुत्यभावदशायां लिङ्गस्य श्रुतौ प्रवेशादित्यर्थः ॥ २ ॥

[अत्राधिकरणद्वयस्वरूपं यद्यपि भाष्यादिधृतस्वरूपाद् भिन्नमिव प्रतिभाति तथापि तात्पर्यतो नास्ति भेद इत्यवधेयम् ।]

(३) ८।१।३-१० न सोमयागो भवतीष्टिधर्मा

(१) अतिदेशविशेषविचारः प्रस्तूयते ।

(२) 'ज्योतिष्टोमेन स्वर्गकामो यजेत' इति श्रूयते ।

(३) तत्र सन्देहः—अस्मिन् यज्ञे के धर्माः-किमैष्टिका एव उत स्वतन्त्रा इति ।

(४) पूर्वपक्षः—सोमयागे प्रधानयागात् प्राक् चतस्र इष्टयः-दीक्षणीया आतिथ्या प्रायणीया पशुश्चेति । एतासु सर्वासु इष्टिषु इष्टिप्रकृतेर्दर्शपूर्णमासस्य धर्मा अनुष्ठीयन्ते । तदनन्तरं च कर्तव्ये सोमयागे ते एव धर्माः सान्निध्येनोपस्थिताः । तस्मात् सोमयागेऽपि ऐष्टिका एव धर्माः ।

(५) सिद्धान्तः—सोमयागस्य सकलोऽङ्गकलापः प्रत्यक्षाभिरेव श्रुतिभिरुपदिष्टः । तेनैव च निराकाङ्क्षत्वाद् यागस्य नात्रैष्टिकधर्मातिदेशस्यावसर इति ।

एतदभिप्रेत्याह नेति । 'सोमयागः'-'इष्टिधर्मा' इष्टेर्धर्मा एव धर्माः यस्य स तथाभूतः—'न भवति'-अपि तु स्वतन्त्रा एवास्योपदिष्टा धर्मा इत्याशयः ॥ ३ ॥

(४) ८।१।११ दर्शेष्टिधर्मः सकलेष्टिगामी ।

(१) अतिदेशविशेषविचारः ।

(२) इष्टय उदाहरणम् ।

(३) तत्र सन्देहः—इष्टिषु किं दार्शपौर्णमासिका एव धर्मा इति नियमः-उत दार्शपौर्णमासिकाः सौमिका वेति अनियम इति ।

(४) पूर्वपक्षः—दार्शपौर्णमासिकसौमिकयोरन्यतरो ग्राह्यः । उभयोरप्यतिदेष्टुमर्हत्वादिति ।

(५) सिद्धान्तः—कपालनिर्वापादिभिर्लिङ्गैर्दार्शपौर्णिकानामेव धर्माणामतिदेश इति नियम एवेति ।

एतदभिप्रत्याह इष्टेति । 'इष्टिधर्मः' दार्शपौणमासिकैष्टिको यो धर्मः स एव—'सकलासु' सर्वासु 'इष्टिषु' गच्छति प्राप्नोत्यतिदेशेनेति भावः ॥ ४ ॥

(५) ८।१।१२ इष्टेर्भवेद् दैक्षपशुर्विकारः

(१) अतिदेशविशेषविचारः ।

(२) अस्त्यग्नीषोमीयः पशुः ।

(३) तत्र सन्देहः—अत्र किमैष्टिका धर्मा उत सौमिका इति ।

(४) पूर्वपक्षः—पूर्ववदत्र निर्वापादिलिङ्गाभावात् नातिदेश ऐष्टिकानां धर्माणामिति ।

(५) सिद्धान्तः—'आग्नेयमष्टाकपालम्' इत्यत्रोत्पत्तिवाक्ये यथा द्रव्यदेवते सुव्यक्तमुपदिष्टे तथैव 'अग्नीषोमीयं पशुम्' इत्यत्रापि । तदेवं व्यक्तद्रव्यदेवतत्वमेकं लिङ्गम् । 'एकादश प्रयाजान् यजति' इति प्रयाजवत्त्वं द्वितीयं लिङ्गम् । एवं बहूनां लिङ्गानां सद्भावात् ऐष्टिकधर्माणामतिदेशः पशाविति ।

एतदभिप्रेत्याह इष्टेरिति । 'दैक्षपशुः' अग्नीषोमीयः पशुः-'इष्टेः' विकारः' विकृतिः—'भवेत्'-तथाच प्रकृतिधर्माणां विकृतौ प्राप्तत्वात्-भवति ऐष्टिकधर्माणां पशौ प्राप्तिरित्याशयः ॥ ५ ॥

(६) दैक्षस्य चान्ये पशवो विकाराः ।

(१) अतिदेशविशेषविचारः ।

(२) सन्ति सवनीयादयः पशुबन्धाः ।

(३) तत्र सन्देहः—तेषु दर्शपूर्णमासस्य धर्मा उत दैक्षस्याग्नीषोमीयस्येति ।

(४) पूर्वपक्षः—दर्शपूर्णमासधर्मा एवात्र निविशन्ते । दर्श एव ह्येतेषां प्रकृतिः । अग्नीषोमीयस्तु न प्रकृतिः । तस्मात्तस्य धर्मा नातिदेशार्हा इति ।

(५) सिद्धान्तः—आलम्भनमग्नीषोमीयपशोर्लिङ्गम्—तच्च सवनीयादिष्वप्यस्ति । तथा प्रातःसवनीयादिषु वपाप्रचारोऽपरं लिङ्गम् । दर्शम्प्रति विकृतित्वेऽप्यग्नीषोमीयस्यान्यत्र सवनीयादौ प्रकृतित्वं न विरुध्यते । तस्मादुक्तैर्लिङ्गैरग्नीषोमीयस्य दक्षस्यैव धर्माः सवनीयादिष्वतिदिश्यन्ते इति ।

एतदभिप्रत्याह—दैक्षस्येति । 'अन्ये पशवः' सवनीयानुबन्ध्यनिरूढादिपशुयागाः—'दैक्षस्य' अग्नीषोमीयस्य—'विकाराः' विकृतयः—अतोऽग्नीषोमीयस्यैव धर्मान् गृह्णन्तीत्याशयः ॥ ६ ॥

काशीसंस्कृतसीरीज़-ग्रन्थमाला ।

इयं काशी-संस्कृतग्रन्थमाला विभागशः प्रकाशिता भवति । एतस्यां प्राचीनाः नवीनाश्च दुर्लभाः सुलभाश्च अत्युपयुक्ताः संस्कृतग्रन्थाः काशिकराजकीयसंस्कृतपाठशालीयैः पण्डितैरन्यैरपि विद्वद्भिः संशोधिताः क्रमेण संमुद्रिता भवन्ति । अस्यां प्रकाश्यमाणाना ग्रन्थाना मूल्यं सूचीपत्रे प्रकाशितं वर्तते ।

१ नलपाकः नलविरचितः । संपूर्णः (पाकशास्त्रम् १) रु० १—८

२ संक्षेपशारीरकम् । रामतीर्थस्वामिकृतान्वयार्थबोधिनीटीकासहितम् । (वेदान्त १) रु० ८—०

३ वैशेषिकदर्शनम् । पं० श्रीढुण्ढिराजशास्त्रिकृतविवरणोपेताभ्यां प्रशस्तपादभाष्योपस्काराभ्यांसमन्वितम् (वैशेषिकं१)रु०२—०

४ श्रीसूक्तम् । विद्यारण्यपृथ्वीधरश्रीकण्ठाचार्यकृतभाष्यत्रयेण टिप्पण्या च समलङ्कृतम् । (वैदिकं १) रु० ०—६

५ लघुशब्देन्दुशेखरः (भैरवी) चन्द्रकलाटीकासहितः-प्रथम भाग अव्ययीभावान्तः । (व्याकरणं १) रु० ५—०

५ लघुशब्देन्दुशेखरः (भैरवी) चन्द्रकलाटीकासहितः तत्पुरुषादिसमाप्तिपर्यन्तः । द्वितीय भाग (व्याकरणं १) रु० ८—०

६ कारिकावली मुक्ता० दिन० राम० शब्दखण्डसहिता तथा "गुणनिरूपणदिनकरीय" महामहोपाध्याय पं० श्रीलक्ष्मणशास्त्रिकृतव्याख्यासहिता । (न्यायं १) रु० ६—०

७ पञ्चीकरणम् । वार्तिकाभरणालङ्कृतवार्तिकटीकया-तत्त्वचन्द्रिकासमवेतविवरणेन च समन्वितम् । (वेदान्तं २)रु० ०—८

८ अलङ्कारप्रदीपः । श्रीविश्वेश्वरपाण्डेयनिर्मितः । (काव्यं १) रु० ०—८

९ अनङ्गरङ्गः । महाकविकल्याणमल्लविरचितः । (कामशास्त्रं१) रु० ०—१२

१० जातकपारिजातः । श्रीवैद्यनाथशर्मणा विरचितः । (ज्यो० १) रु० २—०

११ पारस्करगृह्यसूत्रम् । कात्यायनसूत्रीयश्राद्ध-शौच-स्नान-भोजनकल्पसहितम् । (कर्मकाण्डम् १) रु० ७—८

१२ पुरुषसूक्तम् । सायणभाष्य-महीधरभाष्य-मंगलभाष्य-निम्बार्कमतभाष्यचतुष्टयसहितम् । (वैदिकं २) रु० १—४

१३ श्रीमत्सनत्सुजातीयम्—श्रीमच्छङ्करभगवत्पादविरचितभाष्येण नीलकण्ठीव्याख्यया च संवलितम् । (वेदान्तं ३) रु० १—४

१४ कुमारसंभवं महाकाव्यम् । महाकवि श्रीकालिदासवि० । सञ्जीवनी शिशुहितैषिणी-टीकाद्वयोपेतम् सम्पूर्णम् । (काव्यं२) रु० १—८

१५ श्रुतबोधश्छन्दोग्रन्थः । आनन्दवर्द्धिनीतात्पर्यप्रकाशाख्यसंस्कृतभाषाटीकासहितः । (छंदः १) रु० ०—६

१६ कारिकावली । मुक्तावली-न्यायचन्द्रिकाटीकाद्वयसहिता सटिप्पणा । (न्यायं २) रु० १—०

१७ पारस्करगृह्यसूत्रम् । काण्डद्वये हरिहर-गदाधर० तृतीयकाण्डे हरिहर-जयराम-प्रणीतभाष्येण समलङ्कृतम् । हरिहरभाष्यसहितस्नानत्रिकण्डिकासूत्र—गदाधरभाष्यसहितश्राद्धनवकण्डिकासूत्रैः यमलजननशान्ति-पृष्टोदिवि-शौच-भोजन—कामदेवकृतभाष्यसहितोत्सर्गपरिशिष्टसूत्रैः परिष्कृतं-टिप्पण्यादिभिः सहितं च । (कर्मकाण्डं २) रु० ३—०

१८ संक्षेपशारीरकम् । मधूसूदनीटीकासहितम् संपूर्ण (वेदान्तं४) रु० ८—०

१९ लघुजूटिका-अर्थात् अभिनवा परिभाषेन्दुशेखरपरिष्कृतिनिर्मितिः । (व्याकरणं २) रु० ०—८

२० कातीयेष्टिदीपकः । (दर्शपौर्णमासपद्धतिः) महामहोपाध्याय-पं० श्रीनित्यानन्दपन्तपर्वतीयविरचितः । (कर्मकाण्डं) रु० १—०

२१ सप्तपाठि श्रीशिवमाहिम्नस्तोत्रम् । श्रीगन्धर्वराज पुष्पदन्ताचार्यविरचितम् । हरिहरपक्षीय-मधुसूदनी टीकया (संस्कृतटीका-संस्कृतपद्यानुवाद-भाषाटीका-भाषापद्यानुवाद-भाषा बिम्ब) पञ्चमुखीनाम्न्या टीकया-शक्तिमहिम्नस्तोत्रेण च समन्वितम् । (स्तोत्रवि० १) रु० १—०

२२ बौद्धाऽऽचार्यश्रीधर्मकीर्तिप्रणीतः सटीकन्यायबिन्दुः । भाषाटीकासहितः । (बौद्धन्याय वि० १) रु० १—८

२३ सपरिष्कृत-दर्पणसहितवैयाकरणभूषणसारः । (व्याकरणं ३)रु०४—०

२४ न्यायवार्त्तिकतात्पर्य्यटीका । श्रीवाचस्पतिमिश्रविराचिता । सम्पूर्ण (न्यायविभाग ३) रु० ६—०

२५ मीमांसान्यायप्रकाशः । (आपदेवीयः) श्रीचिन्नस्वामिशास्त्रिकृतया सारविवेचिन्या व्याख्यया सहितः । (मीमांसा १) रु० २—०

२६ पौरोहित्यकर्मसारः । (टिप्पणीसमलंकृतः) प्रथमो भागः श्रीरमाकान्तशर्मणा संगृहीतः । (कर्मकाण्डवि० ३) रु० ०—४

२७ लघुशब्देन्दुशेखरः । म० म० श्रीनागेशभट्टविरचितः अव्ययीभावान्तो भागः, म०म० पण्डित श्रीनित्यानन्दपन्त-पर्वतीयकृतशेखरदीपकाख्येन टिप्पणेन समुज्ज्वलितः । (व्या०४) रु० ४—८

२८ रघुवंशमहाकाव्यम् । श्रीकालिदासविरचितम् पञ्चसर्गात्मकम् । म० म० श्रीमल्लिनाथसूरिकृतसञ्जीविनीटीकया पं०श्रीकनकलाल ठक्कुरकृताऽर्थप्रकाशिकाटीकया च समलङ्कृतम । (काव्य३) रु० ०-१२

२९ कामसूत्रम् । श्रीवात्स्यायनमुनिप्रणीतं बहुयत्नरासादितया पूर्णया-जयमङ्गलरचितया टीकया समेतम् । बहुखण्डितपाठान् परिपूर्य,सूत्राङ्कांश्च संयोज्य, परिष्कृत्य संशोधितम् । (काम०२) यन्त्रस्थ

४६ भास्वती । श्रीमच्छतानन्दविरचिता । श्रीमातृप्रसाद (दैवज्ञभूषण) पाण्डेयेन कृताभ्यां छात्रबोधिनीनाम संस्कृतसोदाहरण भाषाटीकाभ्यां सहिता । (ज्योतिषं ३) रु० २—०

४७ फक्किकाप्रकाशः । उपाध्यायोपाह्ववैयाकरणकेसरीबिरुदाङ्कितमैथिलेन्द्रदत्तशर्मविरचितः । पं० सीतारामशर्मकृतटिप्पण्या विभूषितः। (व्याकरणं ८) रु० १—४

४८ मिताक्षरा । श्रीगौडपादाचार्यकृतमाण्डूक्यकारिकाव्याख्या--श्रीमत्परमहंसपरिव्राजकाचायस्वयम्प्रकाशानन्दसरस्वतीस्वामिकृता। शंकरानन्दकृतमाण्डूक्योपनिषद्दीपिका च। (वेदा०७) रु० १—५

४९ काव्यप्रकाशः । श्रीमम्मटाचार्यविरचितः । पं० श्रीहरिशङ्करशर्मणा मैथिलेन संगृहीतया नागेश्वरीटीकयाऽलङ्कृतः। (काव्य०४) रु० ४—०

५० अधिकरणकौमुदी । श्रीदेवनाथठक्कुरकृता । (मीमां० ४) रु० १—०

५१ रघुवंशमहाकाव्यम् । श्रीकालिदासविरचितम् म.म. श्रीमल्लिनाथकृतसञ्जीविनीटीकयोपेतम् प० श्रीकनकलालठक्कुरेण कृता भावबोधिनी टिप्पण्या समलङ्कृतः संपूर्णम् । (काव्य ५) रु० १–४

५२ काथबोधः । साजनीकृत टीकोपेतः । दत्तात्रेय सम्प्रदायाऽनुगतः । रु०—८

५३ रसचन्द्रिका । श्रीविश्वेश्वरपाण्डेय निर्मिता । (काव्य० ६) रु०१—०

५४ अलङ्कारमुक्तावली। श्रीविश्वेश्वर पाण्डेयनिर्मिता। (काव्य०७)रु०-१२-०

५५ वृत्तरत्नाकरः-भट्टकेदारप्रणीतः । नारायणभट्टीयव्याख्यासहितः। सम्पादकनिर्मितविषमस्थलटिप्पणोपेतः । श्रुतबोधच्छन्दोमञ्जरीसुवृत्ततिलकैश्च समेत । (छंद वि० १) १—८

५६ अलङ्कारशेखरः। केशवमिश्रकृतः। साहित्योपाध्याय श्री अनन्तरामशास्त्रिणा भूमिकादिभिः संभूष्य संशोधितः। (अल०वि०१)रु० १-४

५७ शक्तिवादः । श्रीगदाधरभट्टाचार्यप्रणीतः। टीकात्रयोपेतः। कृष्णभट्टकृतया मञ्जूषया-माधवभट्टाचार्यनिर्मितया विवृत्या श्रीमन्माध्वसंप्रदायाचार्य्यदार्शनिकसार्वभौमसाहित्यदर्शनाद्याचार्यतर्करत्नन्यायरत्न गोस्वामिदामोदरशास्त्रिरचितया विनोदिन्या च समेतः। (न्या० वि० ७) रु० २-०

५८ प्रौढमनोरमा । म. म. श्रीभट्टोजीदीक्षितविरचिता तत्पौत्र म. म. श्रीहरिदीक्षितविरचितलघुशब्दरत्नाख्यव्याख्ययासमेता । म. म. पण्डितश्रीभैरवमिश्रविरचितशब्दरत्नव्याख्यया युक्ता । श्रीयुतभाण्डारीत्युपाह्वमाधवशास्त्रिविरचित प्रभानामकटिप्पण्या समलङ्कृता । श्रीयुतजगन्नाथशास्त्रिविरचितयाऽव्ययीभावस्य शब्दरत्नप्रदीपकनामकटीप्पण्याऽलङ्कृता (अव्ययीभावान्तः प्रथमो भागः) (व्याकरण वि० ९) रु० ५—०

५९ आपस्तम्बगृह्यसूत्रम् । श्रीहरदत्तप्रणीतयाऽनाकुलाख्यया व्याख्यया, श्रीसुदर्शनाचार्यप्रणीतया तात्पर्यदर्शनाख्यया व्याख्यया च समलङ्कृतम्, पृथक् सूत्रपाठेन, पाठभेदेन, मीमांसापदार्थविवरणेन च संयोजितम् । (कर्म० वि० ५) रु० ४—०

६० नाट्यशास्त्रम् । भरतमुनिप्रणीतम् (सम्पूर्णम) साहित्योपाध्याय एम.ए इत्यादिपदवीभाजा पण्डित बटुकनाथ शर्म्मणा तथा साहित्यशास्त्रि एम.ए. पदवीभृता पण्डित बलदेवोपाध्यायेन च सम्पादितम् । (नाट्यशास्त्र वि० १) रु० ५-०

६१ काव्यालङ्कारः । श्रीभामहाचार्येण विनिर्मितः । काशीविश्वविद्यालयाध्यापकाभ्यां पण्डित बटुकनाथ शर्मा एम० ए० साहित्योपाध्यायः तथा पण्डित बलदेव उपाध्याय एम० ए० साहित्यशास्त्री इत्येताभ्यां भूमिकादिभिः समलङ्कृत्य सम्पादितः, काशी विश्वविद्यालयोपकुलपतिपदं विभूषयाद्भिः श्रीमदाचार्यप्रवरैः आनन्दशङ्कर ध्रुव महोदयैः लिखितेन प्राक्कथनेन सनाथीकृतः । (अलङ्कार वि० २) रु० १-८

६२ ब्रह्मवादः । गोस्वामि श्रीहरिरायजी महाराज विरचितः । श्रीगोपालकृष्णभट्ट विरचित विवरणाख्यव्याख्यासमलङ्कृतः । तथा गोस्वामी श्रीव्रजनाथविरचितो ब्रह्मवादः । तथा शुद्धाद्वैतपरिष्कारः श्रीमद्रामकृष्णभट्ट विरचितः । श्रीरघुनाथ शास्त्रि विरचित शुद्धाद्वैतपरिष्कारतात्पर्यम् । श्रीहरिशङ्कर शास्त्रि-वेदान्तविशारदेन विस्तृत भूमिकया विविधपरिशिष्टैर्भाषानुवादेन टिप्पण्यादिना च समलङ्कृतः । (शुद्धाद्वैतसम्प्रदाय वि० १) रु० १—०

६३ प्रेमरसायनम् । श्रीविश्वनाथपण्डितरचितम् (का०वि० ८) रु० १—०

६४ व्याप्तिपञ्चकरहस्यम् सिंहव्याघ्रलक्षणरहस्यं च । श्रीमथुरानाथतर्कवागीशकृतम् । न्यायाचार्य पं० शिवदत्तमिश्र विरचित गंगानिर्झरिणीव्याख्यया टिप्पण्यादि विभूषितं च । (न्या० वि० ८) रु० ०—१२

६५ सिद्धान्तबिन्दुः । श्रीमधुसूदनसरस्वती विरचितः । श्रीभगवान् शङ्कराचार्य विरचित दशश्लोकव्याख्यारूपः श्रीगौड ब्रह्मानन्दविरचित न्यायरत्नावली-नारायणतीर्थ विरचित लघुव्याख्या टिप्पणीसहितः । (वेदान्त वि० ८) रु० ५—०

६६ अन्त्यकर्मदीपकः आशौचकालनिर्णयसहितः । प्रेतकर्मब्रह्मीभूतयतिकर्मनिरूपणात्मकः । महामहोपाध्याय पं० श्री नित्यानन्दपन्तपर्वतीय विरचितः । (कर्मकाण्ड वि० ६) रु० २—०

६७ सांख्यदर्शनम् । श्रीमद्विज्ञानभिक्षुकृत सांख्यप्रवचनभाष्यसमलङ्कृतम् । (सांख्य वि० १) रु० २—०

६८ अनेकार्थसङ्ग्रहो नाम कोशः । आचार्यश्रीहेमचन्द्रेण विरचितः । (कोश वि० २) रु० २—०

* शिशुपालवधम् । श्रीमन्माघकविनिर्मितं श्रीवल्लभदेवकृतया सन्देहविषौषधिव्याख्यया महोपाध्याय श्रीमल्लिनाथकृतया सर्वङ्कषाव्याख्यया समेतम् । (सम्पूर्णम्) (यन्त्रस्थ)

जयकृष्णदास—हरिदासगुप्तः,
चौखम्बा संस्कृत सीरीज आफिस, विद्याविलास प्रेस,
गोपालमन्दिर के उत्तर फाटक बनारस सिटी ।